

**Birleşik, kitlesel,
militan 1 Mayıs
için ileri...**

Sömürüye, savaşa, şovenizme, baskı ve gericiğe karşı

Baskının, sömürün ve gericiğin ağır sonuçları karşısında çıkış arayan işçi ve emekçilere 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal çağrısını taşımak için adımlarımızı sıklaştıralım. İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların ve diğer toplumsal kesimlerin birleşik kitlesel 1 Mayıs'ını örgütlemek için tempoyu arttıralım. **s.6**

1 Mayıs'a!

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 13
30 Mart 2018 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak37.net

**Dikta rejim
seçim sürecini
başlattı!**

**Emekçiler
mücadeleye
odaklanmalı!**

**Krizin faturasını emekçilere
ödettirecekler**

AKP bir kez daha krizin sermayeyi teğet geçip, işçi ve emekçileri daha da ezip yoksullaştırması için çalışacak. Bu işçiler için işsizlik, düşük ücretler olacak.

**Kirli ilişkilerin aynasında:
AKP ve Demirören Holding**

50'lerin sonunda enerji sektörüyle işe başlayan, Demirören zamanla birçok sektöre girmiş, ancak esas vurgununu AKP'li yıllarda yapmıştır.

**Yolunu kaybetmiş
Avrupa'nın "birliği"**

Sermaye sınıfının çıkarları üzerinden yaratılan ya da zorla Avrupa halklarına dayatılan Birlik politikaları istenilen sonucu bir türlü vermiyor.

Dikta rejim seçim sürecini başlattı;

Emekçiler mücadeleye odaklanmalı!

Erkene alınmaz ya da iptal edilmezse eğer 2019'da yerel, genel ve cumhurbaşkanlığı seçimleri yapılacak. Dinci-faşist AKP-MHP ittifakının 'resmi' hale getirilmesiyle seçim süreci fiilen başlatıldı. "Yasalara uygun" oy çalmak, hile/sahtekârlık yapmak için seçim yasasını bir günde değiştirdiler.

Diğer düzen partileri ile reformist sol partiler de seçim gündemine odaklanmaya başladılar. Taraflar bu seçimlere büyük bir önem atfediyor. Dinci-faşist ittifak tek adam diktasının ömrünü uzatabilmek için, diğerleri ise bunu engelliyebilmek için seçimlere umut bağlamış görünüyorlar.

Bu arada, seçimlerin boykot edilmesini savunan bazı ulusalcı ve liberal kesimler de var. Bu tartışmaları başlatanların bir kısmının -dolaylı da olsa- AKP-MHP ittifakına hizmet etmeye çalıştığına dair spekülasyonlar da eksik değil.

DİKTA REJİMİN BEKASI DIŞINDA "HER ŞEY TEFERRUAT"

"Cumhur ittifakı" etiketini kullanan dinci-faşist koalisyon, fiili durumu seçimlerde onaylatabilmek için şimdiden çırpınmaya başladı. Özellikle AKP şefi Erdoğan'la etrafındaki dalkavuklar, ne pahasına olursa olsun 'seçim galibi' olmak istiyor. Bunun için AKP şefi, her gün televizyonlarda canlı yayınlanan konuşmalarıyla halkı taciz etmeye başladı. Hem 'güç zehirlenmesi' yaşadıklarından hem suç dosyalarının çok kabarık olmasından dolayı seçimleri kaybetme düşüncesi bile onlar için tam bir kabustur.

Bu kabusu ilkin 7 Haziran seçimlerinde yaşadılar. O hezimetli parlamentoyu devredışı bırakmanın fırsatına çeviren AKP, artık kirli savaşla, şoven histeriyle, işgalle seçim kazanma taktiği izliyor.

Her şeye rağmen 16 Nisan referandumunu da kaybeden iktidar, sahte oylarla hezimetli kazanıma dönüştürdü. Yani, sermaye iktidarının dümeninde oturan AKP için ne yasaların, ne kuralın, ne parlamentonun bir önemi var. MHP ile kotardığı yeni seçim yasası ile bu kural dışı icraatları "olağan" hale getirmeyi hedefliyor. Bu sayede hem dinci-ırkçı koalisyonu "hukuksal kılıf" uyduruyorlar, hem oy çalmak, seçimlerde hile yapmak için sayısız yol, yöntem ve araç hazırlıyorlar. Çünkü ne kadar çırpınsalar da istedikleri oy oranına ulaşamıyorlar.

Dinci-faşist koalisyonun şeflerinin günden güne daha histerik tutumlar

sergilemeleri, kitle desteğinde hisseden düşüşten kaynaklanıyor olsa gerek. Zira, yeterli destekleri olsaydı bu kadar saldırgan, kural tanımaz, zorbalığa dayalı bir politika izlemelerine gerek kalmazdı. Bu arada, AKP şefi o kadar sıkışmış görünüyor ki, cihatçı çetelerle orduyu Kürt halkının üstüne salarken, "dağdakiler gelsin burada siyaset yapsınlar" türünden laflar da etmeye başladı.

Emperyalist/siyonist merkezlerin imalatı olan AKP, "yerli/milli" diye bir safsata ortaya attı. Her işi dolarla yapanlar, Amerikan Cargill şirketinin çıkarları için 14 şeker fabrikasını satışa çıkararak, vergi ödememek için Malta/Man adalarına servet kaçırarak, kendilerine biat etmeyenleri "yerli/milli" olmamakla, vatan haini olmakla suçluyorlar. Görünen o ki, iktidardaki din bezirganları için 'vatan', tek adamın faşist diktasından, ayakbağı kutularındaki "milli/yerli" dolarlardan, saraylarda sefahat sürmekten, Man adasına dolar istiflemekten ibarettir...

Oy oranlarını arttırmak için sergilenen türlü kepezeliklere destek veremeyenlerin iktidar tarafından "terörist/vatan haini" ilan edilmeleri ise, ancak tiksintiyle karşılanabilir.

MUHALEFET PARTİLERİ TESKİN EDİYOR

Dinci-faşist tek adam diktası fiilen işbaşında olmasına rağmen, AKP'nin noteri haline getirilen mecliste bulunan muhalefet partilerinin buna dair kayda değer bir itirazları bulunmuyor. Bazı sorunların meclis gündemine taşınması, 'görev savma' sınırlarının ötesine geçmiyor. Yani, dikta rejimi parlamentoyu kaale bile almadan yoluna devam ederken, meclisteki partiler 'ufak/tefek' işlerle oyalanmaktan öte bir şey yapmıyorlar.

İçinde buldukları rehavetten son dönemde kısmen de olsa kurtulmaya çalışan muhalefet partilerinin gündeminde de seçimler var. Dinci-faşist koalisyon 7 Haziran 2015'ten beri bildiğini okurken, seçim/referandum sonuçlarını hiçe sayarken bir-iki cılız itirazla yetinen bu partiler, AKP-MHP dayatmalarını siyasete çektiler. Son dönemde ise ne faşist zorbalığa, ne hak gasplarına, ne vahşi neo liberal saldırılara, ne Ortaçağ karanlığının topluma dayatılmasına karşı kayda değer bir tepki sergileyebildiler. Bu icraatlara tepkili olan toplum kesimlerini ise teskin etmekle yetiniyorlar. Ne de olsa onlar da kapitalist düzenin bekasını

korumakla yükümlüdürler...

Seçimle ilgili açıklamalarında ise, halen AKP-MHP koalisyonunu alt edeceklerini söylemenin ötesine geçemiyorlar.

REFORMİST SOL DA HAVAYA GİRİYOR

Seçim atmosferinin oluşmaya başlamasıyla birlikte reformist sol çevreler de seçim gündemine ısınmaya başladı. Bu cephede durum henüz netleşmedi. Bazı çevreler CHP ile ittifakı tartışırken, bundan uzak duranlar da var. AKP-MHP koalisyonunun seçimlerde çelmelenmesi gerektiği konusunda bir mutabakat olsa da, bunun nasıl yapılacağına dair bir açıklık görünmüyor.

Dikta rejiminin yasa/kural tanımaz tutumu belirginleşmişken, OHAL/KHK ile ülke yönetilirken, savaş histerisi doruktayken seçim heyecanına kapılmanın, reformistler açısından bile anlaşılması kolay değil. Seçim sistemi dahil burjuva yasalarını ayaklar altına alan, parlamentoyu devre dışı bırakan, OHAL'i "olağan" yönetim biçimi haline getiren bir rejimde seçimlere umut bağlamanın hüsrandan başka bir sonuç yaratması olası değil.

ESAS OLAN 'SINIFA KARŞI SINIF' MÜCADELESİDİR!

Seçimlerin ya da burjuva parlamentonun kapitalist sınıflara hizmet ettiği sayısız deneyim üzerinden kanıtlanmıştır. Hal böyleyken emekçilerin seçimlere umut bağlaması, ancak yeni hayal kırıklıklarıyla sonuçlanabilir. Bu seçimlerde bir kabus gibi ülkenin üstüne çöken dinci-faşist koalisyonun çelmelenmesinin bir anlamı olsa da, bu kadarı işçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin sorunlarının çözümü anlamına gelmez!

Dinci-faşist koalisyonun kapitalist/emperyalist sistem tarafından yaratıldığı dikkate alındığında, sorunun esas kaynağı da açığa çıkmış olur. İktidarın icraatlarına karşı mücadelenin önemi elbette göz ardı edilemez! Zira hakları savunmak, çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek, demokratik haklar alanını genişletmek için bu mücadele kaçınılmazdır. Ancak bu sınırların aşılması, bütün bu sorunların kaynağı olan sömürü ve ücretli kölelik düzeninin kaldırılması için şarttır. Sömürü ve baskıyı sadece sınırlamanın değil, tamamen ortadan kaldırmanın, yani sosyalizmi kurmanın tek yolu 'sınıfa karşı sınıf' eksenli devrimci mücadeleden geçmektedir!

İktidarın icraatlarına karşı mücadelenin önemi elbette göz ardı edilemez! Zira hakları savunmak, çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek, demokratik haklar alanını genişletmek için bu mücadele kaçınılmazdır. Ancak bu sınırların aşılması, bütün bu sorunların kaynağı olan sömürü ve ücretli kölelik düzeninin kaldırılması için şarttır. Sömürü ve baskıyı sadece sınırlamanın değil, tamamen ortadan kaldırmanın, yani sosyalizmi kurmanın tek yolu 'sınıfa karşı sınıf' eksenli devrimci mücadeleden geçmektedir!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/13 * 30 Mart 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak37.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Krizin faturasasını emekçilere ödettirecekler

Türkiye’de ekonomik krizin artık AKP yetkilileri tarafından da açıkça itiraf ediliyor olması oldukça önemlidir. Oysa, daha dün kadar sürekli “büyüyen ekonomi”-ye vurgu yapılıyor, bununla gurur duyuluyordu.

Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek tarafından yapılan açıklamada, enflasyon ve TL’deki değer kayıplarına dikkat çekilmiş, döviz borçlarının geri ödenmesindeki sorunlar dile getirilmişti. Bu aynı zamanda göklerle çıkarılan o “milli ekonominin” AB gibi dış merkezlere aslında ne kadar derinden bağlı olduğunun da itirafıydı.

TL’nin döviz karşısındaki değer kaybının yüksek enflasyona sebep olduğunu söyleyen bakan Şimşek, reel sektörün dövizle borçlanmasının borçların çevrilmesinde zorlanma yarattığını belirterek, “Büyükler yönetebildiklerini söylüyor ama görüyoruz yönetemiyorlar” demektedir. Var olan tabloyu “şu anda faizler nispeten düşük, ekonomiler büyüyor ama yağmur yağacak” diyerek özetleyen Şimşek, Kennedy’nin “Çatıyı güneşliken tamir etmek lazım” sözüne atıfta bulunmakta, geç kalmadan müdahale edilmesi gerektiğini söylemektedir.

Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu durumu birtakım ekonomik veriler de doğrulamaktadır. 2017 yılı sonunda rekor kıran cari açık, 2018’e de yeni rekorlarla giriş yaptı. 2017 yılında dikkat çeken “sıcak para” girişleri bu yıl da katlanarak devam ederken, sermayenin “istikrar” açısından önemseydiği yabancı doğrudan yatırımlarda ise düşüş göze çarptı.

TC Merkez Bankası (MB) tarafından açıklanan verilere göre, cari açık geçtiğimiz yılın aynı ayına kıyasla yüzde 163 artışla 7 milyar 96 milyon dolara çıktı.

Cari açık, geçtiğimiz yıla kıyasla 1,5 katına çıkan Ocak ayı dış ticaret açığının da yansıması oldu. Bu sonuçla, 12 aylık cari işlemler açığı da 51 milyar 572 milyon dolar ile 2014 ortasından bu yana en yüksek seviyesine ulaştı.

Ödemeler dengesinin finans hesabında “portföy yatırımlar” başlığı altında gösterilen “sıcak para”nın net girişi 4 milyar 917 milyon dolara ulaştı. Bu ise geçtiğimiz yılın Ocak ayına kıyasla yaklaşık yüzde 200’lük bir artışa denk geliyor. Finans hesabında yer alan yabancı doğrudan yatırımlar ise net 149 milyon dolar düşüş kaydetti.

İngiliz *Financial Times* (FT) gazetesi de “aşırı ısınma” sinyalleri veren Türkiye ekonomisine dair kaygıların arttığına dikkat çekmişti. Bu yazıda, IMF’nin geçen ay Türkiye ekonomisinin ‘fazla ısındığı’ ve yüksek enflasyonun devam edeceği yönündeki uyarısı hatırlatılmıştı.

IMF, dış gelişmelere bağlı olarak Türkiye’nin kırılganlığının arttığını ve faiz arttırılmazsa 2018’in de çift hanede tamamlanacağını söylemiş, Tayyip Erdoğan’ın Ekonomi Başdanışmanı Cemil Ertem ise, IMF’yi “başarısız ekonomik te-

oriler” ortaya atmakla suçlamıştı.

FT yazarı, IMF ile Moody’s gibi kredi derecelendirme şirketlerinin uyarıları nedeniyle oluşan senaryonun ekonomistleri endişelendirdiğini belirtti. Türkiye ekonomisinde bahsedilen büyümede, 2016’daki darbe girişimi sonrası AKP’nin ekonomiyi canlandırmak için getirdiği teşviklerin etkisi olduğu, ancak bu büyümenin bir bedeli olacağı tespiti yapıldı.

PATRONLARI TEĞET GEÇECEK, İŞÇİLERİ EZECEK BİR KRİZ

Türkiye ekonomisinin yapısal bir kriz içinde olduğunu, sermaye hükümetlerinin bu krizleri yönetebildikleri oranda başarılı olduklarını çokça örnek üzerinden biliyoruz. Bunu en iyi yapan sermaye hükümetlerinden biri de AKP’dir. Erdoğan AKP’sinin siyasal ömrünün tüm iç ve dış krizlere rağmen bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de budur. Yakın bir zaman önce krizi yönetme becerisini “kriz bizi teğet geçti” olarak ifade etmişlerdi. Sermayeye sunulan teşvikler, borç ertelemeleri vb. yardımlar patronları rahatlatırken faturayı yine işçi ve emekçiler

ödemmişti.

Kriz lafını kolay kolay ağzına almayan, ekonomik gidişat hakkında gerçekçi ve geleceği olmayan hayaller yayan AKP yetkililerinin bu defa krizden bu kadar açık bahsediyor olması, işçi sınıfı ve emekçiler için hiç de hayra alamet değil. Kısa bir süre önce yaşanan krizin ağır sonuçları hayata geçmişken kriz lafını ağızlarına almayanların, teğet geçtiğinden bahsedenlerin yaptıkları yapacaklarının teminatıdır.

Zaten bu teminat, şirketlere ve bankalara tavsiyelerde bulun bakan Şimşek tarafından “biz ne gerekiyorsa her türlü desteği vereceğiz” sözleriyle de ifade edilmiş oldu. Patronlara yeni teşviklerin gündemde olduğu açıklandı.

AKP tarafından yerli ve yabancı sermaye tekellerine güven vermek için daha birçok icraat yapılmakta. Şeker fabrikalarının satışa çıkarılması bu icraatlardan biri. Ancak sadece bu kadar değil. Hatırlanırsa Erdoğan son dönemde Beştepe’de emperyalist tekellerin CEO’larını ağırlamıştı. İlk olarak Kasım ayında Elon Musk ile görüşen Erdoğan, Şubat ayında Siemens CEO’su Joe Kaeser’i, daha sonra da General Electric’in CEO’su John Flannery’i kabul etmişti.

Özetle, AKP bir kez daha krizin sermayeyi teğet geçip, işçi ve emekçileri daha da ezip yoksullaştırması için çalışacak. Bunun kendisi işçiler için işsizlik, düşük ücretler olacak. Krize karşı tepkileri engellemek için OHAL de bir başka fırsat olarak sermayenin hizmetine sunulacak.

Öte yandan, işçi sınıfı ve emekçilerin krizin faturasasını ödememek için vereceği mücadele, hem yoksullaşmanın önünde bir set olacak, hem de karanlık puslu havayı dağıtıp hak ve özgürlükler mücadelesinin yolunu açacaktır.

olarak öngörülmüyor.

Torba yasayla patronlara peşkeş, internete sansür!

AKP iktidarının yeni saldırı ve peşkeşler için gündeme getirdiği “7103 Sayılı Vergi Kanunları ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun”, *Resmî Gazete*’de yayımlandı.

Torba yasa olarak bilinen kanunda birçok alanda değişiklikler yapılırken patronlara yeni peşkeşler ve internet yayıncılığının tam denetime alınması da yer alıyor.

PATRONLARA HER ALANDA TEŞVİK

Torba yasayla, 1 Ocak 2018- 31 Aralık 2020 döneminde işe alınan sigortalılar için özel sektördeki kapitalistlere 12

ay süreyle, gelir vergisi stopajı, damga vergisi ve sosyal güvenlik primi desteği teşviki getirilecek. Yaklaşık 687 bin kişiyi kapsayan bu düzenlemeyle 3.4 milyar TL’lik vergiden vazgeçilecek.

Yaklaşık 6.2 milyon asgari ücretliyi ilgilendiren ilave asgari geçim indirimi uygulamasının kalıcı hale getirilmesinin maliyeti ise 800 milyon lira olarak öngörülmüyor. İlave istihdam sağlayan işletmelere gelir ve damga vergisi istis-

nasıyla ise 430 milyon liralık gelir kaybı öngörülmüyor. İmalat sektöründe faaliyet gösteren küçük işletmelere, ilave istihdam prim ve ücret desteğinin etkisi de 710 milyon TL olarak öngörülmüyor.

Sanayi sicil belgesine sahip patronlara yatırım teşvik belgesi aranmadan imalat sanayisinde kullandıkları yeni makine ve teçhizat alımlarına 31 Aralık 2019’a kadar KDV istisnası getirilecek. Bunun devlete maliyeti ise 1 milyar TL

İNTERNET YAYINLARINA LİSANS ZORUNLULUĞU

Radyo ve televizyon yayıncılığının internet ortamında gerçekleştirilmesi artık RTÜK’e bağlanıyor. İnternet üzerinden yayın yapmak isteyenlere RTÜK’ten yayın iletim yetkisi alma zorunluluğu getirilecek.

Yurtdışından veya yurtiçinden, Türkçe veya başka bir dilde, internet ortamında düzenli yapılan tüm sesli ve görüntülü yayınlar RTÜK’ün denetim kurallarına tabi tutulacak.

İşgalin acı faturası

Türk sermaye devletinin "Afrin zaferinin" propagandası, Efrîn halklarının yıkımı ve acısı üzerine inşa edilerek sürüyor. Tarih, Efrîn halklarının ölümle, göçle, yıkımla, yağmayla, zulümle "kurtarıldığına" tanıklık ederken, AKP iktidarı da kamuoyuna yönelik gerici propagandasına tüm hızıyla devam ediyor. Cihatçı çetelerle Efrîn'i işgal eden Türkiye, işgalini meşrulaştırmanın beyhude çabası içinde. İlk olarak TSK ve ÖSO'nun kenti yağmalama görüntüleri deşifre olunca, buna "yanıt üretmek" derdine düştüler. Bir yandan bunları sadece bazı cihatçıların yaptığı ve bunların cezalandırıldığı "haber" girilirken, diğer yandan İHA kaynaklı sözde yöre halkının, "TSK ve ÖSO bize ücretsiz olarak ekmek, yiyecek dağıttı ve birçok ihtiyacımızı karşıladı. Bu sebeple bölgedeki siviller neredeyse Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ve Özgür Suriye Ordusu'na katılmak istiyor" şeklinde söylemde bulunan röportajlar devreye sokuldu. Efrîn halkının "özgür hissetmeye başladığı", "çocukların sokaklarda oynamaya başladığı ve yaşamın giderek normalleştiği" haberleri yapıldı.

Oysa Efrîn'de emekçi halklar, savaş ve işgalin tüm kötü sonuçlarını yaşadı/yaşamaya devam ediyor. Kürt, Arap, Türkmen ve Ermeni'lerin birlikte yaşadığı Efrîn'de on binlerce insan işgal saldırısından dolayı kenti terk etmek zorunda kaldı. Dünya Sağlık Örgütü (WHO), TSK ve ÖSO'nun askeri operasyonları nedeniyle, Efrîn bölgesindeki yaklaşık 167 bin kişinin yerinden edildiğini ve acil yardım çağrısında bulunduğunu açıkladı. Birleşmiş Milletler İnsani İşler Koordinasyon Ofisi'nin raporunda, kentin TSK ve ÖSO işgalinden sonra sivillere yönelik şiddet

ve keyfi tutuklama tehditlerinin arttığına ilişkin bilgiler yer aldı. Gerçeğin ise bu raporlardan daha boyutlu olduğuna kuşku yoktur. Suriye savaşının sürdüğü 7 yıl boyunca görece en huzurlu kent artık Efrîn değildir.

EFRİN'İN DEMOGRAFİK YAPISI DEĞİŞTİRİLMEK İSTENİYOR

İşgali Kürt halkının değerlerinin ve mücadelesinin simgesi olan Demirci Kawa heykeline saldırarak belgeleyen TSK-ÖSO'nun bu adımı, Türk sermaye devletinin Efrîn'in demografik yapısını değiştirme hesabının da somut bir göstergesi olmuştur. Efrîn'de Kürt halkına ait kültürel değerlere tahammül edemeyenlerin Kürde ne denli değer verdiği/vereceği de bu şekilde görülmüş oldu.

Sermaye devleti işgalin kalıcı adımlarını da yereldeki işbirlikçi güçlere dayanarak kukla meclisler kurma girişimleriyle atıyor. Efrîn'e girildiği gün olan 18 Mart'ta, Antep'te "Afrin Kurtuluş Kongresi" adıyla kontra bir toplantı gerçekleştirildiği, bu toplantı sonucunda 30 kişilik bir yapılanmanın oluştuğu, buna MIT elemanı olduğu belirtilen Hasan Şindi'nin sözcülük ettiği belirtilmektedir. Bu toplantıya Ezaz, El Bab ve Şehba gibi şehirlerden Türk devletine bağlı çevrelerin, Avrupa'da yaşayan 75 Efrînli Kürdün ve Türk devletinin güvenlik, istihbarat ve dışişleri uzmanlarının katıldığı da ifade edilmektedir. Kürt kaynaklar, Kürt adıyla Efrîn'e gönderilecek kişilerin ve bunların bölgedeki bazı yerel bağlantıları aracılığıyla kente taşınmak isteyen Efrînli halk hakkında istihbarat toplamayı amaçladığını ve demokratik özerk yönetim kurumlarında çalışan kişilerin listelerinin

Türk devletine verilmeye başlandığını belirtiyorlar. (*)

Efrîn'de 2011 yılından itibaren özyönetim organlarını kurarak bir arada yaşayan halkın iradesini yok eden Türk sermaye devleti, daha önce işgal ettiği Ezaz, Cerablus, El Bab beldelerinde olduğu gibi kendi denetiminde kukla yönetimler oluşturmak istiyor. Buralara cihatçı çeteler ve aileleri yerleştirilerek, kalan yöre halkının da zora dayalı olarak biat ettirilmesi söz konusu idi. Aynı senaryoyu Efrîn'de de sahneye, IŞİD, El Kaide zihniyetinden farksız gerici çeteleri buraya yerleştirmek istemektedir. Doğu Guta ve İdlib'den gelecek cihatçıların da işgal edilen bölgelere yerleştirileceğinden bahsedilmektedir. Öte yandan sermaye devleti, Cerablus vd. olduğu gibi çöp toplama, elektrik, inşaat gibi hizmetler götürerek yıkımına neden olduğu yerlerden kendine yeni rant alanları yaratmak istemektedir. Türkiye'nin Efrîn'i "gerçek sahiplerine" bırakma yalanının gerisinde bu hedefler yer almaktadır.

2011'den beri Suriye'de görece en sınırsız bölge olan Efrîn'de yaşayan Arap, Kürt, Türkmen ve Ermeni halklarının yaşamı, Türkiye'nin işgaliyle değiştirilmiş, yıkıma uğratılmıştır. Bombalamalardan kurtulabilen emekçilere, kenti terk etmek ya da kentte kalarak gerici çetelerin denetiminde çok yönlü baskı ve yıkımla "yaşamak" seçenekleri dayatılmıştır.

Bu tabloyu değiştirecek olansa, Efrîn halklarının işgale karşı göstereceği mücadele ve onlarla dayanışma içinde olan emekçi halkların direnişi olacaktır.

(*)İşgalcinin çöplüğünde üretilen sözde 'Afrin Meclisi' – Beritan Sarya ANF / 24.03.18

Efrîn'de ÖSO çeteleri arasında 'yağma savaşı'

Efrîn'in TSK ve ÖSO çeteleri tarafından işgal edilmesinin ardından başlayan yağma, çeteler arası çatışmalara neden oldu.

Londra Merkezli Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'nin duyurduğuna göre, çatışma, geçmişte ABD destekli olan el Hamza Tugayları ile üyelerinin büyük çoğunluğu Deyr el Zor bölgesinden gelen Ahrar el Şarkiye grupları arasında yaşanırken, çatışmalarda 7 çeteci öldü.

Suriye hükümeti yanlısı Al Masdar ajansının haberinde ise Ahrar el Şarkiye'nin bir komutanının El Hamza militanları tarafından öldürüldüğü, çatışmaların bunun üzerine patlak verdiği belirtildi.

Suriye İnsan Hakları Gözlemevi, TSK'nın Ahrar el Şarkiye'ye El Hamza üyelerini tutuklama talimatı verdiğini öne sürdü. Sosyal medyada da Ahrar el Şarkiye tarafından tutuklandığı belirtilen Hamza Tugayları üyelerinin görüntüleri paylaşıldı. 130'dan fazla çetecinin tutuklandığı öne sürüldü.

Suriye İnsan Hakları Gözlemevi, çatışmaların Efrîn'in yanı sıra Fırat Kalkanı ile işgal edilen bölgelere de yayıldığını ileri sürdü. İddiaya göre, iki çete arasında El Rae ve el Bab'da çatışmalar patlak verdi. Bu çatışmalarda bir sivilin de öldüğü belirtiliyor.

İstanbul Newroz'una 28 tutuklama

21 Mart günü İstanbul Bakırköy'de yapılan Newroz kutlamasında çeşitli gerekçelerle 73 kişi gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınanlardan 43'ü, "ör-güt propagandası yapmak" iddiasıyla mahkemeye sevk edildi.

Mahkemeye sevk edilenlerden 28'i tutuklanırken, 15 kişi adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Tutuklama gerekçesi olarak, "şüphelilerin terör örgütü PKK/KCK/YPG'nin propagandasını yapar mahiyette flama ve yazı taşıdıkları, terör örgütü PKK/KCK/YPG'nin 2018 Nevruz'undaki kutlamalarını Afrin ile bütünleşme Nevruz'u olarak gördüğü, bu itibarla terör örgütü propagandası yapıldığına ilişkin kuvvetli deliller olduğu" ileri sürüldü.

Newroz alanında fotoğraf çekilmesi de suç unsuru sayıldı.

Kirli ilişkilerin aynasında: AKP ve Demirören Holding

Geçtiğimiz günlerde Doğan Medya'nın elindeki tüm televizyon, radyo, dergi ve gazeteler Erdoğan'a yakınlığı ile bilinen Demirören Grubu'na satıldı. Elbette burada bizim için temel mesele koca bir medya tekelinin bir sermaye grubunun elinden diğerinin eline geçmesi değildi. Sonuçta her iki grup da kapitalist sınıfın bir parçası. Doğan Medya Holding, işbirlikçi büyük burjuvazi tarafından neo-liberal saldırganlığın doruğa çıktığı, Kürt halkına yönelik savaşın vahşi boyutlara tırmandırıldığı, hapishane katliamlarının yoğunlaştığı '90'larda öne çıkarılmış, neredeyse medyadaki tek ses olmuştu. AKP'nin hükümet olmasıyla beraber zaman zaman "muhalif" gibi gözükse de, bu yalnızca -miş gibi gözükmeği gerçekte. Zira Doğan Medya tüm kritik zamanlarda dinci gericiliğin yardımına koştu. Örneğin CNN Türk'ünden Kanal D'sine Haziran Direnişi'nin "penguen medyası"ydı. 2009 yılında 6.8 milyar liralık vergi operasyonu ile kulağı çekilen Doğan Medya, 15 Temmuz sonrasında ise koşulsuz-şartsız, tam bir teslimiyetle AKP'nin borazanlığını yapmaya başladı. Ancak gerici şef tarafından tamamen üstü çizilmiş olacak ki, medya sektöründen tümüyle çekildi ve yerini Demirören Grubu'na bıraktı.

DEMİRÖRENLER KİMLERDİR?

1956'da ilk olarak Oto Kolaylık şirketi kurarak iş hayatına katılan Erdoğan Demirören ve Demirören Grubu, metal sanayisinden emlak, turizmden enerji sektörüne kadar birçok alanda faaliyet yürütüyor. İlk olarak '50'lerin sonunda enerji sektörüyle işe başlayan, Milangaz, Likidgaz, Mutfakgaz gibi markaların sahibi olan Demirören zamanla birçok sektöre girmiş, ancak esas vurgununu AKP'li

yıllarda yapmıştır. İnşaat sektörüne de el atan Demirören'e AKP tarafından kolaylık sağlanmış, İstiklal Caddesi'ne dikmek istedikleri bina etrafındaki korunması gereken yapılara hem estetik açıdan, hem de teknik açıdan zarar verse de onay almayı başarmıştır. Yine, futboldaki şike davalarında Erdoğan Demirören'in oğlu Yıldırım Demirören'e AKP'ye yakınlığı bilindiği için özellikle dokunulmamıştır.

Demirörenlerin medya sektörüne adım atması ise 2011 yılında, Doğan Medya Holding'den Milliyet ve Vatan gazetelerini satın alması ile olmuştu. O dönem Milliyet'teki görevine son verilen köşe yazarlarından Metin Münir, 2012'de verdiği bir söyleşide şunları söylemişti: "Gazeteyi satın alan Erdoğan Demirören tutucu, AKP yandaşı bir iş adamıdır. Onun esas amacı Başbakan'ı memnun etmek, medya dışındaki şirketleri için yönetimi dost edinmektir. Milliyet'i Başbakan'ın oluru ile aldı. Onun seveceği bir gazete yapılmasını istiyor."

Demirören'in bu gazeteleri almasının ardından ilk yaptığı ise ufak ton farklarına dahi tahammül edemeyerek Can Dündar, Hasan Cemal, Derya Sazak

gibi isimlerin işlerine son vermesiydi. Daha sonrasında, Milliyet gazetesinde 2013 yılında Abdullah Öcalan ile devlet arasında süren görüşmelerin "İmralı Zabitleri" başlığıyla yayımlanması üzerine Tayyip Erdoğan'ın Erdoğan Demirören'i arayarak azarladığı 2014'te yayınlanan ses kayıtları ile ortaya çıkmıştı. Kayıtlarda Demirören'in Erdoğan'a "üzdüm mü seni patron" diye sorduğu, Erdoğan'ın ise "valla duman ettiniz" diye yanıtladığı duyuluyor. Kayda göre Demirören'in bir araya gelme teklifine Erdoğan "Neyini bir araya geleyim ben, böyle bir rezillik olur mu ya!" diye karşılık veriyor. Erdoğan'ın gezilerine Milliyet gazetesinden kimseyi almayacağını söylediği, Demirören'in ise telefon konuşmanın sonunda ağlayarak "Nasil girdim bu işe ya, kim için" dediği duyuluyordu.

Hiçbir onur ve kimlik kırıntısı taşımayan bu zatlar, kirli çıkarları için her şeyi yaparlar. Nitekim, Erdoğan Demirören iktidara kölece yandaşlık etmenin karşılığını almış görünüyor. Zira Erdoğan Demirören, Forbes dergisinin 2017 yılında hazırladığı "En Zengin 100 Türk" listesinde 47. sıraya oturmuş bulunuyor. Son satışla birlikte Demirören Grubu'nun

elindeki medya organlarının toplam tirajı 900 bine yaklaşacak. Bu da Türkiye'deki günlük 3,1 milyon gazete satışının üçte birine yakın bir oranın (yüzde 31,6) Demirören Holding'in kontrolünde olması anlamına geliyor. Böylece Demirören Holding kârına kâr katarken, medyaya da ton farkı olmaksızın, tamamen tek ses hâkim olacak.

Sermaye devleti ve AKP, içinde bulunduğu krizi savaş ve saldırganlığı artırarak aşmaya çalışırken, kilitlendiği 2019 seçimlerine savaşla, kanla, katliamla hazırlanırken, bir ekonomik kriz olasılığı iktidara yakın burjuva ekonomistler tarafından dahi dillendirilirken, ilerici-devrimci basın ve Kürt basını devletin sürekli baskısı altında gerçekleri anlatmaya devam ediyor. AKP iktidarı devrimci basına ve Kürt basınına tam bir yok etme güdüsüyle saldırırken, merkez medyada da tam anlamıyla kendi tekelini kuruyor. Bir distopya senaryosuna dönen bu ortamda çeşitli sermaye grupları ile iktidar arasındaki kirli hesap ve çıkarlara dayalı ilişkileri görmeli, bu karanlığın içinde işçi ve emekçilerin sesini haykıran devrimci basını her anlamda sahiplenmeliyiz.

Özgürlükçü Demokrasi'ye kayyım atandı

Özgürlükçü Demokrasi gazetesinin Beyoğlu'nda bulunan merkez binası ve gazetenin baskısının yapıldığı matbaa 27 Mart gecesi polis tarafından basılırken hem matbaaya hem de gazeteye kayyım atandı.

Baskınlarda Özgürlükçü Demokrasi Gazetesi İmtiyaz Sahibi İhsan Yaşar ile Gün Matbaası Sahibi Kasım Zengin ve matbaa çalışanları Erdoğan Zamur, Kemal Kurt, Musa Kaya, Cemal Tunç, Kemal Daşdoğan, İrfan Karaca ve Mehmet Emin Sumeli ve matbaanın eski çalışanı Uğur Selman Kelekçiler gözaltına alındı.

Saat 03.00'e kadar devam eden aramalardan sonra gazete merkez binası

na 28 Mart'ta sabah saatlerinde giden avukatlar Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'ndan (TMSF) gelen görevliyle karşılaştı.

TMSF görevlisi avukatlara, Engin Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti. bünyesinde çıkan Özgürlükçü Demokrasi gazetesine ve gazetenin basımının yapıldığı Gün Matbaacılık Reklam Film Basın Yayın Tanıtım San. Tic. Şti'ye kayyım atandığını bildirdi.

"TMSF'YE DEVRETME GAZETE KAPATMANIN BİR YOLUDUR"

28 Mart'ta İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde yapılan basın toplantısında bu saldırının gazetenin kapatılması anlamına geldiğine dikkat çekildi.

Burada konşun Özgürlükçü Demokrasi gazetesi editörü Hicran Urun, Gün Matbaası'nın sırf Özgürlükçü Demokrasi gazetesini bastığı için hedef alındığına

dikkat çekerek sözlerine başladı. Kürt basınına dönük baskıların yeni olmadığını belirterek, daha önce de dağıtımçıların gözaltına alınarak tutuklandığına, internet sitelerine erişimin 79 kez engellendiğine değinen Urun, bu uygulamaların muhalif seslere dönük baskıların bir parçası olduğunu ifade etti. Gazetelerinin TMSF'ye devredilmesinin gazete kapatmanın başka bir yolu olduğunu vurguladı.

Gazetenin editörlerinden Reyhan Hacıoğlu da topluma topyekün bir saldırı olduğunu, gazete kapatmaların da beklendiğini belirterek "Kapılara kilit vurarak hakikati örtemezler" dedi.

Birleşik, kitlesele, militan 1 Mayıs için ileri...

Sömürüye, savaşa, şovenizme, baskı ve gericiliğe karşı

1 Mayıs'a!

Emperyalist kapitalist güçler ve işbirlikçileri, sefil çıkarları için işçilere, emekçilere ve halklara dönük saldırılarını her geçen gün tırmandırıyor. Halklara kan ve gözyaşı, işçi ve emekçilere ise açlık, yoksulluk ve sefalet dayatıyorlar. Tüm bu yaşanan gelişmeler sermayenin uluslararası krizinin işçi ve emekçilere, ezilen halklara fatura edilmesinin bir sonucudur. Emperyalist burjuvazinin ve gerici hükümetlerin saldırılarına dur diyebilecek güç, işçi sınıfının devrimci öncülüğü ve mücadele programı etrafında birleşmiş emekçi kitleler ve mazlum halklardır.

Ülkemizde dinci gerici iktidar eliyle çok yönlü saldırılar hayata geçiriliyor. Milliyetçi, şoven dalga işçilerin, emekçilerin bilincini köreltmek için etkin biçimde kullanılıyor. Bununla birlikte devletin baskı ve zor aygıtları toplumun devrimci, ilerici kesimlerini susturmak için pervasızca işletiliyor. Laiklik, söz ve eylem özgürlüğü, basın özgürlüğü, bilimsel eğitim vb. söylemler biçimsel olarak dahi kalmamış durumda. Doğanın tahribatı, ka-

dınlara dönük saldırılar, çocuk istismarı, dinci gerici kurumların yaygınlaştırılması vb. ise her geçen gün daha da boyutlanıyor. Tüm bu saldırılara rağmen toplumun ilerici birikimi AKP iktidarına karşı önemli bir duruş sergiliyor. 8 Mart ve Newroz'da AKP iktidarına ve gerici saldırılarına karşı gerçekleştirilen kitlesele gösteriler bu olgunun son örnekleri oldu.

BİRLEŞİK, KİTLESEL, MİLTAN 1 MAYIS İÇİN İLERİ!

Baharın mücadele takvimi ilerlerken, devrimci ve ilerici güçleri 1 Mayıs'ı sömürüye, savaşa, şovenizme ve gericiliğe karşı kitlelerin tepkisinin dışı vurduğu bir güne dönüştürme görevi bekliyor. Bu açıdan, gerici-uzlaşmacı anlayışların etkisi altında kalan işçi ve emekçileri bu etkiden kurtarmak ve birleşik 1 Mayıs için adımlar atmak günün en acil görevidir. 1 Mayıs sürecini fabrikalara gönderilen bildiriden ibaret gören, tarihsel devrimci ruhunu silikleştiren sendikalara ve

anlayışlara karşı şimdiden harekete geçilmeli, işçi ve emekçi kitleleri bağımsız devrimci sınıf çizgisi üzerinden 1 Mayıs'a taşımak için seferber olunmalıdır.

Baskının, sömürünün ve gericiliğin ağır sonuçları karşısında çıkış arayan işçi ve emekçilere 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal çağrısını taşımak için adımlarımızı sıklaştıralım. İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların ve diğer toplumsal kesimlerin birleşik kitlesele 1 Mayıs'ını örgütlemek için tempoyu arttıralım.

Devrimci ve ilerici güçleri güne bu sorumluluklar üzerinden yüklenmeye; birleşik, kitlesele, militan ve devrimci ruhuna uygun 1 Mayıs örgütlemek için daha fazla inisiyatif almaya ve dönemin ihtiyaçlarına yanıt verecek adımlar atmaya davet ediyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!

Sömürüye, savaşa, şovenizme, baskı ve gericiliğe karşı 1 Mayıs'a!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU
27 Mart 2018

Kocaeli, Gebze ve Sincan'da 1 Mayıs toplantıları

İşçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşırken Kocaeli, Gebze ve Sincan'da gerçekleştirilen toplantılarla güncel gelişmeler ve 1 Mayıs gündemi ele alındı.

Çeşitli iş kollarından işçiler ve gençlerin katılımıyla düzenlenen toplantılarda siyasal süreç üzerine tartışmalar gerçekleştirildi. Türk sermaye devletinin emperyalist devletlerle işbirliği içinde Ortadoğu'daki savaşın ve katliamın körekleyicisi olduğu ve doğrudan işgal ha-

reketine giriştiği vurgulandı. Savaşların faturasının işçi ve emekçilere ödetildiği, sermayenin savaştan beslendiği aktarıldı.

Eğitim alanında gerçekleştirilen öğrencilere dönük dinci-gerici saldırılar, şeker fabrikalarının özelleştirilmesi adımı, sermayenin devletin toplumu milliyetçilik yalanlarıyla kutuplaştırdığı ve son olarak yaklaşan 1 Mayıs programı üzerine konuşuldu.

İşçilerin ve emekçilerin anayasal hak-

kı olan sendikalaşmasının önüne geçildiği işten atmaların yoğunlaştığı dönemde sömürü ve saldırı furçasının hedefindeki işçilerin ve emekçilerin örgütlülüğünün önemi üzerine tartışıldı.

Toplantılarda 1 Mayıs'ın güncel ve tarihsel önemine vurgu yapıldı. 1 Mayıs gündemini toplumun gündemine taşımak ve 1 Mayıs'a en geniş bileşenleri katmak için yapılan planlamalarla toplantılar sonlandırıldı.

Taşeron karayolu işçileri kadro istiyor

Sermaye hükümetinin "taşeron işçilerine kadro" aldatmacasında kapsam dışı bırakılan taşeron karayolu işçileri, kadro talebiyle 26 Mart'ta eylem yaptı.

Karayolları 2'nci Bölge Müdürlüğü önünde bir araya gelen Türk Yol-İş Sendikası üyesi karayolu işçileri, taşeron işçilerin kadroya geçirilmesiyle ilgili yayımlanan KHK ile kapsam dışında kalan çalışanların da kadroya alınmasını istedi.

Eylemde açıklama yapan Türk Yol-İş Sendikası Genel Sekreteri Sadık Yıs, şunları söyledi:

"Karayolları Genel Müdürlüğü'nde asıl işin bir parçası olan yol bakım ve yama hizmetleri, karla mücadele hizmetleri gibi süreklilik arz eden işleri, anahtar teslimi olarak üstlenen taşeronların yanında çalışan işçilerin, tünel işletmeciliğinde tünellerin bakım ve hizmetlerini yapan işçiler ile müşavirlik hizmeti altında tünellerdeki HGS dahil her türlü işleri yapan işçilerin, KİT'lerdeki taşeronların yanında çalışan işçilerin, köylere hizmet götürmek için kanunla kurulmuş köylere hizmet götürme birliklerinde çalışan işçilerin kapsam dışı bırakılmaları, özel idarelerde taşeron yanında çalışan işçilerin kadroya alınmaması, işçi kardeşlerimizi hüsrana uğratmıştır."

Açlık ve yoksulluk sınırında artış

Kapitalizmin kriziyle birlikte emekçiler yoksullaşmaya, açlık ve yoksulluk sınırı da artmaya devam ediyor. Türkiye'nin araştırmasına göre açlık sınırı geçtiğimiz yılın Mart ayına göre 182 TL, yoksulluk sınırı ise 592 TL artış gösterdi.

Açlık sınırı 1.662,70 TL, yoksulluk sınırı ise 5.415,96 TL oldu. Bekar bir çalışanın aylık yaşama maliyeti ise 2.055,15 TL. Asgari ücretin satın alma gücünün gerilediğine dikkat çekilen araştırmada gıda enflasyonunun son 12 ay itibarıyla yüzde 12,29 artış kaydettiği yer aldı.

Raporda, "Asgari ücret yılbaşından bu yana bekar bir işçi için aylık net bin 603 TL olarak uygulanırken, geçen yılın sonunda bin 989 TL olan bir kişinin yaşama maliyeti bu ay 2 bin 55 TL oldu. Gelir ile yapılması gereken harcama arasındaki fark fiyat artışlarıyla giderek açılmakta ve asgari ücretin satın alma gücü gerilemektedir" ifadeleri yer aldı.

Alpullu şeker fabrikası işçileri:

Şeker fabrikalarımıza sahip çıkalım!

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ve NBŞ bazlı şeker üretiminin önünün açılmasıyla ilgili olarak, Kırklareli'nin Alpullu ilçesindeki şeker fabrikasında çalışan işçilerle konuştuk.

"TÜRKİYE'DE PANÇAR POTANSİYELİ ORTADAN KALDIRILMAK İSTENİYOR"

20 yıldır Alpullu fabrikasında çalışan Olcay Yoldaş özelleştirme saldırısı hakkında ilk olarak, "Çok genel olarak bakmak gerekirse pancar potansiyelinin yok edilmesi gibi bir şey" ifadelerini kullandı.

"Türkiye'de pancar potansiyeli ortadan kaldırılmak isteniyor" diyen Yoldaş, Alpullu fabrikasının atıl duruma düşürülmesi noktasında uygulanan politikayı ise şu şekilde anlattı:

"Trakya'da 2000 yılındaki kota uygulaması ve 2010 yılındaki çeltik destekli dolar üzerinden fiyatlandırma uygulamalarının hepsi şeker pancarını Trakya çapında 1. üründen 4. ürüne kadar düşürdü.

Zaman içerisindeki bu geriye çekilme sonucunda kapanma pozisyonuna kadar getirildi. Şu anda fabrikanın potansiyeli kapanma pozisyonuna yakın. Üretimi ve verimliliği en düşük seviyede tutuluyor. Bu durumda da satış için en uygun durumda. Neden; çünkü 20 yıllık politikalar bu duruma getirdi."

Bunun bilinçli bir politika olduğu noktasında ise "Bilinçli bir politika düzeneğiyle şu anda gelinen durum gerçekten

verimliliğin düşürülmesi ve en sonunda bu pozisyona getirilmesi. Bir şey yok edilecekse önce düşürülüyor" dedi.

Özelleştirme ile birlikte karşılaşılan işsizlik saldırısının işçilerin aile düzenini yitirdiğini söyleyen Yoldaş, "İş ortamını kaybettikten sonra başka yerlerde seçim yapması gerekiyor. Bunların hepsi insanın yaşam standardında değişikliklere yol açıyor" dedi.

Yoldaş son olarak şunları dile getirdi: "Özelleştirmeye karşı; Türkiye tarihindeki diğer özelleştirmelere de baktığımızda yakın zamanda yapılanlar mevcut potansiyellerin yok edilmesi olarak yaşanıyor. Bu doğru bir davranış değil. Herkes kendi ekmeğini korumaya çalışmak zorunda."

"ŞEKER FABRİKALARIMIZA SAHİP ÇIKALIM"

1926 yılında kurulan ve Türkiye'nin ilk şeker fabrikası olan Alpullu şeker fabrikasında 21 yıldır çalışan Mehmet Yanık, "Alpullu şeker fabrikası Trakya'da tek, ikinci bir fabrikamız zaten yok" diyerek bu aşamaya gelene kadar çeşitli evrelerden geçtiklerini söyledi.

Birçok kişinin bu fabrikada yıllarca çalıştığını ve emekli olduğunu belirten Yanık, kendilerinin de emekliliklerinin yaklaştığını söyleyerek "Bizden sonraki kardeşlerimizin de burada çalışmasını, buradan emekli olmasını istiyoruz" dedi.

Özelleştirme saldırısının işçilerin işsiz kalması vb. sorunlar getirmesinin yanı

sıra toplum sağlığına da tehdit olduğunu şu sözlerle dile getirdi: "NBŞ'nin ne olduğunu herkes biliyor. Herkes öğrendi. Şekerin yararlarını faydalarını herkes öğrendi. Bu şeker fabrikaları kapandığında NBŞ ile kanserin yayılacağını herkes öğrendi. Bu yüzden şeker fabrikalarının kapatılmasını istemiyoruz."

Son olarak ne söylemek istersiniz sorumuza ise Yanık, "Şeker fabrikalarımıza sahip çıkalım" çağrısıyla yanıt verdi.

"İNSANLAR MAĞDUR EDİLMESİN, FABRİKALARIMIZ KAPANMASIN"

1989 yılından beri Alpullu şeker fabrikasında mevsimlik işçi olarak çalışan ve hala emekli olamayan Mehmet Doğan, Alpullu fabrikasındaki işçi sayısının azaltılması ve Trakya'daki şeker pancarı üretiminin buna bağlı seyriyle ilgili olarak şunları anlattı:

"İşçiler çıkıyor yeni işçi alınmıyor, hep böyle azaldı. Kota konunca 2012 yılında çalışmamaya başladı fabrika 4,5 sene sonra çalıştı. Kota konunca insanlar vazgeçti bu işten. Zorlara sokuldu. Yok kottan yok dedi ekilmedi vs. Bu bir yanılla bitirme. Bir sürü insan buradan ekmecek yedi. Satıldığı an bir sürü insan buradan gidecek."

NBŞ'nin yaratacağı sağlık sorunlarına dikkat çeken Doğan "İnsanlar mağdur edilmesin, fabrikalarımız kapanmasın" sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Lüleburgaz'da özelleştirmeye karşı eylem

AKP hükümetinin şeker fabrikalarını özelleştirme çalışmalarına karşı 25 Mart'ta Lüleburgaz'da kitlesel bir miting yapıldı.

Miting öncesi halay ve sloganlarla Eski Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle, Kongre Meydanı'na yürüyüş düzenledi.

Kongre Meydanı'ndaki program Trakya Şeker Platformu adına Gürcan Kırımlı tarafından yapılan konuşmayla başladı. İki yıldır fabrikanın yeniden üretime başlamasına sevinirken özelleştirme kapsamında diğer şeker fabrikalarıyla birlikte kapatıldığını belirten Kırımlı, platform olarak yürüttükleri faaliyetleri aktardı. Nişasta bazlı şekerin (NBŞ) sağlığa yönelik tehditlerinin yanı sıra, özelleştirmenin işçileri işsiz bıraktığını da belirtti.

Şekerde özelleştirmeye karşı diğer kentlerde sergilenen direnişleri de selamlayan Kırımlı, "Selam olsun gelecek için sesini yükseltene, tek yumruk olana" diyerek sözlerini sonlandırdı.

Mitingin devamında Alpullu Şeker-İş Başkanı Orhan Saltık konuştu. Daha önce bini aşkın işçi çalıştırılan fabrikada bugün 120 işçi çalıştığını söyleyerek "fabrika zarar ediyor" söyleminin gerçeği yansıtmadığını belirten Saltık, pancar üretimine kota konulmasının ardından şeker fabrikalarına yeni işçi alınmadığını hatırlattı ve bugün NBŞ kotasının yüzde 5'e düşürülmesinin gerçekte bir anlam taşımadığını söyledi.

Saltık, burada çalışan işçileri başka fabrikalara göndermek istemelerine tepki göstererek "Bir yere gitmeyeceğiz" dedi. Mısır dekar başı 100 TL destek verilirken pancar üretimine verilmediğini ve şeker fabrikalarına teknolojik yatırım yapılmadığını söyleyen Saltık, özelleştirme ve satış planından vazgeçilmesi talebiyle konuşmasını sonlandırdı.

Lüleburgaz Kent Konseyi Başkanı Dr. Bülent Önder mitingde yaptığı konuşmada nişasta bazlı şekerlerin sağlığa yarattığı yıkıma dikkat çekti.

Mitingde konuşan CHP Milletvekili Veli Ağbaba da özelleştirme saldırısını teşhir ederken DEV TEKSTİL, MİB ve DGB de mitingde yerini aldı.

Şekerde peşkeş polis koruması

Şeker fabrikalarının özelleştirilerek peşkeş çekilmesine tepkiler sürerken, sermaye devleti de şeker fabrikalarının "talipleri"ni polis korumasına aldı.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından satışa çıkarılan 14 fabrikadan birisi olan Burdur Şeker Fabrikasının "talipleri", sahayı polis nezaretinde gezdi.

Burdur Şeker Fabrikası için işçiler çeşitli eylemlerle tepkilerini bir ayı aşkındır sürdürüyor. En son Doğu Grubu'nun fabrikayı incelemeye gelmesinde işçiler eylem yapmış, firma yetkililerinin sahayı gezmesine izin vermemişti. Yaşanan bu olayın ardından fabrikayı incelemeye gelen firmaların polis eşliğinde alanı

gezmeleri ve basın mensuplarının içeriye alınmaması yönünde karar alındığı öğrenildi.

Geçtiğimiz günlerde fabrikayı ziyaret eden birkaç firmanın alanı polis eşliğinde gezdiğine dair fotoğraflar sosyal medyada paylaşıldı.

Akkim direnişi üzerine

İstanbul Hadımköy'de bulunan Akkim Yapı Kimyasalları'nda çalışan Akkim işçileri Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için 31 Temmuz 2017 tarihinde işten atma saldırısı ile karşı karşıya kalmışlardı. Sendika düşmanı Akkim patronu 68 işçi işten çıkartmıştı. İşten atılan Akkim işçileri bu saldırı karşısında işlerine geri dönmek ve Akkim'e sendikanın girmesi talebi ile 234 gün boyunca fabrika önünde direnişlerini sürdürdüler. 21 Mart 2018 tarihinde ise Akkim direnişçileri facebook sayfasından çadır direnişini sonlandırdıklarını, ancak Akkim'de sözleşme imzalanana kadar direnişi toplantılarla, belirlenen günlerde yapılacak basın açıklamalarıyla ve protesto yürüyüşleriyle sürdüreceklerini ilan ettiler.

Akkim direnişçileri bir yandan OHAL koşullarına, bir yandan da patronun ayak oyunlarına karşı yaz-kış demeden direnişlerini sürdürdüler. Fabrikanın çevresinden yalıtık fiziksel konumuna rağmen seslerini duyurmak için çeşitli yollara başvurdular. Direnişin sesini işçi ve emekçilere taşımak için cami çıkışlarında, meydanlarda bildiri dağıtımları gerçekleştirdiler. İstanbul'da ve Trakya'da süren direnişlerle dayanışma örnekleri sergilediler. İstanbul'da süren direnişleri ortak bir platformda buluşturmak için çeşitli adımlar attılar. İlerici-devrimci kurumların etkinliklerine, toplantılarına katılarak dayanışma ve mücadele çağrısı yaptılar. Bu örnekleri arttırmak mümkün...

Yukarıda da ifade edildiği gibi Akkim direnişçileri işçi sınıfının patronlara karşı hakları ve talepleri uğruna verdiği mücadeleye önemli katkılarda bulundular. Geleneksel direnişin olumlu yanları kadar eksik kalan yanlarını da değerlendirmek, hayıflanmak için değil ders çıkartmak için önemlidir. Bu değerlendirmede Akkim direnişçileri kadar Petrol-İş Sendikası da aldığı tutumlarla önemli bir yerde durmaktadır.

Akkim işçileri patronun sendikal faaliyetlere yönelik saldırısı karşısında fabrika önünde çadır kurarak önemli bir irade göstermişlerdir. Ancak fabrikada sendikal yetkiyi alacak çoğunluğun olduğu göz önüne alındığında, patronun saldırılarını geri püskürtebilecek en etkili silah olan üretimden gelen gücün kullanılmadığı görülmektedir. İşten atma saldırısının olduğu ilk gün gerçekleştirilecek üretimi durdurma ve fabrikadan çıkmama eylemi direnişin seyrini değiştirebilecek hamlelerdi. Bununla birlikte, direnişin sesini ve etkisini yaygınlaştıracak, Akkim patronunu zora sokacak farklı eylem biçimleri de (merkezi noktalarda basın açıklaması yapmak, Akkim'in üretim yaptığı firmaları, mağazaları hedef almak gibi) "yasal sürecin etkilenmemesi" gerekçesi ile gerçekleştirilmedi.

Yukarıda da ifade edildiği gibi, fabrika yalıtık bir ortamda bulunmaktadır. Direnişçilere destek ve moral vermek, direniş işçi sınıfının gündemine sokmak için direniş alanına yapılan ziyaretler önemli bir yerde durmaktaydı. Ancak, bu nokta-

da ne Petrol-İş Sendikası başta İstanbul olmak üzere örgütlü olduğu işyerlerinden, ne de diğer sendikalar fabrikanın bulunduğu bölgede örgütlü oldukları işyerlerinden ziyaretler düzenlemek konusunda gerekli ilgiyi göstermiştir. Bu da direnişin yalnızlaşmasında etkili olmuştur.

Diğer pek çok direnişte olduğu gibi Akkim direnişinde de maddi zorluklar direnişçileri zorlamıştır. Pek çok direnişçi iş bulup direnişi bırakmak durumunda kalmıştır. Sendikanın "yasal olarak 6 aydan sonra maddi destek sunamama" kararının da çadır direnişinin sonlanmasında etkili olduğu açıktır. Direnişin öncüleri dahi işe girmek durumunda kalmıştır. İşçilere hem maddi olanak sağlayacak hem de direnişin moral ve motivasyonunu yükseltecek pek çok araç kullanılmamış ya da iş işten geçtikten sonra sınırlı bir şekilde devreye sokulmuştur. (Direnişçi işçilerle dayanışma için kalem satışı gibi) Kuşkusuz bu tablonun oluşmasında Petrol-İş Sendikası'nın tutumu belirleyici olmuştur.

İşçilerin Birliği Derneği, DEV TEKSTİL

gibi kurumlar ve farklı sektörlerden ilericidevrimci işçilerle direnişçi işçilerin işçi forumu şeklinde yapmayı planladıkları dayanışma etkinliği ise bazı işçilerin geri bilincine hitap edilerek boşa düşürülmüştür. Bu tutumun işçi sınıfının mücadelesini büyütme kaygısından uzak olduğu ortadadır. Etkinliğin örgütlenme sürecinde Akkim işçilerinin örgütlü olduğu Trakya Şubesi'nin görece direnişçi işçilere inisiyatif alanı tanıdığı ama işçilerin sendikanın ufkunu aşan her ileri çıkışında ise önünü kesmek için elinden geleni yaptığı açık bir şekilde görülmüştür.

Akkim'de çadır direnişi sonlandı, ancak Akkim direnişçilerinin ilan ettiği gibi mücadeleleri devam etmektedir. Bu aşamada önümüzdeki dönemde yukarıda bahsi geçen eksikliklerden arınarak süreci ele almak önemli bir yerde durmaktadır. Akkim işçilerinin ve direnişçilerinin fabrikaya sendikayı sokmak ve taleplerini kabul ettirmek için birliklerini güçlendirmekten başka bir yolları yoktur.

İSTANBUL PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

İhraç edilen emekçilerin direnişleri devam ediyor

15 Temmuz darbe girişimini bahane eden sermaye devletin KHK'larla ihraç ettiği ilericidevrimci kamu emekçilerinin İstanbul ve Ankara'daki direnişleri devam ediyor.

İstanbul'da Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçiler, Şubat 2017'de başladıkları direnişlerini haftanın üç günü Kadıköy ve Bakırköy'de, bir gün ise Kartal'da yaptıkları oturma eylemleriyle sürdürüyorlar. AKP iktidarı yandaşlarının kamu kurumlarında oluşturduğu çıkar çarklarına dokundukları için ihraç edildik-

lerine dikkat çeken emekçiler, herkesi elini taşın altına koymaya, mücadeleyi büyütme çağırıyor. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine dönük saldırıları, şeker fabrikalarının peşkeş çekilmesini de teşhir eden emekçilerin eylemine Tüm Emekçiler Sendikası da destek ziyaretine bulundu.

Ankara'da ise Nuriye Gülmen'in 9 Kasım 2016 tarihinde Yüksel Caddesi'nde OHAL ve KHK'lara karşı "İşimi geri istiyorum!" şiarıyla başladığı direniş 500'lü günlerini geride bıraktı. Emekçiler ihraç edildikleri işlerine dönme talebinin yanı sıra Halkın Hukuk Bürosu'ndan (HHB) tutuklu avukatlar ve kamu emekçileri-

nin serbest bırakılması talebini de yükseltiyorlar. Her gün 13.30 ve 18.00'de Konur Sokak üzerinde yapılmak istenen basın açıklamalarına saldıran polis, direnişin 500. günü olan 23 Mart tarihinde ise alandaki ablukasını daha da arttırdı. Sokağın her iki tarafı da kapatılarak TOMA konuşlandırıldı. Toplanma çağrısı yapılan Mimarlar Odası'nın önüne de çevik kuvvet yığıldı. Henüz eylem başlamamışken alana gelenlere saldıran polis 10'a yakın kişiyi işkenceyle gözaltına aldı.

“Uğur Konfeksiyon’da yürüttüğümüz mücadele son bulmayacaktır”

Uğur Konfeksiyon’da işten atma saldırısıyla karşılaşan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) yöneticisi Okan Karaçam ile konuştuk.

Uğur Konfeksiyon’un entegre bir fabrika gibi görünmesine karşın merdiven altı atölyelerden tek farkının 8 saatlik iş günü olduğunu belirten Karaçam şunları anlattı: “Yemekleri desen kötü, lavaboları desen kötü, vermiş oldukları ücretler düşük. Yani bir işçi Uğur Konfeksiyon’dan aldığı ücretle geçimini sağlayamıyor, zorluk çekiyor. Bunun için de fazla mesai yapmak zorunda kalıyorlar. 12 saate, 24 saate varan fazla mesailer yaptırılıyor. İşçilerin geçimini sağlayabilmesi için bizler bir şeyler yapmaya çalışıyorduk fabrika içerisinde. Fabrika bülteni, iç bülten olarak çıkardık, bu meseleleri işledik. İşçilere anlatmaya çalıştık fazla mesaiye kalmamak gerektiğini, birlikte mücadele etmek gerektiğini. Bunları fabrikada oluşturacağımız komiteler yoluyla çözmemiz gerektiğini anlatıyorduk işçilere. Bu böyle devam etti. Hiçbir şekilde koşullarda iyileştirme sağlamadılar. Sadece büyük firmalar denetime geldiğinde dahi kendi seçmiş oldukları işçileri fazla mesaiye kalmadıklarını, yemeklerin iyi olduğunu söylemeye zorluyorlardı.”

HAVASIZ VE TOZLU BİR ORTAM, İŞ GÜVENLİĞİ YOK

İşçilerin çalışırken yaşadıkları en önemli sıkıntılar havasız ve tozlu bir ortamda çalışmak olduğunu belirten Karaçam, “İp üretimi yapıldığından kaynaklı toz oranları çok yüksek, gürültü ve sesli bir ortam var” dedi. Ayrıca devasa makineler olduğundan fabrikanın hamam gibi bir sıcaklığa ulaştığını belirterek işçileri kan-ter içinde çalışmak zorunda kaldığını söyledi.

İş güvenliği önlemlerinin alınmadığını belirterek sürekli iş kazaları yaşandığını söyleyen Karaçam, kaza geçiren işçilere evinde kaza yaşadığı dayatması yapıldığını aktardı. İş güvenliği önlemlerinin alınmadığını vurguladı.

Kendisinin de forkliftten düşerek iş kazası geçirdiğini belirten Karaçam, iş kazasının ardından yaşadıklarını şu şekilde anlattı:

“Fabrikaya o gün hemen iş güvenliği eğitimi verdirmeye kalktılar. Ben dedim, ‘bu yaptığınız doğru değil, benim iş güvenliğime aldirmeden çalıştırıyorsunuz, bu kuralara aykırı.’ Tabi hiçbir önlem almadılar tekrardan. Aynı şekilde çalışmış olduğum

alanda, depoda çalışmaya devam ettim. Uğur Konfeksiyon’un işçilere vermiş olduğu bir değer yok. Onları birer makinenin parçası olarak görmekteler. İşçiler de korktuklarından kaynaklı ses çıkartmıyorlar. Çünkü fabrikada çalışan birçok işçi borçlu ve geçim sıkıntısı yaşıyor. Bu sebepten kaynaklı ‘ben maaşımı gününde alıyorum, sigortam gününde yatıyor’ hesabı yaptığından ses çıkartmıyorlar. Ama sonuçta birçok işçi burada yaşanan tüm sorunlardan rahatsız.”

Fabrikada genel olarak 35-40 yaş üstü evli işçilerin ve çok sayıda emekli işçinin de çalıştığını belirten Karaçam, fabrikadaki işçilerin yüzde 70’inin kadın olduğunu vurguladı. Kadınları ucuz iş gücü olarak gören patronun asgari ücretin altında çalıştırabilmek için fabrikanın tamamen kadın işçileri çalıştırmayı planladığını, ancak bunu başaramadığını anlattı.

“GREİF DİRENİŞİ’Nİ ÖRNEK ALDIK”

Fabrikada örgütlenme çalışmasına başladıklarında Greif Direnişî’ni kendilerine örnek aldıklarını belirten Karaçam şunları söyledi:

“Greif Direnişî’ni önümüze alıp, örnek olarak o yolu izleyerek bir fabrika örgütlenmesi başlatmış olduk. Fabrikamızda komitelere dayalı bir örgütlenme çalışmasına başladık. İlk olarak fabrikadaki sorunları ele alarak ve fabrika içinde fabrika bülteni çıkartarak işçilerden güvendiğimiz, temasta olduğumuz arkadaşlarımızla sürekli vakit geçirip özgüvenini ortaya çıkartıp bizlere güvenmesini sağladık. Fabrikada bir sene sonra üyelik yapmaya başlamış olduk. Üyeliklerin ardından fabrika yönetimi sendikal faaliyetin yürüdüğünü anlamış oldu ve bunun sonucunda fabrika komitesinde olan iki arkadaşımız işten çıkartılmış oldu. Bununla birlikte fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirerek içeride bülten-

lerle birlikte işçilere fabrika önüne gelip bildiriler dağıtarak Uğur Konfeksiyon’un bir işçi düşmanlığı sergilediğini, sendikal faaliyete dönük saldırı gerçekleştiğini göstermiş olduk. Ama Uğur Konfeksiyon sendikal faaliyete saldırı olarak değil ‘biz küçülmeye gidiyoruz’ diyerek bu işten atılmaları gerçekleştirdi. Tabi biz bunun aksini ispatlamış olduk. Çünkü işçi atılmaları gerçekleştiğinde, ‘küçülmeye gidiyoruz’ bahanesini ortaya koyduğunda fabrika küçülmeye gitmedi, arkadaşlarımızı işten attıktan sonra 300 işçiyi daha fabrikaya aldılar. Ve bununla birlikte ‘daralmaya gidiyoruz’ diyen bir firma bir sene içerisinde yüzde 34’lük bir büyüme sağladı. Biz bunları fabrika içerisinde işçilere anlattık, fabrikadaki sorunlarla birlikte ele alarak örgütlenme çalışmamızı ileriye taşımaya çalıştık.”

“4 DEFA ÇIKIŞ YÖNTEMİMİ DEĞİŞTİRDİLER”

Kendisinin sendika üye ve yöneticisi olduğunun bilindiğini söyleyen Karaçam, daha önce işten atılan iki sendika üyesinin Uğur Konfeksiyon’a açtığı davaları kazanmasının ertesi gününde kendisinin de işten atıldığını söyleyerek şunları ifade etti: “Beni işten atarken 4 defa çıkış yöntemimi değiştirdiler. İlk tazminatımı verip çıkartmaya çalıştılar. İki tutanak tutup çıkartmaya çalıştılar. Tutanakta ben kendi savunmamı yapıp, bizim müdürün, depo sorumlusu şefin bana etmiş olduğu ağır küfürleri dahi harfi harfine oraya yazarak, imalat müdürünün, iplik müdürünün söylemiş olduğu tehditvari konuşmaları oraya olduğu gibi yazarak, asil atılma sebebimin ‘işyeri disiplinine aykırı davranış’tan olmadığını, sendika üyesi ve yöneticisi olduğumdan kaynaklı olduğunu belirtip bir savunma yazmıştım ve bu savunmamı yazdıktan sonra tutanakla da çıkartamadılar. En son anlaşamadık, bir uzlaşmaya varamadık fabrikayı terk etmeyeceğimi, istiyorlarsa

polis zoruyla beni fabrikadan çıkartabileceklerini söylemiş oldum ve fabrikayı terk etmedim.”

Karşılaştığı bütün baskı ve hakaretlere rağmen tok bir tutum alarak sendika üyesi olduğu ve örgütlenme çalışması yürüttüğü için işten atıldığını patron temsilcileri karşısında ortaya koyduğunu belirten Karaçam, “iş yeri kurallarına aykırı davranmak ve ahlaki kurallar” gerekçe gösterilerek sonunda işten atıldığını söyledi. Kendisinin ahlaksız bir davranış sergilemediğini, ahlaksız bir davranış varsa bunu da patron temsilcilerinin sergilediğini söyleyen Karaçam, o gün özel güvenliğin peşinden hiç ayrılmadığını, ancak kendisinin akşama kadar fabrikayı terk etmeyerek durumu arkadaşlarına teşhir ettiğini belirtti.

“MÜCADELEMİZİ BU DÜZLEMDE SÜRDÜRMEYE DEVAM EDECEĞİZ”

Bundan sonra neler yapacakları konusunda ise, “Bugün ben de işten atılmış olabiliyim ama sonuçta Uğur Konfeksiyon’da yürüttüğümüz sendikal faaliyet, yürüttüğümüz mücadele son bulmayacaktır. Sonuna kadar oradaki işçileri taban örgütlülüğüne dayalı bir mücadele hattı üzerinden örgütlemeye devam edeceğiz. Mücadelemizi bu düzlemde sürdürmeye devam edeceğiz” dedi.

Aynı zamanda hukuki süreci de başlatacaklarını belirten Karaçam, kendisine hakaret ve küfür eden depo sorumlusu ve imalat müdürü hakkında da suç duyurusunda bulunacağını belirterek en azından bu kişilerin diğer işçilere karşı böylesine pervasız davranmalarını engellemek istediğini söyledi.

1 Mayıs’ın yaklaştığını söyleyen Karaçam, son olarak “Kendi çalışmış olduğum alanda buradaki işçi ve emekçileri kitlel bir 1 Mayıs’a davet edebilmek için burada çalışma yürüteceğim” diyerek sözlerini sonlandırdı.

İşçi inisiyatifi her açıdan ve her alanda güçlendirilmeli

Kroman fabrikasında baş temsilci ekseninde yaşanan gelişmelerin etkileri uzun süre devam edecek gibi. Dahası, olayın etkisi sadece Kroman fabrikasında değil, süreci izleyen diğer fabrikalarda da kendisini gösterecektir.

2015 metal grevinin yasaklanmasının ardından grev iradesini devam ettirmeyen ve sendikal demokrasiyi hiçe sayarak karar alan sendika yönetimine tepki olarak Kroman fabrikasında işçiler Özcan Temel'i baş temsilci seçtiler. Sonraki dönemlerde ve 2017 grev döneminde de aldığı tutumla Kroman işçileri ve atılan temsilci ön plana çıktı. Temel, sözleşmenin imzalanmasının ardından yeniden temsilci seçildi. Fabrika yönetimi baş temsilciyi işten atmak için girişimlerde bulunsa da başarılı olamadı. 24 Mart'ta ise atıldığı haberi geldi. Ertelenen işten atma kararı fabrika yönetimi tarafından farklı bir kurgu ile uygulandı. Amaç sadece temsilciyi atmak değil aynı zamanda işçiler üzerinde denetimi ele geçirmektir. Kroman işçilerinin sonuna kadar arkasında olduğu ve iş başı yapmadığı baş temsilci Temel'in ortaya koyduğu olumsuz pratik işçilerin çekilmesine neden oldu. Daha fazla para isteyerek çıkmak istediğini sözlü ve dilekçe yolu ile belirtmesi, fabrika yönetiminin işçileri güvensizliğe itmek için bir fırsata çevirmesine vesile oldu. Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticileri ise daha fazla para talebi ile işten çıkmak isteyen baş temsilcinin fabrika yönetimi ile görüşmesine ön ayak oldu.

Bir kişi üzerinden Kroman işçilerinin bütününe teslim almak için yapılan bir hesap var ortada. İşten atılan baş temsilcinin zaafları, sınıf mücadelesinin birikimi ve geneli ile kurduğu bağın sınırları, kullandığı dil ve uyguladığı yöntem uzun zamandır aranan kozun daha fazla eline geçmesini sağladı Kroman sermayesinin.

Resmi tatillerde saat ücretlerine istenen zam oranını da unutturmaya çalıştı bu vesile ile yönetim. Ki, 23 Nisan'dan itibaren resmi tatillerde saat ücretlerine zam verildiği açıklanmaz ise, çalışmama kararı vardı Kroman işçilerinin.

Bu ve benzeri örnekler sınıf mücadelesinde sıkça görülmektedir. Sendikalaşmak için didinen öncü işçilerin, temsilcilerin üzerine leke atmak için türlü yöntemler uygulanmıştır. İşçilerin gözünde küçük düşürmek ve işçilerin mücadelesini sekteye uğratmak için öncü işçinin yüklü bir para aldığı söylenerek, işçiler arasında güven bunalımı yaratmaya çalışır sermaye. Ya da işçi sınıfının düzen tarafından yaratılan ön yargılarını kullanarak yapılmaktadır bu. En yakın örnek olarak Metal Fırtına döneminde fabrika sözcüleri üzerinden yaşananlar var. Örneğin Ford'da bir işçinin zaafları kullanılarak sermaye ciddi sonuçlar elde etmişti. Günlerdir kıramadığı direnişi, direnişin öncülerinden birinin zaaflarını kullanarak kırmıştı. Örgütlenmede ciddi bir denetim mekanizması kurulamadığı ve işletilemediği zaman bu tür sonuçların karşımıza çıkması olası bir durum.

Kroman'da fabrika yönetimi yaşananları kendi lehine kullanmak için her şeyi yaptı. Baştemsilcinin para talebi ile yazdığı dilekçeyi gösterdikten sonra işçilerin

gördüğünü gören yönetim, eline geçen fırsatı işçileri ezmek için kullandı. Baş temsilcinin gözaltından çıktıktan sonra işe alınması için iş başı yapmayan ve idari binanın kapısında bekleyen işçilere fabrika müdürünün yaptığı açıklamada "300 bin TL yatsa idi hesabına bunlar yaşanmayacaktı. Bundan sonra bir şey açıklanacaksa yemekhanede ben açıklama yapacağım. Bunlar (temsilciler, sendika) kendi hanelerine yazıyor. Bakın savunduğunuz adam neler yaptı" demesi her şeyi özetliyor. Müdür özetle "hem en güvendiğiniz adamı satın alabiliyorum hem sendika bir şey kazandırmıyor biz veriyoruz hem de bundan sonra benim borum öter" diyor. Tüm bunlar yaşanırken diğer temsilciler, şubeden yöneticiler de orada.

Sendika şube yöneticisinin gece vardiyasına gelip iş başı yapmayan işçilere yaptığı açıklama ise şöyle; "Diğer temsilci Ahmet Kaçakçı ile birlikte yanıma geldiler. Psikolojik sorunlarım var. Ayrılmak istiyorum, kıdem, ihbar artı 16 maaş istiyorum dedi. Ben de fabrika yönetiminden Aslan Bey'e yönlendirdim. Aslan 112 bin veriyor. O 400 bin istiyor, pazarlık yapıyor ve dilekçe yazıyor." Eğer anlatıldığı gibi ise sorulması gereken sorular da peşi sıra gelir. Neden sendikal ilkelere uygun davranılmadığı, rüşvet istendiği açıkla-

nıyor da bir hafta boyunca müdahale edilmiyor? Sürecin artık çirkin bir hal aldığı görüp önüne geçmek varken baş temsilcinin fabrika yönetimi ile görüşmesinin önünün açılması sendikal ilkelere uyuşan bir tutum değildir. Öngörülü olunmasa dahi, işçilerin güvenini almış bir kişinin, temsilcinin kendi çıkarlarını gözeten hareket etmesinin önüne geçilebilirdi. Çok kolayından bu yapıldı. Patronun kirli oyunlarına, işçilerin güveninin bu kadar ciddi bir şekilde zedelenmesine, kargaşaya, bilgi kirliliğine izin verilmeden sorun çözüldü. Dört gözle böyle bir koz arayan Kroman yönetimine böyle bir fırsat verilmezdi. Doğru olduğu kabul edilirse bir haftaya yayılmış bir süreç bu. Bir hafta içerisinde disiplin kurulundan, temsilcilere kadar toplantılar yapılır, kişinin konumunu kendi çıkarları için nasıl kullandığı bu kadar karmaşaya gerek kalmadan anlatılır, teşhir edilir ve halledilirdi. Ama yapılmadı. Psikolojik sorunları olduğunu, yıprandığını iddia eden temsilciler çalıştıkları fabrikanın yönetimine mi yönlendiriliyor? Kroman işçileri, Birleşik Metal-İş'e üye işçiler sendika yönetiminde uygulanan bu yöntemi sorgulamalıdır.

Temsilci, sözcü, komite, sendika yönetimi gibi kurumlar hiçbir ayrıcalığa sahip değildir. Örgütlenme aşamasında yer alan bazı bilgiler dışında tüm bilgiler açıklanmak zorundadır. Bu da güçlü bir denetim mekanizmasını zorunlu kılar. Bir veya birkaç kişinin eline geçen yönetim ve karar mekanizmaları işçileri öğrenme, karar verme, söz söyleme süreçlerinden uzaklaştırır. Yeri geldi mi böylesi sancılı süreçleri beraberinde getirir. En nihayetinde uygulanması gereken de her alanda işçi inisiyatifi, en geniş katılımı ile ileri şekilde hayata geçirmektir.

GEBZE'DEN BİR MİB'İ

Metal İşçileri Birliği (MİB), İstanbul ve Ege meclisleri toplandı.

İstanbul MİB bahar dönemi meclisinde ülkedeki siyasal süreç, yakın zamanda imzalanan toplu sözleşme ve MİB'in örgütlenme seferberliği çağrısı ele alındı. Mecliste yapılan sunumda "Ortadoğu'da yaşanan savaşların faturası emekçiye kesiliyor. Emekçi çocukları emperyalist savaşlarda hayatlarını kaybederken, açlığa, yoksulluğa mahkum edilenler yine emekçiler oluyor. Savaşlara karşı 'işçilerin birliği, halkların kardeşliği' mücadelesi yükseltilmeli. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi, düşünce

MİB İstanbul ve Ege meclisleri toplandı

ve ifade özgürlüğünün önündeki engeller, grev yasaklarına karşı mücadele bütünlümlidir" ifadeleri yer aldı.

Metal işçilerinin söz aldığı bölümün ardından fabrikalarda komiteler kurulması, MİB'li olma çağrısı yapılması kararlaştırıldı. 1 Mayıs'a dair de planlamalar yapılarak meclis toplantısı sonlandırıldı.

İzmir ve Manisa'dan katılımlarla gerçekleşen Ege MİB meclisinde gündemdeki konular üzerine değerlendirmeler

yapıldı ve sonuçlar çıktı. Metal işçilerinin kölece çalışma koşullarına ve mücadeleye deneyimlerine değinilen meclis toplantısında, MİB'in ilke ve programıyla hareket eden işçilerin MESS-Türk Metal-iktidar üçlüsünün hükümlerinde gedik açtığı ifade edildi. Sınıf sendikacılığını hayata geçirme görevinin MİB'li işçilerin omuzlarında olduğu ortaya konan mecliste 1 Mayıs'ın ezilenlerin, sömürülenlerin direniş-mücadele günü olarak

karşılanması gerektiğinin altı çizildi. Buna göre bir hazırlık yapıp birlik, mücadele ve dayanışmanın tek kurtuluş olduğu ve hedefin sadece 1 Mayıs olmadığı, her günü 1 Mayıs haline getirmek bilinciyle hareket etmek gerektiği belirtildi. Savaşların, sömürünün, gericiliğin yarattığı bu karanlıktan çıkışın tek yolunun güçlü bir sınıf dayanışması, mücadelesi ve direnişi olduğu, bunun için MİB fabrika örgütüllüklerinin tek başına 1 Mayıs ile sınırlandırılmayacağı ifade edildi. Bu ilke ve politika ile meclis toplantısının ayda bir ve daha da genişletilerek yapılacağı söylendi.

“Hakların talep etmekle alınmadığı gerçeğini iyi biliyoruz”

Türk Telekom, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklama ile İŞKUR’la bir protokol imzaladığını ve önümüzdeki 5 ay içerisinde İŞKUR üzerinden 2500 personel alacağını açıkladı. Protokol imza törenine Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Jülide Sarıeroğlu, Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Ahmet Arslan, Türk Telekom’un CEO’su ve Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay katıldı. Telekom adına yapılan açıklamada imzalanan işbirliği protokolü “kaliteli hizmet”, “ülke gelişimine katkı”, “istihdamın artırılması” gibi güzellemelerle sunulurken, gerçekleri Türk Telekom bünyesinde çalışan emekçiler gazetemize anlattı.

- Türk Telekom A.Ş İŞKUR ile istihdam sağlayacağını ifade ediyor. Türk Telekom işe alımları nasıl sağlıyor?

Türk Telekom yıllık daralma planları ile beraber başta emekliliği gelmiş olan personelin sözleşmesini sonlandırmayı hedefliyor. Çeşitli teşvik uygulamaları ile beraber emekli olmayı bırakın, 5-6 senelik çalışanların bile tazminatını vererek işten çıkarıyor. İŞKUR sözleşmesinin ilk uygulaması 3-4 yıl öncesinde kendini göstermiştir. İşten çeşitli nedenlerle ayrılan/çıkarılan personel sayısından epey az miktarda işe alımlar bu kapsamda yapılıyor. Son sözleşme ile beraber bu sayıya 2500 ilave yapılacağı belirtiliyor. Aslında son yıllar içinde 2500’den daha fazla işten çıkarma yapan kurum, sözde istihdam seferberliği ile hem bu süreci gizliyor hem de “halkla ilişkiler” kapsamında istihdam kaynağı gibi gösterilmeye çalışılıyor. Personel sayısı toplamına bakıldığında bu yüksek işe alım sayıları büyük bir yalandır. Burada hedeflenen daha düşük ücretle daha az sosyal hakları olan personel bulundurmadır. Son sözleşme ile 2500 kişinin çok geri şartlarda çalışacağı açık. Örneğin asgari ücret verilmesi, ilk yıl kadro alınmadığı için yıllık iznin olmaması, SGK prim gününün işlenmemesi vb... Çok sayıda insanın bu şartlarda Türk Telekom’da işe başlayacak olması kurum içinde bu uygulamanın belirleyiciliğini de arttıracak. Yüksek kâr oranları açıklayan Türk Telekom, kadrolu almak yerine hem mevcut işleri mümkün olduğunca taşeronla devredecek hem de İŞKUR sözleşmesi gibi kölelik uygulamalarından faydalanacak.

- Türk Telekom’da sendikal örgütlülük durumu ve Haber-İş Sendikası’nın tutumu nedir?

Türk Telekom özelleştirme sonrasında kamu kurumu olmaktan çıkarıldığı için işçi sendikaları yetki alabiliyor. Şu an

Türk Telekom’da yetkili sendika olarak, sınıf sorunları yerine ülkücü siyasetin söylemlerini sosyal medyada paylaşan Veli Solak yönetimindeki Haber-İş bulunuyor. Mühendis ve diğer lisans mezunu kadro sendika üyeliğinden uzak tutuluyor. Bu grubun dışında kalan “teknik ve idari personel” için de tümünden sendika üyeliği söz konusu değil. Belirli sayıda teknik personel “grev” vb. tehlikeli durumlar için tampon görevi niyetiyle kapsam dışı tutuluyor. Bu durum yönetim ile sendikanın uzlaşması kapsamında elbette. Türk Telekom yönetimi çeşitli işe alım ve çıkarma süreçlerinde sendika üyesi sayısını belli düzeyde tutuyor. Bu verilere dayanarak Türk Telekom personelinin yarısının sendikasız olduğu söylenebilir. Siz sendikanın üye sayısını, kimlerin üye olup olamayacağını, “maddi kaynaklarını” sormuyor, denetleyemiyorsunuz.

Yıllık hedefler kapsamında personel azaltmanın da olması, performans değerlendirmelerinin amacını bir kez daha ortaya koyarken, sendikalı çalışanların da, amirlerin de puanlanıyor olmasına Haber-İş yarı çekimsiz bir itirazda bulunuyor.

Kadrolu personelin dışında, sayısı gün gün değişen büyük bir taşeron kadrosundan da bahsetmeliyiz. Yemek, güvenlik, ulaşım, saha çalışmaları vb. işler kısım kısım taşeronlara bırakıldı. Bu grup için sendikal bir çalışma yürütülmüyor. Haber-İş’in söylemleri dışında pratiğe dökülmüş bir faaliyeti de bulunmuyor. Sendika yönetiminin, kurum yöneticileri ile samimi “istişare” görüşmeleri de sendikal amaçlarının çalışanları örgütlemek değil, yönetimi memnun etmek olduğunu gösteriyor.

- Performans uygulamasından bahsettiniz. Performans ile hedeflenen nedir?

Türk Telekom özelleştirme sonrası

İnsan Kaynakları politikalarında “profesyonelleşme” kapsamında, kapsam dışı (TİS dışında kalan) personele çeşitli hedefler ve puanlamalar içeren bir uygulamayı dayatıyor. Burada amaç personelin kendini ve iç müşterileri (çalışma arkadaşlarının) tanıması, eksik yönlerin geliştirilmesi için üst yönetimin geri bildirimlerinin alınması olarak belirtirse de, performans düşüklüğü bahanesi ile personelin iş sözleşmesini haklı sebeplerle feshetmeye zemin hazırlanıyor. Üst yönetim değerlendirme yaparken belli sayıda “kötü performans puanı” vermeye mecbur bırakılıyor. Sistem personelin tercihine bırakılıyor gibi görünse de İnsan Kaynakları –müdürler işbirliği ile uygulamaya katılımın tam olması sağlanıyor.

- Türk Telekom’da emekçiler ne yapmalı?

Türk Telekom emekçilerinden sendikalı olanlar bu sözde güvenceye ve temsilcilerin yüksek perdeden garantilerine kulak asmadan bu durumu tartışmaya açabilmeli, temsilci ve yöneticilerini de bu tartışmanın içine alıp hesap sorabilmelidir. Sendikal yönetime gelip kendini güvenceye almaya çalışan ve yüksek sendikal maaşlar yüzünden kişisel hesaplar güden sendikacılara dikkat etmeli, inisiyatif kendi bağımsız komitelerini kurarak sağlayabilmelidir. İş birimlerinin dağınık olması, kadroların AKP-MHP tabanlı seçilmesi, sınıfsal tartışmalar yerine daha geri içerikli gündemlerin tartışılması komitelerin ya da benzeri çalışmaların ortaya çıkmasını zorlaştırırsa da, saldırı göz göre göre geldi ve başka çare de bırakmadı. Bu çalışma kapsam dışı personelle de bir araya gelmeyi mümkün kılacaktır.

- Türk Telekom’da çalışan mühendislerin çalışma koşulları neler ve sorunlar karşısında neler yapıyor?

Performansın uygulamaları esasta

mühendisleri hedefliyor. Beraberinde çalışan sayısının azalması ve iş kaleminin artması ile birçok sorun yaşayan mühendisler “aylık karneleri” ile de ayrı olarak değerlendiriliyor. Sözde sayısal veriler istense de, emek gücünü aşan hedeflerin bulunması mühendisleri büyük bir stresin içine sokuyor. Mevcut çalışma saatleri dışında “mesai ücreti” de talep edmeden iş süreleri uzatılıyor. Cumartesi çalışması ve akşam 2-3 saat daha ofiste kalmak yönetici mühendisler tarafından alt kadrodaki mühendislere dayatılıyor. İŞKUR sözleşmesi ve uygulaması mühendisleri de kapsar hale geldikçe mevcut mühendislerin pozisyonunu da değiştirecektir. Bu durum kadrolu mühendisi de angaryaya ve mevcut iş saatleri içinde alabileceği yükün üzerinde çalışmaya zorlayacaktır.

Mühendisler, oda üyeliğine sahiptir. Şirket bunu oda seçimlerinde gerici mühendislerin desteklenmesi için değerlendiriyor. Enteresandır ki “mühendis için daha iyi özlük hakları” gibi bir içerikle oda yönetimine aday olan Türk Telekom müdürleri, iş kendi personeline gelince performans uygulamasını ve angaryayı hak olarak görebiliyor. Türk Telekom emekçisi mühendisler, oda ile bağlarını güçlendirerek ücretli-işsiz mühendisler komisyonlarını daha işler hale getirmeli ve performans uygulamaları, İŞKUR sözleşmesi gibi başlıkları tüm mühendisler adına tartışmaya açmalıdır. Şirket içindeki tartışmalara da pozisyonu gereği çekimsiz kalması hiçbir anlam taşımıyor. Maaş ve diğer şartların farklı olması ya da unvan alabilmek gibi “tartışmalı kazanımlar” mühendisleri farklı kılmamalı, kılmıyor da. Emeğinin sömürüldüğü gerçeğini gizleyemiyor. Mühendisler buldukları konularında kilit rolünü keşfederek birliğinin karşılığını en hızlı alabilecek pozisyonlardalar.

- Son söz olarak eklemek istediğiniz bir konu var mı?

Türk Telekom’daki tüm emekçiler şu talepler etrafında birleşmeli:

* Performans uygulamaları, aylık değerlendirmeler kaldırılmalı!

* Taşeron çalışma yasaklanmalı, tüm çalışanlara iş güvencesi ve örgütlenme hakkı verilmeli!

* Haber-İş’te sendika ağalığına hayır!
Bu talepleri kazanmak elbette Türk Telekom içindeki tüm işçi-emekçilerin birlikte mücadelesinden ve örgütlenmesinden geçiyor. Hakların talep etmekle alınmadığı gerçeğini iyi biliyoruz. Zorlu bir mücadele içindeyiz.

Ortadoğu, Türkiye ve Kürt sorunu - III

Dinci-faşist iktidarda

Afrin'e yönelik savaşta AKP-MHP iktidarı ile genel olarak burjuva gerici-ğinin tutumu arasındaki bütünlüğü ve farklılığı bir arada görmek gerekir. Saldırı elbette dinci-faşist iktidar yönünden öncelikle kurmaya çalıştığı yeni rejimi süreklileştirme ihtiyacına dayalıdır. Yakın gelecekte birden fazla seçim var. Bu seçimlerde, özellikle de cumhurbaşkanlığı seçiminde, gerekli başarıyı elde ederlerse, kendilerini topluma bir dönem daha dayatma olanağı elde edecekler. Oysa halen siyasal güç dengesi bıçak sırtında duruyor. Bu dengeyi ancak kudurgan bir şoven milliyetçilikle bozabilirlerdi. Bu geriye kalmış tek silahları ve şanslarıydı. Dini zaten başından beri hep kullanageldiler. Öteki bir dizi silahı ilk aşamalarda kullandılar, zamanla tüketip bir yana attılar. Demokratikleşmeydi, AB'ye girişti, askeri vesayetın son bulmasıydı, Kürt sorununun barışçıl çözümüydü vb... Geriye kala kala her ülkenin burjuva gericiğinin her zaman kirli ama etkili bir silah olarak kullanageldiği saldırgan şoven milliyetçilik kaldı. Bu 7 Haziran seçimlerinden beri devrede olan bir politikaydı. Ama yeni boyutlara vardırımları, bunun için yeni yollar bulmaları gerekiyordu. Kürt halkının Suriye'de elde ettiği kazanımları tahrip etmek bulunan yol oldu.

Dinci gericiilik, iktidarını koruyabilmek için her şeyi yapmaya hazır. Bu ilke ve ahlak yoksunu tutumu başlangıçta iktidar olmak için seçmişlerdi, şimdiyse korumak için sürdürüyorlar. AKP'nin ABD İstanbul Başkonsolosluğu'nun yönetimindeki gizli toplantılarda bir "proje partisi" olarak nasıl yaratıldığı çoktan ayyuka çıktı. Emperyalizm ve siyonizmin desteği ile ve elbette onların hesapları doğrultusunda siyasal sahneye çıkmayı kabullenmişlerdi; yeter ki kendileri için de bir güç ve iktidar alanı oluştu. Ardından AB'cilik yaptılar, ABD ve NATO hizmetinde düzen ordusunu hizaya getirme operasyonunu gerçekleştirdiler. Sözümona Kürt sorununu çözmek üzere barış sürecini gündeme getirdiler. Bütün bunlar onlar için iktidara yerleşme çabalarını güçlendirmeye hizmet eden birer araçtan ibaretti. Tüm bu politika ve girişimlerden hep de bu doğrultuda yararlandılar.

Bu zaman zarfında büyük kamu rant-

ları ve sermaye transferleri ile büyük bir çıkar şebekesi de yarattılar. Sonuçta öylesine bir noktaya geldiler ki, ya hep iktidar olarak kalacaklar ya da onu yitirdiklerinde çok şeyi yitirecekler. Söz konusu olan parlamenter düzenin o bildiğimiz normal işleyişi içerisinde olağan nöbet değişimi sorunu değil artık. Türkiye'nin bu dönemi şimdilik kapanmış görünüyor. AKP'nin temsil ettiği çıkar şebekesi için sorun bin bir ikiyüzlülük ve uşaklıkla, hile ve zorbalıkla elde ettikleri iktidarı ne edip edip elde tutmaktır. Olanaklıysa artık hep hileli olacak olan seçimler üzerinden alınacak onayla, değilse gerici bir iç savaşı göze almak da dahil cebri yollarla...

Çok hassas dengelere dayalı büyük bir çıkar şebekesi olarak işbaşındalar ve bu konumlarını eldeki tüm imkanları kullanarak son ana kadar korumaya çalışacaklar. Bunun için 7 Haziran sonrasında Kürdistan'ın şehirlerini, kasabalarını yerle bir ettiler, büyük katliamlar yaptılar. Bu sayede 1 Kasım seçimlerini kazandılar. Aynı politika sayesinde ve işin içine hileler de katarak, ucu ucuna referandumu kurtardılar. Şimdi kritik bir seçimler dönemi var önlerinde. Öncesinde güç dengelerini etkileyen önemli bir adım atmaları gerekiyordu. Bunun için bir kez daha

ve bu kez Rojava üzerinden mazlum Kürt halkına savaş ilan etme yolunu seçtiler.

DÜZENİN TÜM KESİMLERİNİ BİRLEŞTİREN SAVAŞ

Afrin'e yönelik saldırının iç politika hesaplarıyla gündeme getirildiği, cumhurbaşkanlığı seçiminin bu hamleyle garantilenmek istendiği kuşkusuz doğrudur. Ama bu değerlendirme yine de gerçeğin yalnızca bir yönünü dile getirmektedir. Türk burjuva gericiği bütün kesimleriyle şu an bu savaşın arkasında. Ana muhalefet başta olmak üzere tüm öteki muhalefet partileri savaşı destekliyor. Tüm kesimleriyle büyük sermaye çevreleri, üniversiteler, Diyanet, medya, sarı sendikalar, gericiğin çok çeşitli türden kesimleri, artık dinci-faşist iktidardan ayrı düşünemeyeceğimiz Perinçek kliği, kemalist ya da ulusalcı denilen kudurgan şoven çevreler, bunların tümü Afrin'e yönelik saldırı konusunda iktidarın yanındalar. Düzenin hemen tüm güçleri bu saldırı ekseninde birleşmiş durumdadır.

Demek ki burada AKP-MHP ittifakının kirli hesaplarından öteye bir sorun var. Bu da herkesin çok iyi bildiği gibi, Tür-

kiye'nin kendi içindeki Kürt sorunudur. İçeride bir Kürt sorunu olduğu içindir ki dışarıda Kürtlerin her kazanımı onlar için içe dönük gerçek ya da potansiyel bir tehlike ve tehdit sayılıyor. Kürt halkının kazanımlarından duyulan büyük bir korku, bu korkunun ürünü bir saldırganlık var. Bu durum gerçekte düzenin Kürt sorunu konusundaki açmazını ve aczini gösteriyor. Sorunu çözemiyorlar, biraz olsun tatmin edip yatıştıramıyorlar. Kürt hareketini küçük kırıntılara razı edemiyorlar, büyük tavizler ise verebilecek durumda değil. Böyle olunca kısır ve sonuçsuz bir politika olarak ezme yoluna gidiyorlar. Bu da sorunu çözmüyor, yalnızca zaman kazandırıyor. Sorunsa sürüncemede kalıyor ve çok geçmeden daha da büyümüş olarak yeniden karşılırlarına çıkıyor.

Bu derin tarihsel kökleri olan yapısal bir açmaz ve halen Türkiye'nin bütün bir bölge politikasını esir almış durumda. İçerde Kürt sorunu olmasaydı, Suriye ya da Irak'ta Kürt sorununu bizzat Türk devleti kışkırtırdı, bundan kuşku duyulmamalı. Yıllardır din, kültür, mezhep vb. etkenleri kullanarak Suriye'yi bölmek isteyenler, bunu aynı biçimde Kürt sorunu üzerinden de yaparlardı. Gelgelelim Türkiye'nin kendi içinde de bir Kürt sorunu

Fransızların kirli hesapları

H. Fırat

var. Üstelik de devasa boyutlarda.

İsrail'i bir yana koyar ve Mısır'ı saymazsanız, bugün Ortadoğu'nun iki güçlü devleti Türkiye ve İran'dır. İkisinde de ciddi bir Kürt sorunu var ve bu sorun kritik anlarda onların politika ve tercihlerinde önemli, hatta belirleyici bir rol oynayabiliyor. AKP yönetimindeki Türkiye bütün bir Suriye savaşı boyunca Ortadoğu'da bir "Sünni eksen" inşa etmeye yöneldi. Suudi Arabistan, Katar ve Körfez şeyhlikleriyle girilen sıkı ilişkiler, cihatçı çetelere verilen tüm destek, Irak'ın içişlerine kaba müdahale, Güney Kürdistan bölgesel yönetimiyle kurulmuş ilişkiler vb., tümü de bu amaca yönelikti. Ama Güney Kürtleri bağımsızlık referandumunu gündeme getirince, İran'ı hedef alan bu eksen bir anda bütün bir anlamını yitirdi. Kürtlerin bağımsız devlet girişimini bloke etmek üzere yerini bu kez Türkiye-İran eksenine bıraktı.

İran ve Türkiye, salt milliyetçi ya da dinci karakterin belirlediği rejimler değil. Temelde burjuva sınıf egemenliğine dayalı kapitalist devletler bunlar. Kim başa gelirse gelsin, egemen sınıf olarak burjuvazinin genel çıkarlarını gözetebildiği ve yönetebildiği ölçüde ve sürece iktidarda kalabilir. Burjuvazinin temel ve bütünsel çıkarlarına hizmet etmek zorundadır her rejim, kendine özgü karakteri ve hedefleri ne olursa olsun. Ama burjuvazinin çıkarları ve tercihleri kendi içinde farklılaşabildiği gibi zaman içinde de değişebiliyor. Dün burjuvazi Kürt sorununu yatıştırıp denetim altına alabileceği inancıyla devlet bünyesinde buna direnen güçleri etkisizleştirmeye yönelmiş, ardından bunu "çözüm süreci" izlemişti. Bugünse bölgesel düzeyde büyüyen Kürt hareketini etkisizleştirmek üzere, aynı burjuvazinin bütün kesimleri yeni bir çizgide birleşiyorlar. AKP'nin başarısı ise her iki dönemden de kendi amaçları doğrultusunda en iyi biçimde yararlanabilmesi olmuştur.

Dış savaşı iç politikaya alet edenler, dış savaşlardan hareketle içeride konumlarını güçlendirmeyi umanlar, çoğu kere kumar da oynamış olabiliyorlar. Tarihte bunun çok örneği var. Çarlığın Japonya'ya açtığı savaş Rus devriminin yolunu kesmek içindi ama tersinden onu ateşleyen bir rol oynadı. Türkiye'de

bugün yakın bir devrim ihtimali elbette yok. Ama toplumun bir kesimi için Tayyip Erdoğan rejimini yıkmak gibi son derece güncel bir sorun var. Afrin saldırısı tam da bunu engellemek, hiç değilse geciktirmek amacına dayalıdır. Fakat bunun ters tepmesi de ana ihtimallerden biridir. Afrin saldırısının muhtemel bir başarısızlığı AKP iktidarının düşüşünü kolaylaştırır ve hızlandırır. O gözü dönmüş ulusalcıların, sözümona Kemalistlerin, Kürt düşmanı laiklerin göremediği bu. Ya da görüp de temenni etmediği bu. Yeter ki Kürtleri ezsin, varsın iktidarını korusun diye de düşünüyor bazıları.

ULUSAL SORUNLAR, SAVAŞLAR VE DEVRİMLER

Kürt halkı küçük tavizlerle yatıştırılabilecek durumda değil. Bedeller ödeyerek ulaştığı gelişme düzeyinin ardından Kürt hareketi çok şey istiyor. Sonuçta sorun böyle sürünerek kalıyor. Sürünen sorun bu arada toplumu da çürütüyor yazık ki. Türk gericiliği Kürtlerin temel haklarını tanımaya yapısal bir tutumla yanaşmıyor, doğası gereği yaşanamaz da.

Ezilen uluslar temel haklarına barışçıl yollarla kavuşamıyorlar. Ulusal sorunların özgürlüğe ve eşitliğe dayalı gerçek demokratik çözümü her zaman ancak devrimlerle olanaklı olabilmektedir. Ezilen uluslar ulusal kölelikten ya devrimlerle kurtuluyorlar ya da büyük emperyalist savaşların ardından oluşan yeni güç dengeleri onlara burjuva ulusal bir devlet olmak olanağı sağlıyor. İlk duruma örnek, Rusya'da Ekim Devrimi ya da daha sonraki bir evrede Yugoslavya Devrimi'dir. İkinci duruma örnek, birinci emperyalist dünya savaşı sonrasında imparatorlukların çökmesiyle, Orta Avrupa'da, Balkanlar'da ve Ortadoğu'da bir dizi yeni ulusal devletin ortaya çıkışıdır.

Kürt halkı bugüne kadarki kazanımlarını Kürt hareketinin devrimci döneminde, devrimci konum ve yönelimler sayesinde elde etti. Hâlâ da bunun birikimleri üzerinden götürülüyor işler. Siyasal çözüm arayışları da devrimci sürecin bu birikimlerinin basıncı altında gündeme geldi. Ama Kürtler küçük tavizler istemiyor, Kürdistan coğrafyasını kendileri yönetmek istiyor. Bu tümüyle meşru bir istem, ama Türk burjuva gericiliği buna

kategorik olarak yanaşmıyor. Büyük umut ve beklentilere konu edilen o sözümona "çözüm süreci" bunu herkese yeterli açıklıkla yeniden göstermiş oldu.

AMERİKAN EMPERYALİZMİNE BAĞLANAN UMUTLAR

Kürt burjuva milliyetçiliği için bu açmazın alternatifi, sınıfsal doğası gereği devrim olamıyor. Bu durumda umutlar emperyalist nüfuz mücadelelerinin bölgenin statükosunda yaratabileceği altüst oluşlara bağlanabiliyor. Son yirmi beş-otuz yıldır Barzani ve Talabaniler'in çizgisi bu olageldi. ABD emperyalizminin bölgeye 2003, ardından özellikle de 2011 müdahaleleri, Suriye Kürt hareketi içinde de bu eğilim ve beklentiye besleyip güçlendirdi.

Fakat burjuva bakış açısıyla bile burada temel önemde bir değerlendirme hatası var. Türkiye'nin Ortadoğu'daki konumu Irak ve Suriye ile kıyaslanabilir değil. Irak ve Suriye uzun on yıllardır batı emperyalizmiyle sorunlu, İsrail ile düşman ülkelerdi. Türkiye ise bu aynı dönemde batı emperyalizminin bölgedeki jandarma ülkelerinden biri ve siyonist İsrail'in de en yakın müttefiki oldu. Siyonistlerin '80'li yılların başına ait artık deşifre olmuş gizli planlarında hem Suriye hem Irak'ın en az üçe bölünmesi öngörülüyor. Oysa Türkiye kuruluşundan beri İsrail'in Ortadoğu'daki en yakın müttefiki. Ekonomik ve ticari ilişkiler kadar politik, askeri ve istihbarat ilişkiler alanında da bu böyleydi ve görünürdeki söylemlere rağmen gerçekte hâlâ da böyle. Mavi Marmara'ydı, Filistin'di, Gazze'ydi, bunların hiçbiri AKP döneminde bile Türkiye'nin İsrail ile ekonomik ve ticari ilişkilerini etkilemedi. Tam tersine, bu sorunların yaşandığı döneme paralel olarak daha da güçlendi.

Türkiye Amerikan emperyalizminin bölgedeki en önemli dayanaklarından biridir. İncirlik'ten Kürecik'e bölgeye yönelik en önemli saldırı üsleri Türkiye toprakları üzerindedir. Amerikan emperyalizminin amacı Türkiye'yi bölmek değil, bölünmüş Suriye ve Irak'taki Kürtleri Türkiye ile aynı safa sokmak, Türkiye'yi buna razı etmektir. Güney Kürdistan üzerinden başarılan ve Türkiye'de "çözüm süreci"yle hedeflenen, ABD payına tam da buydu. Ama bunun pek de kolay olmadığını

bu sürecin başarısızlığı göstermiş bulunuyor.

Güney Kürdistan bağımsızlık referandumu döneminde AKP Diyarbakır Milletvekili Galip Ensarioğlu, ki bir dönem Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası başkanlığı da yapmış bir kapitalisttir, en açık sözlerle bunun teorisini ve savunusunu yaptı. Türkiye Güney Kürdistan'ın bağımsızlığına karşı çıkmakla ve Kerkük politikasıyla yanlış yapıyor; gerçekte bu gelişme Türkiye'nin de lehinedir, Kerkük petrolü Araplarda kalacağına bırakalım Kürtlerin elinde kalsın, bu yarın Türkiye'nin eline geçmesi demektir, diyordu. Bu adam Kürt burjuvazisi adına konuşuyor ve tam olarak Barzani'nin eğilimini dile getiriyordu. Yabana atılır bir düşünüş tarzı değildi bu. Ama Türk burjuvazisi buna cesaret edemiyor. Zira bölge çapında 40 milyonluk nüfusu temsil eden birleşik bir Kürdistan'ın yarınından emin olamıyor. Haksız da sayılmaz. Burjuva gericiliği bugün kendi arasında belli güç dengeleri içerisinde anlaşır, ama yarın güç dengeleri değişince bu işlerin ne olacağı belli olmaz. Halklar birbirlerine güvenebilirler ama farklı ülkelerin burjuvazileri birbirlerine kolay kolay güvenmezler. Bunun için Türk burjuva gericiliği ürüyor ve risk almak istemiyor.

Bugün belli başlı Kürt partileri bölgesel düzeyde umutlarını ABD emperyalizmine bağlamış bulunuyorlar. Amerika büyük bir devlet, yanı sıra İsrail de var diye düşünüyorlar. Ama dünyada güç dengeleri değişti, bunu unutuyorlar. Sistemde ciddi bir hegemonya krizi var ve bu ABD'nin eski konumunu yitirmesinin bir göstergesi. ABD artık varlığı ve tutumuyla, rakip güçleri durdurabilecek bir konumda değil. Halep savaşı bunu bir kez daha teyit etti. ABD üçüncü dünya savaşı tehditleri savurduğu halde Rusya'yı durduramadı. Güney Kürdistan bağımsızlık referandumunu izleyen olayları ise seyretmekle yetindi. Bu örnekler ABD emperyalizminin artık dünkü konumunda olmadığını, artık her istediğini yapamayacağını ya da yaptırılmayacağını gösteriyor.

Kürtler sonuçta kendilerine faturası ağır olabilecek bir politika izliyorlar. Daha önce İngiliz gazeteci Partrick Cockburn'den pasajlar aktarmıştım. Suriye

Kürtlerinin fazla bir seçeneği yok; IŞİD ile mücadelede kullanıldılar, şimdi de ortada bırakılacaklardır diyordu. Almanya'nın önemli ve etkili gazetesi *Frankfurter Allgemeine Zeitung* da farklı düşünmüyor. Ortadoğu'da büyük devletler aralarındaki husumet ve stratejik anlaşmazlıkların faturasını her zaman Kürtlere çıkardılar, şimdi de öyle olacak diyor. Bunu, yazının başlığı üzerinden, "Yüzyıllık Oyun" olarak niteliyor. Emperyalistler yüzyıldır Kürtleri yeri geldikçe hep kullanırlar, amaçlarına ulaştıklarında da harcarlar. Bu neredeyse kural haline gelmiş durumda.

Amerikan emperyalizmi halen olanaklı olduğunca Türkleri ve Kürtleri bir arada idare etmek istiyor. Ama Türk gericiliği bunu kabul etmiyor ve kendini dayatıyor. Ya biz ya onlar diyor. Tayyip Erdoğan Ortadoğu'da kimlerle ittifak yapılacağını, yapılması gerektiğini demek istiyor, göstereceğiz onlara diyor. ABD emperyalizminin zorlandığı bir noktada Türkiye'yi seçeceğinden kuşku duyulmamalı. Kürtlerin satışı da işte böyle durumlarda gündeme geliyor.

Türkiye'nin Afrin'e saldırısının hemen öncesinde tutup Afrin bizim bölgemiz değil, bizi ilgilendirmiyor dediler (ABD böylece Türkiye'nin saldırısını cesaretlendirdi diyor Partrick Cockburn). Türkiye'ye, Rusya'yı razı edebiliyorsan ya da çigneyebiliyorsan, buyurun müdahale et demeye getirdiler. Yükü olduğu gibi Rusya'nın üstüne bıraktılar. Zorlu kirli pazarlıkların ardından Türkiye Rusya ile anlaşmış, hava sahası açıldı ve müdahale başladı.

Suriye Kürtleri ikisini de idare ederiz diye bakıyorlardı ama çatışma sert, kavgaya çok büyük. Öyle ikisini bir arada idare etmek Kürtlerin gücünü çok aşar. Rojava yönetimi Ruslara atıp tutuyor ama hâlâ da ABD'ye tek laf söylememeye özen gösteriyor. Oysa Karayılan saldırısının hemen arkasından, bunun Amerika tarafından anlaşılmasız biçimde çanak tutulmuş bir provokasyon olduğunu tüm açıklığı ile dile getirdi. Amerika Türkiye'yi kışkırtarak Rusya'yı sıkıntıya sokacağını umuyordu muhtemelen. Rusya da alacağını aldı, Türk devletine buyurun geçin dedi. Kürtlerin hamisi ben değilim deyip kapıları açtı. Rusya tepeden tırnağa emperyalist bir devlet, buna kuşku yok. Emperyalist mantık içinde de kendi çıkarlarına bakıyor. Suriye rejimi ile Kürtlerin arasını bularak özerklik vaadi çerçevesinde Kürtleri Amerika'dan koparmaya çalıştı, sonuç alamayınca da bu yeni yolu tuttu. Türk devletinden alacağı tavizlere baktı.

Taktik tavizler ama bunlar. Türk burjuvazisi ABD ve NATO'yu terk edip Rusya'nın safına katılacak değil. Tayyip Erdoğanlar da bu ülkede kalıcı değil. Türkiye gericiliğinin tüm temel güçleri iliklerine kadar Amerikancı. Bugün AKP çatısı altında birleşmiş dinci gericilik de dahil buna. AKP bugün farklı nedenlerle Amerika ile sorunlu. Ama fırsatını bulduğu her durumda bu ilişkileri onarmaya da

bakıyor. Yakın dönemde sayısız işareti gördük bunun. Amerikalılar İdlib'deki bir olayı bahane edip Suriye havaalanlarını bombaladığı zaman, Tayyip anında, biz kendi cephemizden Amerika'nın müdahalesine destek vermeye hazırız dedi. Bu cepheden Rusya'nın karşısına geçmeye hazırız demekle aynı anlama geliyordu.

Rusya ile kalıcı bir birlik kuramaz Türkiye. Bunun tarihsel ve toplumsal bir temeli yok. Türkiye, elinde kendince meşru nedenler olduğu halde, batı emperyalizminin Türkiye'deki varlığına dokunmuyor ve bu elbette rastlantı değil. İncirlik, Kürecik, Diyarbakır, Batman, Konya, İzmir ve daha başka illerdeki çok özel askeri üsler ve tesisler olduğu gibi duruyor. Dahası halen gündelik olarak kullanılıyor. NATO'nun ve ABD'nin Türkiye'deki varlığına karışmak bir yana, bunun tartışması bile yapılmıyor. Tayyip Erdoğan, bana mecbursunuz, benim alternatifim yok, diktatörlüğümü tanıyın, anlaşalım diyor. Tayyip Erdoğan'ın sözcüsü, yapılan gizli görüşmelerin ardından, ABD ile aramızda, stratejik ittifakımızın hassasiyetle sürdürülmesi konusunda tam bir mutabakat var diye açıkladı. Gerisi bu arada olup bitenler konusunda birbirini idare etmek ve olayların seyrine bağlı olarak ne yapacağına karar vermektir.

AKP iktidarı burada ikili bir oyun oynuyor. Afrin'e yönelik saldırının sağlayacağı imkanlarla ABD ve NATO ile ilişkilerini düzeltmeye de bakıyor. Müdahale bir pazarlık zeminini yarattı, bundan pekala ilişkilerin düzelmesi çıkabilir. Tayyip Erdoğan, kiminle ittifak yapılacağı, göstereceğiz onlara diyor, gerçek müttefikleriniz biziz, demek istiyor. Bir dizi açıklamada durmadan batılı emperyalistlere zeytin dalı uzatılıyor.

Bu dengeyi, tüm bu kirli hesapları ve pazarlıkları, bozabildiği kadarıyla yine de Rojava'nın direnişi bozar. Fakat bunun da belli sınırları var. Suriye Kürtleri Amerika ve İsrail'in cesaretlendirmesiyle, kendi güç ve olanaklarını aşan çok riskli işlere girdiler, kendi meşru coğrafyalarının dışına taşarak omuzlarına taşıyamayacakları yükler aldılar. Şu an en büyük açmazları da bu.

Ortadoğu'da Amerika gidici halklar kalıcı. Bu bölgede Amerika'ya ve İsrail'e alet olmaktan daha beter bir şey olamaz. Kürt politikacıları AKP rejiminin Kürtlere yaptığını siyonist İsrail'in Filistinlilere yaptığı ile kıyaslamaktan özenle kaçınıyorlar. Muhtemeldir ki siyonist devleti incitmek için. Afrin işgalinin Gazze'den ne farkı var demiyor kimse. Halbuki Türkiye kamuoyu önünde Tayyip Erdoğan'ı, AKP gericiliğini etkili bir şekilde teşhir edebilmek için çok yerinde bir kıyaslama alanı bu. Siyonist şefler Filistin'de, Gazze'de, Batı-Şeria'da ne yapıyorlardıysa, işte şimdi AKP şefleri Afrin'de ya da Türkiye Kürdistanı'nda aynısını yapıyorlar...

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı EKİM'in Mart 2018 tarihli 311. sayısından alınmıştır...)

ABD savaşa saatte 32 milyon dolar akıtıyor

Başını ABD'nin çektiği emperyalist devletlerin hegemonya ve zengin enerji kaynakları üzerine yürüttüğü ve adına "teröre karşı küresel savaş" dediği yağma ve yıkım savaşları milyonlarca insanın hayatını kaybetmesinin yanı sıra trilyonlarca lira israfa yol açıyor. Dünya üzerinde hâlâ önlenemez ve tedavi edilebilir hastalıklar ile açlıktan dolayı ölümler sürerken, bu savaşlara sınırsız kaynak akıtılıyor.

Brown Üniversitesi'ne bağlı Watson Uluslararası ve Kamusal İlişkiler Enstitüsü'nün "Savaşın Bedeli" projesine göre ABD'nin 2001 yılından bu yana "teröre karşı küresel savaş"a 5.6 trilyon dolar harcaması da bunu doğrular nitelikte. Bu, kirli ve emperyalist savaşa saatte 32 milyon dolar harcanması anlamına geli-

yor. Yapılan hesaplama göre, ABD'deki her bir vergi mükellefi 2001'den bu yana savaş için 24 bin dolar harcadı.

EMPERYALİZMİN SAVAŞINDA SİVİLLER ÖLÜYOR

Yapılan tüm bu harcamalar başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın pek çok yerinde yaşayan sivil insanlara ölüm olarak geri dönüyor. 2015 itibarıyla 165 bin Iraklı sivil ABD'nin başlattığı savaş sonucu yaşamını yitirdi. 2017 yılında Irak ve Suriye'de ABD öncülüğünde düzenlenen saldırılarda yaklaşık 6 bin sivil katledildi. Irak'ta yaklaşık 30 bin kişi savaşın yarattığı kötü beslenme, hastanelerin bombalanarak yıkılması, ilaç ve elektrik tedarikinin zorlaşması gibi koşullar nedeniyle yaşamını yitirdi.

Emperyalist koalisyondan sivil katliamı itirafı

Suriye ve Irak'ta düzenledikleri saldırılarda bugüne kadar çok sayıda sivil katleden emperyalist koalisyon, aylık raporunda sivil katliamlarını itiraf etti.

ABD öncülüğünde kurulan emperyalist koalisyonun hazırladığı aylık raporda, 2014 yılından bu yana "IŞİD'le mücadele" adı altında Suriye ve Irak'ta düzenlenen hava saldırılarında 'en az 855 kişinin ölümüne sebebiyet verildiği' itiraf edildi.

Raporda "Doğal Kararlılık Harekati'nin başlangıcından bu yana gerçekleştirilen saldırılarda bugün itibarıyla en az 855 kişi kasıt olmadan öldürüldü" dendi.

Şengal'e Irak ordusu yerleşti

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığı, "3 Ağustos 2014 koşullarının ortadan kalktığını, Ezidilerin artık örgütlü bir toplum olduğunu, Şengal ve çevresinde güvenliğinin sağlandığını, bu nedenle gerilla güçlerinin çekileceğini" açıkladıktan sonra Şengal'e Irak ordusunun konuşulduğu bildirildi.

Irak Ortak Operasyonlar Komutan-

lığı Sözcüsü Tümgeneral Yahya Resul, 15'inci Tugay'a bağlı birliklerin Sincar ilçesi ve Sinun kasabasına geçip ağır silahlarla bölgede konuşulduğunu açıkladı.

Partisinin Trabzon il kongresinde konuşan Tayyip Erdoğan, "terör" demagojisi yapmış, Şengal'i kast ederek "Oraya operasyonlar başladı" demişti.

Ticaret savaşları kızışıyor

“Önce Amerika” ve “Amerika’yı yeniden harika yapma” gibi popülist sloganlarla başkanlık koltuğuna oturan Trump, birçok konuda bir dizi adım attı. Bunlardan biri de 2018 Ulusal Güvenlik Stratejisi’nde, “ABD’nin ekonomik çıkarlarını tehdit eden ülkeler ve haksız ticaret yapanlarla mücadele” planına yer verilmesiydi. Bu çerçevede Trump, ABD’nin dışarıdan çelik ve alüminyum satın almasının ulusal güvenlik açısından tehlike oluşturacağını ileri sürerek, başta Çin ve Avrupa olmak üzere, rakip ülkelerin tekelilerine karşı somut girişimler başlattı.

Hatırlanırsa ABD Ticaret Temsilciliği (USTR) Çin’in ABD’nin teknoloji ve ticaret sırlarını çaldığı ve Amerikalı şirketlerin fikri mülkiyet haklarını ihlal ettiği gerekçesiyle, Ağustos 2017’de soruşturma başlatmıştı. Soruşturma sonucunda, Çin’in ABD’de üretilen teknolojilere erişim için uygun olmayan yollara başvurduğu hükmüne varıldı. Bunun ardından Çin menşeli yüzlerce ürüne ek gümrük vergileri konulmasının yanı sıra Çinli şirketlerin ABD’deki yatırımlarına bazı kısıtlamaların getirilmesi öngörülüyordu. Nitekim Trump, 9 Mart’ta, ithal çelik ve alüminyuma sırasıyla yüzde 25 ve yüzde 10 gümrük tarifesi uygulanacağını açıkladı.

Trump yönetimi, Çin’e ek gümrük vergisi ve yatırım kısıtlamaları getirilmesini öngören genelgeyi de imzaladı. Çin’e uygulanacak yeni gümrük vergilerinin Çin’in ABD’de fikri mülkiyet hakları hırsızlığı yaptığına dair iddiaların incelenmesi sonrası getirildiğini iddia eden Trump, Çin’e getirilecek ek gümrük vergisi ve yatırım kısıtlamalarının tutarının 60 milyar doları bulabileceğini belirtti Çin’i bir dost olarak kabul ettiğini belirterek, “Çin Devlet Başkanı Şi’ye büyük saygı duyuyorum. Bize Kuzey Kore konusunda çok yardım ediyorlar” diyen Trump, fakat buna rağmen ABD’nin Çin karşısında verdiği ticaret açığının kontrol edilemez seviyelere ulaşması nedeniyle harekete geçmek zorunda olduklarını belirtti. USTR’ye göre söz konusu gümrük vergileri robot teknolojisi, uzay teknolojisi, denizcilik ve modern raylı sistemler ile elektrikli araçlar ve gelişmiş tbbi ürünleri içeriyor. Genelgeyi imzalayan Trump’ın, “Bu birçok genelgenin ilki” ifadesini kullanarak, yola devam mesajı vermesi ise yeni ticari tedbirlerin gelebileceğine yorumlandı.

Bu gelişmeler, ABD’nin 1929’da patlayan büyük krizden önce ithalata getirdiği kısıtlamaları ve bunun yol açtığı sonuçları yeniden akla getirdi. ABD Kongresi,

1929 büyük buhranında da ithalata büyük kısıtlamalar getirmiş ve onun vergi arttırmalarına başka ülkeler de misillemeyle yanıt vermişti. Dolayısıyla “büyük buhran”a çözüm olacağı düşüncesiyle başvuru ticari korumacılık önlemleri, misillemelerle tüm dünya ekonomisini kaosa sürüklemiş, sonuçları ise doğrudan sosyal ve siyasal hayatı etkilemişti.

ÇİN VE AB’DEN SERT TEPKİ

Trump’ın söz konusu hamlesine sert tepki gösteren Çin Ticaret Bakanlığı, genelgenin ne ABD’nin ne Çin’in ve ne de dünyanın çıkarına olduğunu, Pekin’in kendi çıkarlarına zarar verecek adımları izlemeyeceğini ve meşru haklarını kararlılıkla savunacağını açıkladı. Çin’in bir ticaret savaşı yapmak istemediğini ama böyle bir savaştan da korkmadığını belirten Pekin yönetimi, her türlü savaşa cevap verebilecek kabiliyette oldukları konusunda güvenlerinin tam olduğuna işaret etti. ABD’ye ticaret savaşının eşitlerinden dönmesi çağrısı yapılan açıklamada, Çin ve ABD işbirliğine zarar vermekten kaçınılması gerektiği hatırlatıldı.

Kendisinin de Amerikan ürünlerine vergi uygulayacağını belirten Çin yönetimi, Ticaret Bakanlığı’nın, ABD ürünlerine yaklaşık 3 milyar dolarlık gümrük vergisi getirilmesi için hazırlıklara başladığını açıkladı. Açıklamaya göre, ilk aşamada aralarında kuru meyve, şarap ve çelik borunun da bulunduğu 120 ürünün ithalatına yüzde 15 gümrük vergisi getirilmesi planlanıyor. İkinci aşamada ise alüminyum hurda ve domuz eti dahil sekiz ürüne yüzde 25 vergi uygulanması öngörülmüyor. Çin Ticaret Bakanlığı ABD ile

uzlaşmaya varılmaması halinde bu vergilerin uygulamaya konulacağını ilan etti.

Öte yandan Trump’ın genelgesine tepki gösteren bir diğer güç olan AB de genelgedeki adımlar atılırsa Amerikan ürünlerinin ithalatına gümrük vergisi koyacaklarını açıklamış ve küresel bir ticaret savaşının, işsizlik, daha az ekonomik büyüme ve ticaret ortakları arasında daha kötü ilişkiler anlamına geleceği uyarısında bulunmuştu. Avrupa Komisyonu sözcüsü Schinas, “Bizler, AB sanayisini savunmak için uygun adımı atıyor olacağız ve ihracatımızın ABD’den gelen herhangi bir kısıtlayıcı önlemden etkilenmesi durumunda hızlı ve uygun bir şekilde karşılık vermeye hazırız” diyerek kararlılıklarını dile getirmişti. Trump ise, AB’nin bu çıkışlarını, “otomotiv ithalatına da vergi koyarız” saldırganlığıyla karşılayarak, AB ve ABD arasındaki otomotiv sektöründe yaşanacak şiddetli savaşa davetiye çıkarmıştı.

Avrupa’nın gümrük vergisi artırımlarına dahil edilmesinin doğru yol olmadığını açıklayan AB, “çünkü biz dostuz, müttefikiz, birlikte çalışıyoruz. Biz ABD’deki ulusal güvenliğe olası bir tehdit olamayız; bu yüzden vergi arttırmalarının dışında tutulmayı bekliyoruz” diyerek, ABD’ye çağrıda bulunmuştu. ABD’nin açıkladığı önlemlere başvurması ve AB ülkelerinin çelik ve alüminyuma yönelik gümrük tarifelerinden muaf tutulmaması durumunda, AB de misilleme yapacağı tehdidinde bulunmuştu. ABD’nin Avrupa’ya yaptığı ihracata yönelik, viskiyi ve çeşitli gıda ürünlerini kapsayan, 3,5 milyar dolar tutarında karşı gümrük vergisi önlemleri uygulayacağını açıklamıştı.

Nitekim ABD Ticaret Temsilcisi Ro-

bert Lighthizer, ABD’nin 23 Mart itibarıyla ithal çelik ve alüminyuma uygulayacağı ek gümrük vergilerinden, Kanada ve Meksika’nın yanı sıra AB, Avustralya, Arjantin, Brezilya ve Güney Kore’yi de muaf tutacağını açıkladı. Bu, ABD için geri bir adım, AB için ise önemli bir zafer olarak değerlendiriliyor.

YOL AÇACAĞI SONUÇLAR

ABD başkanı Trump, daha başkanlık koltuğuna oturmadan önce başka konuların yanı sıra, ekonomi planında tüm Pasifik, Avrupa ve Kuzey Amerika ülkeleri arasındaki serbest ticaret anlaşmalarını reddedeceğini, Çin ve Meksika’ya yüklü gümrük vergileri koyacağını seçim vaadi olarak duyurmuştu. Nitekim Trans-Pasifik Ortaklığı (TPP) görüşmelerinden, Paris İklim Anlaşması’ndan ve Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı (TTIP) Anlaşması’ndan da çekilmiş oldu. Kuzey Amerika Ülkeleri Serbest Ticaret Anlaşması’nı (NAFTA) ise rafa kaldıracığı tehditleri savurdu ve bir dizi dayatmalarda bulundu.

Bütün bunlar, “ulusal güvenliği” korumanın yanı sıra, korumacı adımlarla Amerika kapitalistlerinin çıkarlarını güvencelemek adına yapılıyor. ABD’nin bu tür adımlar atmasının, dünya ticaret sisteminde büyük sorunlara yol açacağı kaygısı büyüyor.

Trump’ın, bu adımların başlangıç olduğu ve yola devam edileceğini ileri sürmesi karşı misillemelere yol açtı. Dolayısıyla 2008 yılında başlayan ve henüz aşılmayan ekonomik kriz ortamında, özellikle de küresel emperyalist odaklar arasında ticari bariyerleri karşılıklı olarak yükseltmenin, dünya ekonomisi üzerinde krizi derinleştirecek yıkıcı etkilerde bulunacağı uzmanların ortak görüşü olarak ileri sürülüyor.

ABD’nin “ulusal güvenlik” üzerine kurduğu yeni hamlesinin, dünya ticaretine vurulan bir darbe anlamına geldiği ve kapitalist dünyanın kriz içinde olduğu bir ana rastladığı için de dünya ekonomisi üzerinde sarsıcı etkilerde bulunacağına inanılıyor. Ticaret savaşlarının ticaret savaşlarıyla sınırlı kalmayacağı, bunun sosyal ve siyasal yaşamın tüm alanları üzerinde etkilerde bulunacağı, siyasi çelişki ve çatışmaları kızıştıracağı, militarizmi ve saldırganlığı arttıracığı ve giderek bir yıkım savaşına yol açacağı ortak bir görüş olarak ileri sürülüyor. Zira ABD, Çin ve AB gibi emperyalist dünya devleri arasında yaşanan ve adına “ticaret savaşları” denen olgu, emperyalist rekabet ve paylaşım savaşından başka bir şey değildir.

Yolunu kaybetmiş Avrupa'nın "birliği" ve karanlık geleceği

Avrupa Birliği üyesi 27 ülkenin ekonomi, dış politika, savunma bakanları ve devlet başkanları düzeyinde gerçekleştirildiği son zirve, yine çok tartışılacak kararlar ve bilindik icraatlarla sona erdi. Hep olduğu gibi yine çok yoğun gündemli yapılan zirvenin sahibi olarak Almanya ve Fransa'yı temsilen yeni hükümet olmuş Merkel ve çiçeği burnunda devlet başkanı Macron ikilisinin yaptıkları ortak açıklamalar, zirvenin de ana gündemini belirliyordu. Özellikle de Fransa'da iktidara gelir gelmez Avrupa Birliği'nin reforme edilmesi gerektiğinin altın kurallarını belirleyen Macron, giderek görünürlüğünü ve popülaritesini arttıran rolüyle "göz doldürdü." Fransız burjuvazisinin, aynı anlama gelmek üzere Fransız-Alman sermayesinin cevval şövalyesi Macron, seçilmesinin hemen ardından AB'nin ortak savunma, dış politika ve ortak finans politikaları konusunda yaptığı açıklamalarla ve Merkel'le uyumda "takdire şayan" bir duruş sergilemektedir.

Brüksel zirvesinin yukarıda sıraladığımız gündemlerine ek olarak, Yunanistan'a yapılacak olan 6,7 milyar avroluk mali yardım, Avrupa Merkez Bankası ve yeni AB Komisyon Başkanı'nın seçimi ile mültecilerin üye ülkelere dağılımı gibi konular öne çıkan diğer maddelerdi. Yine Birliğe bağlı Avrupa Piskopos ve Papazlar Komisyonu'nun düzenlediği konferans ve almış olduğu kararlar, birliğe ilişkin bir başka tartışmayı da beraberinde getirmiş görünüyor. Avrupa Birliği'ni bir arada tutmanın ve demokratik normlar çerçevesinde sosyalleştirmenin kaygısı başta Vatikan olmak üzere din tacirlerinin, somutta Vatikan'a bağlı Papazlar Birliği'nin gündemine kadar gelmiş durumda. Avrupa sermayesinin gereksinimleri noktasında kilisenin görevlerine ve misyonerliğine ihtiyaç hâsıl olmuş ve her zaman olduğu gibi tanrının kendisi olmasa da onun yeryüzündeki temsilcileri tarafını seçmiş bulunuyorlar. Ayrıca 14 üye ülkenin, başını İngiltere ve ABD'nin çektiği anti-Rus kampanyaya dahil olmaları ve diplomatları sınır dışı edeceklerine dair almış oldukları kararlar da Avrupa Birliği'ni zorlu bir sürecin beklediğini gösteren bir başka tartışma konusu olarak karşımıza çıkıyor.

Zirvede AB-Türkiye ilişkileri farklı bir başlık olarak gündem maddeleri arasındaki yerini aldı. Bulgaristan'ın Varna kentinde Erdoğan'la yapılan görüşmeler tam bir ikiyüzlülük örneği idi. Kendisini iflah olmaz bir romantik olarak değerlendiren AB Komisyon Şefi Jean-Claude Juncker,

kendini aynı zamanda AB-Türkiye ilişkilerinin de garantörü olarak ilan etti. Yani demokrasi, insan hakları, cezaevlerindeki on binlerce politik tutsak, sansür vb. hiçbir şey hiçbir zaman AB'nin umurunda olmadı ve de olmayacak. Ortaklaşım tek değer vardır onlar için, o da sermaye sınıfının en kirli çıkarlarının korunması ve kolanmasıdır.

Nedir ki sermaye sınıfının çıkarları üzerinden yaratılan ya da zorla Avrupa halklarına dayatılan AB politikaları istenilen sonucu bir türlü vermiyor. Ülkelere karşılıklı çıkar ve gönüllü birlikteliğinden çok, güçlü olanın zayıf olanı yuttuğu ve arka bahçesi haline dönüştürdüğü bir süreç olarak ilerleyen Avrupa Birliği konsepti, kuruluşundan bugüne dek en zorlu dönemlerinden birini yaşıyor. Bu zorlu süreç kolayından atlatılabilecek bir durumda değildir. İktisadi ve siyasal krizin derinleştiği Kıta Avrupası sosyal patlamaların merkez üssü haline de gelmiş bulunuyor. Bu olguların farkındalığı sermaye sınıfının öncelikli olarak bir iç savaş düzeni alması ve giderek toplumu olası sürekli bir kriz ve savaş politikalarıyla yönetme konusunda bir disiplin geliştirmesine yol açmaktadır. Ki bu disiplin sermaye sınıfının çıkarları için işçiler ve emekçiler başta olmak üzere toplumun ilerici bütün değerlerine dönük çıplak bir zordan başka bir şey değildir.

Birliğin ortak savunma ordusu ve onun bütün lojistik donanımı ile militarist politikalara yöneleceği ve bunun Almanya-Fransa ortaklığı ile Mali'de, Kongo'da nasıl pratikleştirildiğinin örneklerini her gün farklı bir gelişme üzerinden görüyoruz, duyuyoruz, tanıklık ediyoruz. Hiçbir kural tanımayan savaş makinaları ve yi-

kim gücü az imiş gibi var olanı misliyle büyütme, büyütme ve daha da büyütme için uğraşıyorlar. Hedefleri küresel çapta operasyonel özellikleri olan daha mobil ve daha yıkıcı ordular oluşturabilmektedir. Her ne kadar savunma ordusu denilse de esasta bir saldırı örgütü olarak en kirli işleri yapacağından kuşku duyulmamalıdır. Nihayet bugün ne yaptıkları yarın neler yapacaklarının da özü ve özeti durumundadır.

Militarist politikalara aynı paralellikte eşlik edecek bir ortak dış politika ise olmazsa olmazlardan ve hazırlıklar da ona göredir. Tam da bunun farkındalığı ve bilinciyedir ki Fransa-Almanya ikilisi, diğer AB üyesi ülkeleri ikna etmeye çalışarak, daha işlevsel ve "ortak çıkarlara" uygun dış politika konusunda ısrar etmektedirler. Yine AB'nin işlevsiz olan ekonomi bakanlığına bir an önce bütçe ayrılması ve kıta çapında işlevli hale getirilmesi önceliği, militarist politikaları, ortak ve saldırgan dış politikayı tamamlayan en önemli üçüncü bir sacayağı olarak anlaşılmalıdır.

Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un iktidara gelir gelmez AB'nin kendisine ilişkin deklare ettiği maddeler de bunlardan oluşmaktaydı. Fransa cumhurbaşkanının açıklamalarını öncelikli olarak selamlayıp sahip çıkan da Alman hükümeti ve hükümet Başkanı Merkel oldu. Birinci ve ikinci dünya savaşlarındaki suçları ve bagajlarından ötürü çok görünür olmayı tercih etmeyen Alman sermaye düzeninin temsilcileri, bütün kirli işlerini Fransa ve Brüksel üzerinden rahatlıkla hayata geçirmekte ve AB içinde an itibarıyla çok ciddi bir sorun yaşamamaktadırlar.

Ne var ki AB'nin bileşenleri arasında

henüz çok yüksek sesle olmasa da çatlak seslerin olduğu ve bu seslerin giderek çoğalacağını işaretleri de artmaktadır. Merkez Avrupa'nın periferisi ya da aynı anlama gelmek üzere çeper ülkelerindeki ekonomik ve siyasal kriz derinleştiği ölçüde sosyal patlama dinamiklerini büyütme ve bu dinamiklerin öncü işaretleri de büyük bir korkuya yol açmış görünmektedir. Klasik sosyal demokrat ve sağ-muhafazakar partilerin güç kaybettiği siyasal atmosferde daha çok yabancı düşmanı ırkçı faşist parti ve hareketlerin güçlenmesi henüz çok arzulanan bir durum değildir. Burjuva egemen düzen böylesi bir siyasal ve sosyal atmosferin çok da güçlenmesini en azından şimdilik pek tercih etmiyor. Söz konusu akımların varlığı ve bir parça güçlenmesi için her türlü olanağı yaratırken, kendi kontrolünden çıkmalarını da henüz istemiyor. Çıkmak isteyenleri de bir biçimde düzene farklı kanallarla entegre etmeye çalışarak, kontrollü faşist hareketler stratejisini politik olarak tercih ediyor.

Çeper ülkelerde büyüyen tehlike merkez ülkeleri de etkisi altına almış bulunuyor. Almanya da AfD'nin hızlı yükselişi, Fransa'da Le Pen, Avusturya'da iktidara gelen Popülist Halkçı Parti ve son İtalyan seçimlerinde sağcı partilerin yükselişi merkez ve çeper ülkelerin nasıl da politik anlamda aynılaştıklarını göstermektedir. Yine Yunanistan'da Altın Şafak Hareketi, Macaristan ve Polonya'da iktidardaki sağcı faşist partiler vb. olguların tamamı bir taraftan politik atmosferi aynılaştırırken, bir diğer taraftan da bir o kadar zehirlemektedir. Avrupa Birliği'ne üye ülkelerin istisnasız tümünde yabancı düşmanlığı ve mülteciler sorunu çok hoyratça kullanılmakta ve toplumlarda bir kutuplaşmaya konu edilmektedir. Bir taraftan çok kullanışlı bir diğer taraftan da çok kârlı, vazgeçilmesi olanaksız bir "sorun" söz konusu. Avrupa Birliği sınırları dahilinde yaşayan mülteciler başta olmak üzere neredeyse yaşayan yabancıların tamamı kriminalize edilmekte, ikinci sınıf vatandaş olarak görülme, emek yoğunluklu işlerin tamamında yine onlar yer almakta ve ucuz işgücü deposunu onlar oluşturmaktadır. Vazgeçilmez olmaları tamamen sermayenin çıkarları gereğidir ve çıkarları gerektirdiğinde egemenler onların tamamını besleme faşist sürülerinin önüne atarak parçalamakta da bir beis görmeyeceklerdir.

Avrupa Birliği bir kez daha yaptığı zirvesiyle sermaye düzeninin devamı, çıkarları ve onun en yüksek düzeyde kâr elde

edip büyüebilmesi için ortak çıkarlarına uygun düzenlemelerin gerekliliğine vurgu yapmıştır. Dış politikadan savunmaya, ekonomiden mültecilere ve daha AB içi bir dizi teknik soruna kadar kararlar almış ve uygulamaya çalışacaktır.

Ne var ki yakın zamanda yaşanan bir takım gelişmeler AB'yi bir sınavdan geçirdi de diyebiliriz. Trump'ın iktidara gelişi ile paralel gelişen Brexit sonrası İngiltere'nin ayrılma süreci AB için aslında büyük bir darbe olmuştur. Her ne kadar Almanya ve Fransa AB'yi bir arada tutmak için çabalasa ve dağılmasına kolayından müsaade etmese de bu ancak ABD'nin oluruyla mümkün olabilir. Hâlâ da kendi göbeğini kendisi kesebilecek durumda olmayan AB özellikle de Rusya karşısında ABD'ye ihtiyaç duyduğunu ve bu ihtiyacı henüz tek başına karşılayamadığını bilmektedir. Haliyle de zaman zaman özgün kimi hamleler yapmaya çalışsa da gücünün sınırlarına dayandığında "Trans-Atlantik dünyasının bir parçasıyım" demekten kendisini alamıyor. Rusya'ya karşı ambargo kararı ve diplomatların sınır dışı edilmesi tamamen ABD ve İngiltere'nin dayatmasıyla kabul edilmiştir. Aslında ne Almanya ne de Fransa böyle bir karar almak istemektedir. Ama göstermelik de olsa bu karara uymak zorunda kalmışlardır. Keza ticaret savaşları kapsamında demir ve alüminyuma getirilmesi olası yüksek gümrük vergileri, başta Almanya olmak üzere bütün AB üyesi ülkeleri korkutmaya yetti de arttı bile. Bir anda Trump ve ABD karşıtı pozisyonlarını terk ederek onun arkasında sinsice sıralanmaya başladılar. Oysa ki yakın zamanda yapılan Münih Güvenlik Konferansı'nda "artık AB olarak gardımızı almamız lazım, ABD ile artık olmaz" diyenler, Beyaz Saray'dan eve gelmez oldular.

Küresel çapta bir güç olmak ve bunu 27 farklı ülkenin çıkarlarını aynılaştırmaya çalışarak yapmak hiç de kolay değil. Olmadığı bütün bir açıklığıyla orta yerde duruyor. Yolunu kaybetmiş, tam olarak ne yapacaklarını bilemeyen ve küresel çaptaki güç dengeleri arasında salınan bir AB gerçeği var. Her ne kadar ABD ile aynı dalga boyunda olsa da Rusya ve Çin ile olan çeşitlendirilmiş ilişkileri mevcuttur ve kolayından vazgeçilebilir ilişkiler değildir bunlar. Nihayetinde İngiltere ve ABD'nin Rusya ve Çin karşıtı tutumları bir anda AB için koca bir kriz alanına dönüşebiliyor. Ayrıca AB üyesi ülkeler arasında aynı konuda ortak tepkiler örgütlenme ve gösterme konusunda zaafiyetler oluşmaktadır. Çünkü bunu yapabilecek derinlikte bir birliktelik henüz söz konusu değildir.

Nihayetinde yutarak, egemenliğine alarak ya da klasik bir sömürge haline getirmeye çalışarak bir birlik yaratılmaz ve de yaratılamıyor. Şayet bir birlik olarsa bu ancak işçilerin ve emekçilerin birliği olabilir ve sadece o birlik, halkların kardeşliğini gerçekleştirebilir.

Fransa'da sular durulmuyor

Fransa'da Macron hükümeti reformdan reforma koşuyor. Daha önce yaptığı gibi reform adı altında başvurduğu saldırılarının bir an önce hayata geçmesi için Kanun Hükümünde Kararname'leri devreye sokuyor.

Fransa'da işçi ve emekçilerin tarihsel kazanımlarına dönük saldırı dalgası, François Hollande döneminde, El Khomri adlı çalışma yasası ile start almıştı. Emmanuel Macron ara vermeden saldırıları daha da yoğunlaştırmaya girişti. Şimdi de yeni göçmen yasası, eğitim sistemindeki değişiklikler, emeklilik ödentilerinde kesintiler, sosyal sigortalardaki ödeneklere yönelik kısıtlamalar, sosyal yardımlar ile işsizlik yardımı alanların iş aradıklarına dair bilgi verme ve belgelendirme zorunluluğu, kamuda reformlar, havayolu ve demir yollarında özelleştirmeler ve çalışanların statülerinin düşürülmesi gibi oldukça kapsamlı saldırılar gündemde.

Emperyalist kapitalist barbarlığın ve ezilen mazlum halklara kan kusturan kirli savaş politikalarının suç ortağı sömürgeci Fransız sermaye devletinin temsilcisi Macron, tarihsel kazanımları saldırılarının boy hedefi haline getirerek, işçilere, emekçilere, emeklilere, işsizlere, öğrencilere tam bir geleceksizlik dayatıyor. Bu konuda da kararlı görünüyor.

Hiç kuşkusuz, Macron'un kölelik reformlarına karşı, işçiler, emekçiler, işsizler, emekliler ve öğrenciler sessiz kalmıyor. Her defasında yüz binler halinde sokaklara çıkıyor, grevlere ve blokaj eylemlerine başvuruyor, gösteriler yapıyorlar.

Örneğin, 15 Mart Perşembe günü emekliler, yaşlılar yurdu (EHPAD) çalışanları ve sağlıkçılar Fransa genelinde sokaklara çıktılar. Paris'teki yürüyüşe 30 bin emekli ve sağlık çalışanı katıldı. Emekliler Genel Sosyal Katkı Payı (CSG) adındaki kesintiye karşı emeklilik maaşlarının yükseltilmesini talep ettiler. CSG kesintisi Ocak ayından itibaren 1,7 puan arttı. Bu artış emeklilerin ödentilerine önemli kayıp olarak yansıyor. Bu nedenledir ki, EHPAD çalışanları dayanılmaz olan çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle uzun süredir birçok yerde grevdeydiler.

17 Mart Cumartesi günü Fransa'da tırmanmakta olan ırkçılığa, polis şiddetine ve devletin göçmen politikalarına karşı Paris'te yapılan kitlesel gösteri; 22 Mart'ta demiryolları ve kamu emekçilerinin çağrısı ile Fransa genelinde, toplam 180 noktada 500 bin, Paris'te ise 65 bin emekçinin katıldığı yürüyüş, Macron'un reform saldırısına karşı diğer mücadele örnekleridir. 30 Mart, 3 ve 7 Nisan ta-

rihlerinde ise Air France havayolu grevi var. Yer, hava ve tur kontrol çalışanları, 10 sendikaların çağrısı üzerine greve çıkacaklar.

Yine demiryollarında 3 Nisan gününden başlayan ve 28 Haziran'a kadar sürececek olan 13 haftalık bir grev takvimi var. Bu eylem takvimi, 1995'te Juppé hükümetinin reform projesine karşı işçi ve emekçilerin Kasım ve Aralık aylarında greve giderek, Fransa'da hayatı felç eden eylemlilik sürecini hatırlatıyor. Juppé hükümeti oldukça etkili grevler nedeniyle gündeme getirdiği projeyi geri çekmişti.

Öte yandan 22 Mart grevi ve öğrenciler ile demiryolu çalışanlarının eylem birlikteliği ise '68 hareketinin 50. yılında yeni kıvılcıklar oluşturacağı ve yeni bir baharın yaşanacağı belirtisi olarak değerlendiriliyor. Bundan hareketle, CGT sendikası kamu emekçilerini ve demiryolu çalışanlarını 19 Nisan'da bir kez daha greve ve sokaklara çıkmaya çağırıyor.

Bu arada lise ve üniversite öğrencileri de boş durmuyor. Eğitimde hedeflenen reformlara karşı Fransa genelinde birçok kentte lise ve üniversitelerde blokaj eylemleri gerçekleştiriliyor. Paris, Nanterre, St. Denis, Lyon, Bordeaux, Dijon, Nantes, Rennes, Tours, Lille, Toulouse, Nancy, Poitiers, Pau, Montpellier, Grenoble, Limoges gibi birçok kentteki üniversitelerde işgal ve blokaj eylemleri yapıldı. Öğrencileri yıldırma içinse her türlü yola başvuruluyor. Örneğin 22 Mart gecesi Montpellier'de maskeli sopalı faşist bir grup amfideki işgalci öğrencilere saldırdı ve bunun Hukuk ve Siyasal Bilimler Fakültesi Dekanı tarafından organize edildiği ortaya çıktı. Saldırı sonucunda kafalarına aldıkları darbelerle ikisi ağır olmak üzere onlarca öğrenci yaralandı. Bunun üzerine Fransa'nın dört bir yanında lise ve yüksekokul öğrencileri sokaklara çıkarak dayanışma eylemleri düzenlediler.

Yaşanan bu kitlesel hareketliliğe karşın televizyon ve radyolara büyük bir

sessizlik hakim. Sermaye medyası bilinçli olarak üç maymunu oynuyor. Kitle hareketi yükseldikçe medya üzerinde yoğunlaştırılan sansür kendisini daha çok hissettiriyor. Öyle ki demiryolu emekçilerinin 22 Mart'taki yürüyüşüne kadar, görsel ve yazılı basın, olayı haber yapmaktan dahi kaçındı. Eylemler ana haber bültenlerinde oldukça kısa başlıklarla geçiştirildiler. Yansıtılan haberlerde ise emekçilerin ve öğrencilerin amaçlarını belirtmek ve tümüyle haklı taleplerinden söz etmek yerine, oldukça kasıtlı biçimde sendika, medya ve valiliğin açıkladığı katılım sayısı ve "kırıcılar" olarak tarif ettikleri ilerici anti-faşist, anti-kapitalist gençliğin polisle çatışması ve tahrip olan birkaç banka, kiralık işçi bürosu ve sigorta acentasına dair sahneler öne çıkarılıyor.

Özelleştirmelerin durdurulması, dondurulan ücretlerin güncellenerek yeniden yapılanması, alım gücünün yükseltilmesi, işten çıkarmaların durdurulması, yeni iş dallarında yeni statüler yaratılması, güvencesizliğe karşı mesleki eşitliğin uygulanması, herkese eşit kaliteli kamu hizmeti, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, eşit işe eşit ücret, haftalık çalışma saatlerinin 32 saate indirilmesi, herkese sosyal güvence, ücretlerde kadın erkek eşitliği, üniversitelerde seçmelerin kaldırılması, herkese eşit bilimsel eğitim hakkı, -bunlar Fransa çapında her defasında sokaklara çıkan, grevden greve koşan, blokaj eylemlerine başvuran işçi, emekçi, emekli, işsiz, kamu çalışanı ve öğrencinin ileri sürdüğü başlıca taleplerdir.

Fransız sermaye sınıfının yeni yetme temsilcisi Macron'un reformları karşısında Fransız işçi ve emekçileri, kamu çalışanları, işsizleri, emeklileri ve öğrenci gençliği de ileri sürdükleri talepler konusunda kararlıdır. Dolayısıyla, Fransa'nın önümüzdeki günlerde oldukça çetin mücadelelere sahne olacağı bekleniyor.

Almanya'da kamu çalışanlarından uyarı grevleri

2018 yılı Almanya'da TİS yılı olarak yaşanıyor. Daha önce 2,9 milyon metal ve elektronik işçisini kapsayan TİS gündeme gelmişti. Almanya iki ay boyunca metal ve elektronik işçilerinin uyarı grevlerine sahne olmuştu. Bugünlerde de 2,3 milyon kamu emekçisini ilgilendiren TİS gündemde ve kamu çalışanları ücret artışı talebiyle uyarı grevleri yapıyorlar.

Birleşik Hizmet Çalışanları Sendikası (ver.di) bugüne dek iki kez kamu işyeri patronları ile görüştü. İki görüşmeden de sonuç alınamadı. ver.di'nin çağrısıyla kamu çalışanları bu duruma her defasında şimdilik 24 saatle sınırlı yaygın uyarı grevleri ile cevap verdiler. Aşağı Saksonya ve Bremen'de başlayıp, NRW ve Hamburg'la devam eden uyarı grevlerine her defasında binlerce kamu çalışanı katıldı. Uyarı grevleri ulaşım, kreşler, bankalar, belediyeye ait daireler ve diğer hizmet alanlarında gerçekleştiriliyor. Eğitim ve Bilim Sendikası (GEW) ile İnşaat, Temizlik, Tarım ve Çevre Çalışanları Sendikası (IG Bau) da aynı günlerde grev çağrısı yaptı. Zira kreş ve temizlik işyerlerinde bu iki sendika da örgütlüdür.

Sadece 24 saatle sınırlı olmasına karşın grevlerin tümü de oldukça etkili oldu. Gün boyu ulaşım durdu. İşyerlerine gidenler, çocuklarını okul ya da kreşlere bırakmak zorunda olanlar otomobil kullandılar, ancak bu da trafiğin tıkanması gibi bir başka sorun yarattı. Öte yandan grev günleri çöpler toplanmadı, belediyeye ait yerlerde hizmet verilmedi. Bankalar açılmadığı için işlemler yapılmadı. Kreşler de servisler çalışmadığı için sessizliğe gömüldü. Özellikle NRW eyaletinde deyim uygunsuz hayat felç oldu.

ver.di yöneticileri yaptıkları açıklamalarla, uyarı grevlerine sadece NRW'de 14.500 kişinin katıldığını, toplamdaki katılımın da beklenenden yüksek olduğunu belirtiyorlar. Grevlere devam edilecek. Şimdi 15-16 Nisan'da Potsdam'da yapılacak olan üçüncü tur görüşmeler bekleniyor. Sendikacılar, henüz kesin tarihi belli olmasa da, bu görüşmeden önce de 24 saatlik bir uyarı grevi yapmayı tasarlıyor. Bu grevin rüzgarını da arkalarına alarak masaya oturmayı düşünüyorlar.

İLERİ SÜRÜLEN TALEPLER VE BEKLENTİLER

2,3 milyon kamu emekçisinin tümü için geçerli olmak üzere başlıca şu talepler ileri sürülmüş bulunuyor:

-12 ay geçerli olmak üzere, ücret ve maaşlara %6 oranında zam yapılması,

-Düşük gelirli alt kademe kamu çalışanları için en azından 200 avro zam,

-Çıraklar ve stajyerler için 100 avro zam yapılması,

-Hastanelerin özel bölümlerinde gece vardiyası zammının yüzde 20'ye çıkarılması,

-Çırakların eğitimden sonra işe alınmalarını düzenleyen sözleşmenin yeniden yürürlüğe girmesi,

-İzin günlerinin 30 iş gününe çıkarılması.

Talepler 8 Şubat'ta açıklandığı halde işveren durumundaki belediyeler bugüne kadar somut bir teklifte dahi bulunmadı. Kamudaki aç gözlü patronlar diğer sektörlerdeki sınıf kardeşleri gibi, özellikle düşük ücretli çalışanlar için gündeme getirilen ayda en az 200 avro zam talebine karşı çıkıyor. Görüşmelere federal devlet adına katılan İşçileri Müsteşarı Hans-Georg Engelke, "Yüzde 6 ücret zammı talebi çok yüksek olduğu gibi sabit zam olarak belirlenen 200 avro çok yanlış bir talep" diyerek, "Ne federal ne de yerel yönetimlerin bu kadar yüksek bir talebi yerine getirmeleri mümkün değil" şeklinde bir açıklama yaptı. 200 avro sabit zam talebinin yüzde olarak 11,4'e denk düştüğünü belirten Engelke, "Eğer sendikanın tüm taleplerini karşılasak yıllık harcamalarımız 6,5 milyar avro artacak" iddiasında bulundu. Engelke'yle benzer argümanlar kullanan Federal İşçileri Bakanı Thomas de Maiziere ise çalışanların "olumlu ekonomik gelişmeden pay" almaları gerektiğini itiraf ettiği halde, %6 zam ve en az 200 avro talebini kastederek, "Bunun nasıl karşılanabileceğini ben şahsen bilmiyorum" diyor.

Buna karşın, hiç değilse bugün için ver-

di yöneticileri 200 avro zam talebinden kesinlikle geri adım atmayacaklarını belirtiyorlar ve üçüncü tur görüşmeyi bekliyorlar. Bizzat sendika başkanı Frank Bsirske, üçüncü turdan da bir uzlaşma sağlanamazsa uyarı grevlerine devam edeceklerini açıkladı. Kamu emekçileri de dahil herkes 15-16 Nisan'da Potsdam'da yapılması kararlaştırılan görüşmeye kilitlenmiş bulunuyor.

ALMANYA'NIN GERÇEKLERİ VE SENDİKA BÜROKRATLARININ HİLEKÂRLIKLARI

Alman sermaye sınıfının özellikle son on yıl içinde zenginliğine zenginlik, kârına kâr kattığı bizzat resmi verilerle sabittir. Fakat özellikle TİS dönemleri ter-sinden açıklamalar yapılmakta, gündelik olarak dipsiz yalanlar öne sürülmektedir. Örneğin bir süre önce metal ve elektronik işletme patronları aynı yalanlara başvurmuş, IGM'in ileri sürdüğü %6 oranlı zammı çok yüksek bulmuştu. Şimdi kamu işyerleri patronları aynı şeyi yapıyorlar. Gerçekte çok rahat karşılanabilecek bir zamma "çok yüksek" deme utanmazlığı ile işçilerin karşısına çıkabiliyorlar.

Kamu emekçilerinin üyesi oldukları ver.di ve başındaki bürokratlara gelince, yukarıda da belirtildiği gibi bugün için talepler konusunda ısrarlı görünüyorlar. Sendika başkanı Frank Bsirske özellikle düşük ücretliler için ileri sürdükleri aylık 200 avro zam konusunda geri adım atmayacaklarını belirtmiş de bulunuyor. (Yeri gelmişken, ver.di'nin Almanya'da IGM'den sonraki en büyük ve güçlü sendika olduğunu belirtelim. Öte yandan sendika başkanı Bsirske de halihazırda Almanya'da en ön plandaki sendika yö-

neticilerinden biridir.)

Kamu emekçilerinin ileri sürdüğü ücret zammı, özellikle de alt gelir gruplarına 200 avro zam karşılanmaz değildir. Hatta sermaye patronlarının her yıl katladıkları kâr oranları düşünüldüğünde son derece düşük bir zam talebidir. Hiçbir istatistik oyunu ve hiçbir hilekârlık bu gerçeği karartamaz. İşçi ve emekçiler de belli belirsiz bu gerçeği biliyor. Öte yandan Almanya'da koşullar öyledir ki, her işçi ve emekçi halihazırda yaptığı işten ayrı olarak bir, kimisi iki işte çalışır hale gelmiştir. Dolayısıyla işçi ve emekçilerin kendi yakıcı talepleri için mücadele konusunda açık bir tutumları var ve belli bir kararlılık ortaya koyuyorlar. Ve mücadeleden başka bir alternatiflerinin olmadığını biliyorlar. Dolayısıyla, mücadelede belli bir inat, ısrar ve kararlılık ortaya konması durumunda bu zammı elde etmek işten bile değildir. İşte tam da burada, kamu emekçileri önlerine düşecek birilerini arıyor. Sorun da burada başlıyor. Kamu emekçileri tam da burada karşılarında yılların kaşarlanmış, her türlü hilekârlığa başvurmayı mesleki bir davranış halinde uygulamaktan çekinmeyen sendika bürokratlarını buluyorlar.

Almanya'da özellikle de son on yıl içinde sendika bürokratları, işçilerin ve emekçilerin yakıcı sorunlarıyla ilgilenmek, kapitalist sınıf ha bire zenginleşirken, en başta işçi ve emekçilerin her geçen gün daha da derinleşip yakıcı hale gelen yoksulluğuna çare bulmak yerine, TİS dönemleri başta olmak üzere, her vesile ile sermaye patronlarına ciddi yardımlarda bulunuyorlar. Sermaye patronları ile yaptıkları kirli pazarlıklarla, elbette dolgun ücretlerle, kendilerine büyük şirketlerde şimdiden yönetim kademelelerinde yer ayarlıyorlar. Bir kısmı da üyesi oldukları partilerden milletvekili olarak federal parlamentoya kapağı atmak için gün sayıyor.

Tam da bu nedenledir ki, kaşarlanmış bürokrat takımının bugünlerde yaptıkları açıklamaların bir samimiyeti bulunmamaktadır. ver.di bürokratları da muhtemeldir ki IGM bürokratlarının yolunu izleyeceklerdir.

Bu gidişe işçi ve emekçilerden başkası dur diyemez. Bu kısır döngüye ancak ve ancak işyeri taban örgütlülüğü temelinde örgütlenilerek son verilebilir. Kamu emekçileri ya fiili ve meşru mücadeleyi esas alarak ve her konuda kendilerini kararlı bir güç haline getirerek ilerleyecekler ya da bu kısır döngü her daim var olmaya devam edecektir.

Ortadoğu halklarının düşmanı Rheinmetall

Geçen haftalarda Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Efrin bölgesine saldırısıyla beraber Alman şirketlerin silah satışları da kamuoyunda büyük bir tepki topladı. Dünyanın her kıtasında kuruluş yerleri olan Alman şirketler grubu Rheinmetall, özellikle Ortadoğu'daki çatışmalar ve savaşlardan faydalanarak, kâr oranlarını arttırmaya çalışıyor. Bu hedefine başarıyla ulaşan Rheinmetall 2017 yılında gelirini geçen seneye göre yüzde 5'lik artışla 5,9 milyar avroya yükseltmiştir.

EMPERYALİST DÜNYA SAVAŞLARININ ÜRÜNÜ

Pek çok insan tarafından unutulsa da Rheinmetall bugün olduğu gibi geçmişte de silah ticaretinin uzmanıydı. Thyssen Krupp ve IG Farben gibi I. ve II. emperyalist paylaşım savaşlarına uzanan kirliliği bir geçmişi var. Şirket, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında muazzam silah talebi sayesinde büyük güç kazanıp ekonomide belirgin bir rol oynamıştır. Daha o zamanlar başka ülkelere silah ihraç ederek savaşı tetikliyordu. Sonra Versay Anlaşması ile birlikte Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda kaybeden Alman devletine dayatılan kurallardan dolayı silah üretimi durdurulmuştu. Ağır darbe alan Alman emperyalizmi dünyada ancak Hitler faşizminin yardımıyla yeniden güç olabiliyordu. Silah üretimi yine bütün hızıyla ilerliyordu ve Hitler faşizmi tarafından başlatılan İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda üretim nihayet maksimumuna ulaşmıştı. Almanya'da büyük bir silah tekeline dönüşen Rheinmetall'in gelişmesinin arka planında ise etkin bir faktör olarak binlerce işçinin zorla çalıştırılması vardı.

ARAP ÜLKELERİNDE ÖLÜM - ALMAN ŞİRKETLERİNDE KÂR

Rheinmetall bugün aynı şekilde işçilerin sömürsünden ve halkların kanından beslenmektedir. Şirketin Almanya'nın dünyada en çok silah satan ülkeler arasında 4. sırada yer almasında önemli bir payı vardır. 2017'de Arap ülkelere önceki seneye göre %9 daha yüksek olan 1,3 milyarlık ihracat gerçekleştirildi. En çok silah ithal eden ülkeler ise, Yemen'de savaşan Mısır (708 milyon avro), Suudi Arabistan (254 milyon avro) ve Birleşik Arap Emirlikleri'dir. (214 milyon avro)

Son zamanlarda Almanya'da kitlelerin eleştirisi ve baskısının ardından silah satışı zorlaştı ve Alman hükümeti, sonunda ihracatı durdurmaya mecbur kaldı. Buna

Erdoğan ve yandaşlarının binlerce siyasetçi, avukat, solcu ve ilerici aktivist hapsettiği bilindiği halde, "demokrat" Almanya'nın şirketi Rheinmetall'in Türkiye'de iki seneden beri kurmak istediği tank fabrikası, iki devlet arasındaki ilişkilerin durumunu açıkça gösteriyor.

rağmen şirketler silah satışı için her zaman yol bulup kâr kaybını önleyebildiler. Örneğin geçen günlerde hükümet yasaların eksikliklerinden faydalanarak Suudi Arabistan'la 8 devriye gemisini içeren bir anlaşma imzaladı. Bu gemilerle Suudi Arabistan ve müttefikleri, Yemen sahilini abluka altında tutuyor. Ablukanın sonucu ise açlık çeken 8 milyonun üstünde insan ve tedaviye ihtiyacı olan milyonlarca kişi oluyor. Yemen bugün dünyanın en büyük kıtlığını yaşıyor. Halkın yüzde 80'i, yani 22 milyon Yemenli insani yardıma muhtaç. Alman emperyalistleri doğrudan savaşa katılmasa da silahlarıyla bu felaketin sorumlularındandır. Oysa Alman hükümeti Yemen'de savaşan ülkelere silah satılmasını yasaklamıştı. Demek ki yasalar ekonomi karşısında hiçbir şey ifade etmiyor.

RHEINMETALL BOMBA VE CEPHANE DAĞITIYOR

Ihracat yasağına rağmen silah satmanın başka bir yöntemini yine Rheinmetall gösteriyor bize. Kendi ülkesindeki kanundan kaçınmak için başka ülkelere yatırım yaparak, Yemen'de yağın bombaları üreten RWM Italia gibi yan kuruluşları kullanıyor. Kendi ülkesinden ihraç edemediğini başka ülkeler üzerinden ihraç ediyor veya doğrudan savaş bölgelerinde üretiyor. Bunun bir örneği Güney

Afrika'da Denel şirketi ile beraber kurduğu ortak girişim RDM'dir (Rheinmetall Denel Munition). RDM bilhassa yurtdışından sipariş aldıktan sonra bombalar, cephane ve hatta hazır fabrikalar üretip diğer ülkelere satıyor. Verdiği bilgilere göre RDM şimdiye kadar bu tarzdan 39 fabrika tesisi satabilmiştir. Böylece Rheinmetall tarafından Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve kısa süre önce Mısır'a koca cephane fabrikalarının satıldığı biliniyor. Rheinmetall'in 2000 işçi çalıştıran ortak girişimi Güney Afrika'nın en başarılı kuruluşlarından bir tanesi ve gitgide gelişiyor.

"Hükümetten gizli tuttuğumuz hiçbir şey yoktur" diyen Rheinmetall yöneticilerinin sözleri de son derece "inandırıcıdır", zira Alman devleti için, silahlar nasıl satılırsa satılsın, ekonomiye getirdiği büyük kazançlar önemlidir. Üstelik RDM'nin CEO'su Norbert Schulze, Rheinmetall'in imkanları yetmiyormuş gibi, silah ihracat anlaşmalarını bekleten Merkel hükümetini sert bir şekilde eleştiriyor.

Son bilgilere göre, çoğunlukla savaşta katılan ülkelere silah gönderen Rheinmetall bu sene de Avustralya ile 2 milyarlık bir anlaşma imzalamış durumda. Silahlı kuvvetlerini dünyada daha "aktif" bir rol oynamak için modernize etmek isteyen Avustralya'ya 2026 yılına kadar 211 tane "Boxer CRV" tankı gönderilecek.

FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN EN İYİ DOSTU ALMANYA

Silah sanayisinde Almanya'nın en büyük alıcılarından birisi hâlâ Türkiye'dir. Diğer Avrupa Birliği üyesi olan ülkelere beraber Türk devletini sürekli eleştirdiği halde, AKP rejimine verdiği siyasi ve iktisadi desteği hiçbir zaman ihmal etmemiştir. Türkiye'nin İsrail'e yaptığı gibi, Almanya'nın da Türkiye'ye yaptığı eleştiriler ve uyarılar sadece boş laflardır. Erdoğan ve yandaşlarının binlerce siyasetçi, avukat, solcu ve ilerici aktivist hapsettiği bilindiği halde, "demokrat" Almanya'nın şirketi Rheinmetall'in Türkiye'de iki seneden beri kurmak istediği tank fabrikası, iki devlet arasındaki ilişkilerin durumunu açıkça gösteriyor. Rheinmetall, Esmedya şefi Ethem Sancak'a ait olan BMC Sanayi ve Ticaret AŞ'nin işbirliğiyle, silah satışında hem nakliyat masraflarını azaltmak hem de Türkiye'deki ucuz iş gücünden yararlanmak istiyor.

Yakın gelecekte Türkiye'nin saldırıganlığının Almanya'nın yardımıyla daha da artacağı kesindir. Aynı şekilde şu an TSK'nın Efrin'de Alman Leopard 2 tanklarıyla yaptığı gibi bölge halklarına bomba yağdıracaktır. Bunun arkasında da Ortadoğu halklarının düşmanı olarak Alman silah sanayisi kale gibi duracaktır. Öyleyse kaleyi yıkmanın zamanı gelmiştir.

Ekim Devrimi'nin 100. yılında Kollontay'ı okurken... / 8

“Marksizm ve Cinsel Devrim”

Z. Kaya

Kollontay'ın kitaplarından alınma bölümler ve çeşitli dergilerde yayınlanan makalelerinden derlenen *Marksizm ve Cinsel Devrim* başlıklı kitapta Kollontay'ın “serbest birlik*” üzerine tartışmaları, “yeni kadın” a dair saptamaları ve proleter ahlaka ilişkin açıklamaları öne çıkar.

AİLE: BİRİKMiŞ SERMAYENİN GARDİYANI

Mülkiyet ve ailenin birbirine sıkıca bağlı olduğunu vurgulayan Kollontay, kitapta yer alan ilk makalede bu birliği çözümler. Kollontay, kapitalist düzenin kadına “ya evlilik boyunduruğu ya da açıktan açığa aşağılanıp mahkûm edilen, ama gizliden gizliye cesaretlendirilen ve de desteklenen fuhuşun kucağına atılma” dışında bir seçenek bırakmadığını ifade eder. Bireysel ve sübjektif çözümlerin sorunu hiç değiştirmediklerini ve aile yaşamının karanlık tablosunu güzelleştirecek hiçbir şey getirmediğini belirterek, “Ailenin bugünkü biçimini eğer bazı şeyler yıkabiliyorsa, bunlar, bireyselliğin üstün güçleri değil, aksine görünüşte durgun ama etkili bir yaşamı yorulmaksızın yeni temeller üzerine adım adım yeniden kuran üretim güçleridir” der.

Çağdaş toplumda, burjuva sınıfının bireyci yapısı içinde ailenin görevinin yalnızca mirasın dolaysız aktarımı olduğunu vurgular ve “Bugün bile boşanmaya karşı sayısız engeller konmasındaki amaç; ailenin, insanın manevi ihtiyaçlarını değil, mülkiyet çıkarlarının hizmetinde olan ailenin, bu biricik görevini tamamlamasını kolaylaştırmaktır” diye ekler.

FUHUŞ VE İŞÇİ SINIFI

Fuhuş üzerine çözümlenmelerin de yer aldığı kitapta, gerçekte fuhuşun çağdaş sınıflı toplumun zorunlu uzantısı olduğunu vurgulayarak ve “...şimdiki ailenin artık yürürlükten kalkmış zorlayıcı biçiminin bir düzeltici ögesidir ve mülk sahibi olmayan sınıfları bütün ağırlığıyla ezmektedir. Onun uğursuz tohumları işte bu karanlık ve iç bulandırıcı yerlerde filizlenmekte, zehirli kökleri en çok proletaryanın vücuduna saplanmaktadır; pis kokulu soluğu toplumun tüm havasını çürütüyorsa da asıl felaket haline gelişi, ilk önce işçi sınıfı için söz konusudur” diyerek fuhuşun işçi sınıfı üzerindeki etkilerini açıklar.

Fuhuşun kaldırılması ve cinsler arasındaki ilişkilerin esenliğe kavuşturulması sorununun, en sıkı ve en ayrılmaz biçimde çalışma ve üretim koşullarına

bağlı bir işçi sınıfı sorunu olduğunu belirterek, “Fuhuşla ve bugünkü ailenin doğaya aykırı biçimleri ile savaş, doğrudan doğruya proletaryanın genel mücadelesinin bir uzantısıdır ve onun tamamlayıcı bir parçasından ibarettir” tespitinde bulunur.

“SERBEST BİRLİK” VE FEMİNİZM

“...mevcut ekonomik ve toplumsal yapının değişmez olduğu görüşünden hareket eden ilericilerin arzuladıkları şey sadece, bugünkü evlilik ve aile ilişkilerine, bu ilişkileri asla kökünden değiştirmeyen bazı düzeltmeler getirmekten ibarettir” diyen Kollontay, böylece sağ feministlerin aileyi kutsadığını belirtir. Sol feministlere göre ise evlilik sorununun, çevre koşullarından bağımsız, toplumun ekonomik yapısındaki değişikliklerden kopuk şekilde basitçe bireysel ve tek tek kahramanca çabalar sayesinde çözüleceğini aktarır. “Serbest birlik” anlayışının bu bakış açısıyla “şekli değiştirilmiş ve bozulmuş olan cinsel özgürlük formülüne fazlasıyla yakın sonuçlar verme tehlikesi vardır” der. “Serbest aşk” ilkesinin kadına yeni acılar getirmeksizin yürürlükte olması, ancak bugün onu hem kocasına hem sermayeye çifte bağımlı kılan maddi zincirlerden kurtulduğu zaman mümkün olacaktır” diyen Kollontay, proleter kadın için ortaklaşa yaşamın, ister serbest ister dini açıdan “kutsanmış” biçimde olsun, kapitalist koşullar içinde sonuçları açısından hep aynı güçlüğü sürdüreceğini vurgular.

Feministlerin yasal ve dinen “kutsanmış” evlilik fetişine karşı dövüştüklerini ifade eden Kollontay, “...proleter kadın ise evliliğin ve ailenin bugünkü biçimini belirleyen nedenleri ele aldığı ve bu koşulları kökünden değiştirmek için var gücüyle çalıştığı zaman cinsler arasındaki ilişkilerde bir reformu da kolaylaştıracağını biliyor” der ve ekler: “Karmaşık aile sorununa yaklaşımda, burjuva ve proleter tutum arasındaki köklü fark işte bu-

rada yatıyor.”

“Aile sorununun çözümü, gerçekte, eşlerin birliğinin mümkün olan en iyi şeklini yalnızca ‘hayal etmekten’ mi ibarettir?” diye soran Kollontay; insanların, toplumsal yaşam biçimlerini isteklerine göre değiştirmek gücüne sahip olmadıklarını, tam da bu biçimlerin mantıkça var olan ekonomik üretim ilişkilerinden ileri geldiğini vurgular. Yapılabilecek tek şeyin ise, “...toplumsal yapıda zaten tamamlanmakta olan evrimin eğilimini yakalamak ve genellikle acısız tamamlanmayan bu dönüşüm sürecinin ritmini çabuklaştırmaktan ibaret” olduğunu belirtir. Gelecekte mümkün olacak eşler arası ilişkilerin neler olduğunu göstermek isteyen kişinin her şeyden önce bugünkü aile kurallarını dikkatle izlemek zorunda olduğunu ekler. Ve ailenin kapitalist toplum içinde kaçınılmaz çözümlüğünü açıklamaya girişir. Bu açıklamanın sonucunda ise “Geleceğin daha özgür cinsel ilişkilerinin henüz soluk ve zayıf genç filizlerinin büyüme olanağı ancak burada, işçi sınıfında vardır. Ekonomik hesabı eşlerin birliğinin hemen tamamen dışında bırakan tek sınıf, evliliğin psiko-fizyolojik bir anlaşma, yani, tıpkı feministlerin görmek istedikleri gibi bir anlaşma olduğu tek sınıf, proletaryadır” tespitinde bulunur. Ve tekrar pahasına vurgular: “...eğer kadını aile boyunduruğundan kurtarmak için mücadele etmek isteniyorsa, okları, eş ilişkilerinin biçimlerine değil onları doğuran nedenlere yöneltmek gerekir.”

“YENİ KADIN”

Kitabın “Yeni ahlak ve işçi sınıfı” adlı bölümünde Kollontay, “yeni kadın” tablolarını resmeder. Kollontay “yeni kadına” ilişkin olarak “Yakın geçmişin esas kadın tipi ‘kocasının yankısı’, yedeği, tamamlayıcısı olan ‘eş kadın’dı. Yeni kadın bir ‘yankı’ olmaktan çok uzaktır; erkeğin basit bir ‘yansıması’ olmayı bırakmıştır. Yeni kadın, kendi öz iç dünyasına sahiptir; genel insan çıkarlarına bağlı olarak

yaşar; hem iç hem de dış dünyasında bağımsızdır” tanımlamasını yapar. “Yeni kadınları yaşam yaratıyor, edebiyat da yansıtıyor” diyen Kollontay, çeşitli edebi eserlerin kadın karakterlerini inceler. “Yeni kadında ‘kıskaç dişi’ daima artan biçimde ‘kadın kişi’ tarafından yenilmektedir” tespitinde bulunur ve ekler: “...yeni kadın için tutku, aşk yaşamın ancak bir bölümüdür. Aşkın gerçek içeriği, kadının yararlandığı ‘kutsal şey’ şudur; toplumsal düşünce, bilim, yetenek, yaratıcı çalışma. Ve bu eser, bu amaç, yeni kadın için bütün gönül sevinçlerinden, tutkunun tüm zevklerinden genellikle daha önemli, daha değerli, daha kutsaldır.”

“Yeni kadını” betimleyen Kollontay, “Yeni kadının tip olarak gözükebilmesi ancak, ücretli kadın emek gücünün niceliksel artışıyla mümkündür” der. Kapitalizmin “yüz binlerce kadını aile yuvasından, beşiğinden koparıp alarak, itaatkâr ve edilgen yapıları, kocasına boyun eğen köleleri, kendi öz hakları ve çıkarları için savaştan bir orduya” dönüştürdüğünü, başkaldırıcıyı uyandırdığını, iradeyi eğittiğini belirtir. Kadının kişiliğinin bu sayede sağlandığını vurgular. Ve ekler: “Kadın, derece derece erkek ruhundaki trajedinin nesnesi olmaktan, kendi öz trajedisinin öznesi olmaya dönüşmektedir.”

AŞK VE PROLETER AHLAK

Meisel-Hess’in bir kitabı üzerine düşüncelerini açıklayan Kollontay, üçüncü bölümde “aşk” konusu üzerinde durur. “Emekçi gençliğe mektup” başlıklı yazıda ise “...aşk, sadece doğanın zorlayıcı bir faktörü, biyolojik bir kuvvet değil, aynı zamanda toplumsal bir faktördür” diyor Kollontay; aşkın, toplumsal düzenler içinde süregiden gelişimini izler. İlkel dönemden feodal döneme ve kapitalizme kadar aşkın toplumsal içeriğini sorgulayan Kollontay, “Ekonominin ve toplumsal yaşamın gelişiminin art arda gelen aşamalarıyla, aşk kavramının içeriği değişti” der. Aşkın kapitalizm öncesine

kadar evliliklerde belirleyen bir faktör olmadığını anlatan Kollontay, "Ne zaman ki aile yavaş yavaş üretim birimi olmaktan tüketim birimi olmaya dönüşüyor ve aynı zamanda birikmiş sermayenin gardiyanı oluyor, evlilikte aşk ideali ancak o zaman burjuva sınıfında gözükmeye başlıyor" diyerek burjuvazinin evliliğe aşk kavramını soktuğunu ancak bunu bile ikiyüzlüce yaptığını aktarır.

Kolektif için duyulan aşkı da tanımlayan Kollontay, burjuva ahlakı ile proleter ahlakı karşılaştırır. Bu konudaki düşüncesini, "Karşılıklı hakların, aşkta dahi tanınması, diğerinin kişiliğini hesaba katma yeteneği, karşılıklı sağlam bir destek, diğerinin gereksinimleri için dikkatli bir özen ve yürekte ilgi, çıkarlar ya da dilekler ortaklaşalığına bağlılık, işte aşk-arkadaşlık ideali budur ve proletarya ideolojisi, burjuva kültürünün 'tekeli' karı-koca aşkının yıpranmış ideali yerine bunu işleme yolundadır" sözleriyle açıklar. Burjuva ahlakının, her şeyin sevilen kişi için olmasını istediğini, proletarya ahlakının ise her şeyin kolektiflik için olmasını istediğini belirtir.

SOVYET DENEYİMİ VE KADIN

Kitabın son bölümünde ise Sovyet deneyiminden bölümler yer alır. Daha önce aktardığımız makalelerin olduğu bu bölümde Kollontay, Sovyetler'in kadının kurtuluşunun yolunu açtığını vurgular. Dini nikâh zorunluluğunun ortadan kaldırıldığını, boşanmanın önündeki engellerin temizlendiğini ve evlilik içi-dışı çocuk ayırımına son verildiğini aktarır.

"Ekim Devrimi'nin ilk yıllarında, törelerin değişmesi alanında deney bize ne öğretti?" diye sorar ve cevaplar: "Bu deney ilk olarak, kadının toplum içindeki durumunu, aile ve evlilik ilişkilerindeki haklarını belirleyen şeyin, bütünüyle üretimdeki rolü ve ulusal ekonomiyi zenginleştirmek, toplumsal yaşamın düzenlenişini iyileştirmek amacıyla üretici çalışmaya katılma derecesi olduğunu doğruladı. Çalışma, kadının durumunu gösteren ölçüdür; kapitalizmin ve bireyci aile ekonomisinin egemenliğinde ücretli çalışma, kadını köleleştiriyordu. Oysa kolektiflik için, toplum için çalışma, üretim biçimlerinin ve sosyalist tüketimin örgütlenmesi geliştikçe, özgürleştiriyor onu. İkinci olarak, yeni üretim ve gündelik yaşam biçimlerinin kuruluşu, ailenin köklü bir evrim geçirmekte olduğunu, eski ailesel bağların zayıfladığını, evliliğin geçici bir olay haline geldiğini (çözülmez kutsallık artık yok) ve analığın toplumsal bir işlev haline dönüştüğünü gösterdi."

*"Serbest birlik" kavramı çeşitli yayınlarda "Serbest aşk" ya da "Özgür aşk" olarak da kullanılabilir. Feministler "serbest birlik" kavramından sınırsız özgür cinsel yaşamı anlarken, Kollontay, bu kavramı evlilik boyunduruğundan kurtuluş temelinde ele almaktadır.

Heybesi barış dolu, umut dolu gelinliğiyle Pippa Bacca

Üzerlerinde barışı temsil eden beyaz gelinlikleri ve on bir katlı etekleri gidecekleri ülkeleri simgeleyen (Slovenya, Hırvatistan, Bosna, Sırbistan, Bulgaristan, Türkiye, Lübnan, Suriye, Mısır, Ürdün, İsrail) birçok sembolün, motifin olduğu, Pippa Bacca ve Silvia Moro, heybelerine umudu da katarak yola çıkarlar. Savaşın ve yıkımın karşısında barış ve sevgi mesajı vermek için yola çıkan iki kadının İtalya'nın Milano kentinden başlayan yolculukları, Slovenya, Hırvatistan, Bosna, Bulgaristan, Türkiye, Suriye, Lübnan, İsrail ve Filistin üzerinden devam ederek, İsrail'in Tel-Aviv şehrinde son bulacaktı.

Ellerinde barışa çağrı yaptıkları pankartlarıyla, otostop çekerek yolculuklarına başladılar. Gittikleri her yerde fotoğraf çekerek o anları ölümsüzleştirdiler. Yolculukları İstanbul'a doğru devam ederken Pippa ve Silvia'nın yolları Beyrut'ta tekrardan buluşmak üzere ayrıldı. Pippa Kocaeli'nin Gebze ilçesinde barış ve umut çağrısını yaymak için tekrardan yoluna devam eder ve elini otostop çekmek için kaldırır. Bu elini son kaldırışı olur. Pippa, en son bindiği kamyonette kamyonetin sahibi ve belki de daha birçok kişi tarafından tecavüze uğrar ve boğularak katledilir. Pippa'nın savaşlara, tecavüze, katliamlara, şiddete karşı yükselttiği sesi boğulmaya çalışılsa da; bugün şiddete, tecavüze uğrayan her kadın Pippa'nın sesi oluyor ve umudu taşıyama

devam ediyor.

9 sene önce 31 Mart'ta katledildi Pippa. Asıl adı Guiseppina Pasqualino di Marineo olan, sanat dünyasında 'Pippa Bacca' olarak bilinen, İtalyan bir sanatçı ve aktivistti. 8 mart 2008'de arkadaşı Silvia ile birlikte gelinlikleriyle yola çıkmışlardı. Katliamların, tecavüzlerin, acıların döne döne yaşandığı kapitalist sistemde, barış istemleri sistemin kanlı çarklarında boğulmaya çalışıldı.

Pippa, Türkiye'de tecavüze uğrayarak katledilen nice kadından sadece biri. Bugün kadınlar sokakta, işyerlerinde, evlerinde aşağılanıyor, şiddete maruz kalıyor, cinsel istismara uğruyor ve katlediliyor. Tecavüzcüler, katiller düzenin mahkemelerince birer birer aklanırken, kimisi ise ödül gibi indirimli 'ceza' alıyor. Tıpkı Pippa'nın katilinin aldığı 'ceza' gibi. Pippa'nın katiline önce müebbet hapis cezası verildi, ceza daha sonra indirim yapılarak ömür boyu hapse çevrildi. Bugün binlerce kadın şiddete, cinsel istismara uğrarken bunların çok azının sesi bizlere ulaşıyor. Ancak toplumun gündemine taşınan tecavüz ve katliamları duyabiliyoruz, tıpkı Özgecan Aslan gibi. Yapılan araştırmalara göre, Türkiye'de 2014 yılında 294, 2015 yılında 303, 2016 yılında 328 ve 2017 yılında 409 kadın katledildi. Her sene artarak devam eden kadın katliamları, çoğunlukla "tespit edilemeyen"

nedenlerle, eşinden boşanmak istediği için ya da tecavüz saldırısının ardından yaşandı. 2017 yılında tespit edilen diğer bir veri, 332 kadına cinsel şiddetin uygulandığı. Bu veriler sesini topluma duyurabilen kadınlar üzerinden yansıyor. Oysa sesini duyuramayıp katledilen, cinsel istismara uğrayan nice kadın var.

Türkiye'de kadına yönelik şiddetin, cinsel istismarın ve cinayetin artmasının toplumsal nedenleri var. Her yönüyle çürümüş ve yıkılmayı bekleyen kapitalist sistem, içinden çıkamadığı ekonomik-siyasal krizin faturasını emekçilere ödetirken, emekçi kadınlara bu faturayı iki kat fazla ödettiriyor. Çöküşü hızlandıkça, toplumu gericiyle her yönden kuşatan sistem, kadın sorununu daha da ağırlaştırıyor. Kadını aşağılıyor, eve hapsediyor, yaşamda söz hakkı vermiyor, hatta kahkaha atmasından giyimine kadar her şeyine karışarak kadının ikinci sınıf konumunu daha da pekiştiriyor. İşte böyle bir düzende Pippalar, Özgecanlar, Helinler tecavüze maruz kalıyor, katlediliyor.

Katledilişinin 9. yılında, gelinliğiyle adımladığı her ülkeye barışı, sevgiyi, umudu taşıyan Pippa'nın yükselttiği sese tüm ezilen, hor görülen kadınlar ses vermeli, emperyalist savaşlara, katliamlara, sömürü düzenine karşı mücadeleyi yükseltmelidir.

Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşananlar üzerine...

“İşgalin, katliamın lokumu olmaz!”

Geçtiğimiz hafta Boğaziçi Üniversitesi üzerinden yürütülen operasyonlar ve siyasi linç tümden gerici kampanyanın ve üniversitelere dönük saldırının da devam edeceğini gösterdi.

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ'NDE NE OLDU?

Efrin'in işgal edilmesi üzerine gerici-faşist çeteler 19 Mart günü BOÜ'de stand açarak lokum dağıtmak istemişti. Fakat ilerici-devrimci öğrenciler “işgalin, katliamın lokumu olmaz” diyerek standa müdahale etti ve buna izin vermedi. Bunun üzerine harekete geçen AKP iktidarı, BOÜ ve ilerici öğrencilere karşı gerici bir kampanya ve cadı avı başlattı. Geçtiğimiz hafta boyunca üniversitede, öğrenci evlerinde, yurtlarda polis operasyonlar yaptı, terör estirdi. Gözleri bağlanarak, ters kelepçe takılarak öğrenciler gözaltına alındı.

AKP şefi Erdoğan “bunlara eğitim hakkı tanımayacağız” diyerek saldırının kapsamını da ortaya koymuş oldu. Kampanyanın en ateşli temsilcilerinden birisi ise BOÜ'nün kayyım rektörü idi. Ardından da Yükseköğretim Kurulu öğrenci disiplin yönetmeliğinin güncelleneceğini açıkladı. AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın eğitim hakkının siyasi görüşleri doğrultusunda engellenebileceğini ifade eden açıklamasının ardından YÖK'ün yaptığı açıklama “eğitim hakkı” üzerindeki siyasi ambargoyu ifade etmektedir.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine dönük saldırının bir yanını eğitim hakkının gaspı oluştururken, diğer bir yanı ise siyasi linç kampanyaları eşliğinde ilerici-devrimci birikimin üniversitelerden tasfiye edilmesi oluşturmaktadır. Efrin işgaline karşı söylenen her söze uygulanan baskı politikası buradada kendini göstermiştir. Sosyal medya operasyonlarından

TTB'ye yönelik saldırıya kadar AKP iktidarı savaş taktiklerini tüm toplumun üzerinde çalmaktadır.

Boğaziçi Üniversitesi'ne dönük saldırı topluma dönük saldırının bir parçasıdır. Boğaziçi Üniversitesi'nde gelişen sürece baktığımızda sistematik bir saldırı sürecinin işletildiğini görebiliriz. Bunu salt son iki hafta üzerinden değerlendirmiyoruz. Barış için Akademisyenler'in görevlerinden uzaklaştırıldığı, öğrencilerinin tutuklandığı, kayyım rektörün atandığı, emekçilerinin yaşam ve çalışma şartlarının ağırlaştırıldığı, Tayyip Erdoğan'ın “yerli ve milli olmamakla” suçladığı bütün bir süreç üzerinden bakılması gerekiyor. Bütün bu baskı ortamına rağmen Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin kirliliği savaş ve işgale karşı gösterdikleri refleksin siyasal ve politik bir anlamı vardır.

“İŞGALIN, KATLIAMIN LOKUMU OLMAZ”

Bunun için, “işgalin, katliamın lokumu olmaz” diyen ve zorbalığın hedefi olan öğrencilerle dayanışmayı büyütmek güncel bir görevdir. Onlara sahip çıkmak, eğitim hakkımıza, özgürlüklerimize ve geleceğimize sahip çıkmaktır. Halklara

dönük savaş ve saldırganlığın karşısında durmak demektir.

Karşımızda gerici faşist diktasını hayata geçirmeye çalışan AKP iktidarı gerçeği durmaktadır. Burjuva sınıf egemenliğinin devamı için halklara kan kusturan, savaş ve işgal politikalarını hayata geçiren, saldırganlıkta sınır tanımayan dinci-faşist iktidar, gençliğin özgürlük ve gelecek mücadelesinin önünde önemli bir engeldir. Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşananlar bu gerçeğin son ve çarpıcı örneği olmuştur. Bundan kaynaklı, gençliğin dinci-faşist iktidara karşı vereceği mücadele ve bu doğrultuda elde edeceği kazanımlar, özgürlük ve gelecek mücadelesi açısından fazlasıyla önemli bir yerde durmaktadır.

Bu bakışla sessizliğe çıgılık, karanlığa ışık olan ve direnmeyi seçen Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerini bir kez daha selamlıyoruz.

“İşgalin, katliamın lokumu olmaz” diyen öğrenciler yalnız değildir!

Gözaltına alınan, tutuklanan BOÜ öğrencileri serbest bırakılsın!

Özgürlüğümüzden ve geleceğimizin vazgeçmiyoruz!

Karanlığa ışık, sessizliğe çıgılık oluyoruz!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Gençliğe sunulan gelecek: Özel sektörde ucuz iş gücü

TÜSİAD başkanının AKP hükümetinden “iş gücü ve eğitim” alanında acil “reform” dileklerini ifade etmesinin ardından Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi; sermayenin güvencesiz, esnek, ucuz ve nitelikli iş gücü ihtiyaçları doğrultusunda mesleki eğitimi teşvik etme amaçlarını bir kez daha dile getirdi. Zeybekçi, üniversite mezunlarına “Devletten kadro beklemeyin” de dedi.

GENÇLİK SERMAYEYE KÖLE OLSUN İSTENİYOR

MÜSİAD'ın Denizli'de düzenlediği toplantıda konuşan Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi mesleki eğitim konusunda başarısız olduklarını söyledi. “Benim fabrikam dahil olmak üzere bütün fabrikaların tamamında işçi aranıyor şu anda, usta aranıyor, tekniker aranıyor” ifadelerini kullanan Zeybekçi, Türkiye'de mesleki eğitimi üretim sektörlerine kanalize edemediklerini belirtti.

Üniversite ve meslek yüksekokulu mezunlarının devletten güvenceli iş ve kadro beklentisine de değinen Zeybekçi, “Devlette kadro yok, özel sektöre gidin” dayatmasında bulundu.

GENÇLİK İÇERİSİNDE İŞSİZLİK SORUNU

Sermaye iktidarı kendi kârları doğrultusunda politikaları hayata geçirmeye çalışırken, Türkiye'de gençliğe sunulan geleceksizlik TÜİK'in iş gücü istatistiklerine de açık bir şekilde yansıyor. Genç işsizliği 2017 yılında, 2016'daki yüzde 19,6 seviyesinden yüzde 20,8'e yükseldi.

Öte yandan, 15-24 yaş aralığındaki genç nüfus içerisinde ne çalışan ne iş arayan ne de eğitimde olan gençlerin oranı 2017 yılında önceki yıla kıyasla 0,2 puan artışla yüzde 24,2'ye çıktı. Bu kesim içerisinde kadın ve erkekler arasında büyük ayrım olduğu göze çarpıyor. Zira aynı yaş aralığında kadınlar arasında oran yüzde 34 olurken, erkeklerde yüzde 14,6 olarak gerçekleşti.

“İktidarı koruyabilmek için üniversitelere saldırıyorlar”

Gençlik örgütleri, üniversitelerinde Efrin işgalinin kutlanmasına “İşgalin katliamın lokumu olmaz” diyerek karşı çıktıkları için Tayyip Erdoğan'ın hedef göstermesiyle gözaltına alınan Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri için basın toplantısı düzenledi.

26 Mart'ta İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde yapılan toplantıda ilk olarak polis operasyonlarına ve gözaltılara ilişkin bilgilendirme konuşması yapıldı. gözaltında toplam 7 kişinin

olduğu söylendi.

Bilgilendirmenin ardından okunan açıklama, muhalif her sesi bastırmak için her yöntemi kullanan AKP'nin son hedefinin Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri olduğuna dikkat çekilerek başladı. AKP'nin üniversitelerdeki gençlik mücadelesini hiçbir zaman hazmedemediği, iktidarını cehaletle destekleyebildiği için üniversiteleri hedef aldığı belirtilen açıklamada, Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine dönük ev ve yurt baskınlarının yanı sıra

polisin üniversite içerisinde de GBT kontrolü yaparak baskı uyguladığı aktarıldı. Erdoğan'ın Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri için “komünist, terörist, vatan haini” diyerek yargıyı yönlendirmesi teşhir edildi.

Açıklama gençlik hareketine dönük baskıların yeni olmadığı ve sonuç vermediği ifade edilerek sonlandı.

Açıklamanın okunmasının ardından gençlik örgütleri adına konuşmalar yapılarak basın toplantısı sonlandırıldı.

Çocuk sömürüsü ile başlayan uysal toplumu yaratma organizasyonu: Çıraklık

Çıraklık için tarihte ilk organize olunmuş mesleki eğitim denilmektedir. Çıraklık eğitimi ile çocuklara meslek öğretilirken, topluma uygun davranışlar edinmelerini sağlamak da hedefler içerisine alınmıştır. Özetle, toplumun ihtiyaçlarına göre insan profili ve üretimin ihtiyaçlarına göre işçi yetiştirmek hedeflenmiştir.

Ortaçağ döneminde loncalar tarafından organize edilen çıraklık eğitimi şu şekilde tarif edilmektedir: "Eğer bir çocuk loncaya kabul edilirse ustaların evinde eğitim görürdü. Belli anlaşmalar dahilinde aile onun yiyecek ve kıyafetlerini alır; bir diğer aile ise belli bir süre sonra çıraklara bir miktar ücret verirdi. Bunun yanı sıra belli yasaklar da içermektedir. Örneğin bir çırak ustasına karşı itaatkâr olmak zorundaydı. Ayrıca kendi efendisinden başka bir efendi için çalışması yasaktı. Bir usta da ona zanaatın bütün inceliklerini öğreteceğine söz verirdi. Ayrıca hastalıkta ve sağlıkta neler yapılması gerektiğini de öğretirken hastalık durumunun çok uzun sürmemesine özellikle de bir aydan fazla sürmemesine dikkat edilirdi."

Loncalarda çıraklık için 5 ve 7 yaş arasında olanlar öncelikli olarak tercih edilirdi. Ustalık aşamasına ise en geç 32 yaşında geçilirdi. Osmanlı dönemine baktığımızda ise loncaların yerini Ahilik Teşkilatı almaktadır. 12. yüzyılın sonu gibi Ahi Evran tarafından kurulan Ahilik, iktisadi ve sosyal yaşamda baskın bir yeri vardı. Ahilik teşkilatı da çıraklık eğitimi ile günün ihtiyacı mesleklere işçi yetiştirmektedir. Burada çıraklık süresi genelde 1001 gündür.

Gelişen sanayinin ihtiyaçlarına göre mesleki eğitim için okullar açılmaya başlanmıştır. Osmanlı'nın son dönemi ile birlikte kapitalizmin gelişmeye başlaması ve özellikle de I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın erkek işgücünü de savaşın içine

çekmesi ile birlikte nitelikli işgücü ihtiyacı ortaya çıkmıştır.

İlk erkek sanayi mektebi 1848'de Zeytinburnu'nda açılmıştır. Kısa sürede açılıp kapanmıştır. Sonra 1863'te Niş'te, Tuna-Ruşçuk'ta, Sofya'da; 1868'de ise İstanbul'da İslahhane adı ile okullar kurulmuştur. 19. yüzyılın ikinci yarısında kız öğrencilere dönük sanayi mektepleri kurulmuştur.

1923'teki İzmir İktisat Kongresi, Türkiye Cumhuriyeti'nin ekonomik yapısını ve ilişkilerini belirlediği gibi yaygın eğitim politikalarını da belirlemiştir. Kongre'de şu şekilde hedefler konulmuştur:

-Her muhitin ihtiyaç ve imkanlarına göre sanayi mekteplerinin kurulması

-Sanayi çırak mekteplerinin ve usta kurslarının açılması

Cumhuriyet sonrası ilk çırak okulları 1942'de Devlet Demir Yolları Genel Müdürlüğü tarafından Sivas ve Eskişehir'de kurulmuştur. Daha sonra MKE Kayseri

Uçak Fabrikası, Karabük Demir Çelik Fabrikası, İzmit Selüloz ve Kağıt Fabrikası çırak okulları da açılmıştır.

Türkiye'de ilk çıraklık yasası, 1972 yılında 1591 sayılı "Çırak, kalfa ve ustalık kanunu" adı ile TBMM tarafından kabul edildi. On yıllardır yasalara dayalı bir şekilde çıraklık adı altında süren çocuk sömürüsünde resmi yaşın düşürülmesi için aday çıraklık statüsü çıkartılmaya çalışılıyor. Böylelikle çocukların yasal olarak çalıştırılma yaşı 9'a düşürülmüş olacak.

NEDEN?

Ortaçağ'dan kalmış bir üretim biçimi yani usta-çırak ilişkisini sermaye düzeni yeniden neden önem atfederek öne çıkartıyor? Çok açık ki bir kişinin, bir çocuğun meslek öğrenmesi temel hedef değil. Patronların ucuz ve nitelikli işgücü ihtiyacı çerçevesinde sermayenin hizmetindeki devletin bulduğu formüllerden biri bu.

Çocuk işçilik var, yüzyıllardır var. Bugüne kadar hiçbir şekilde engellenmedi. Hatta çocuk sömürüsünü boyutlandırarak aday çıraklık uygulaması işletilmeye çalışılıyor. İş cinayetlerinin içerisinde çocuk işçi cinayeti azımsanmayacak boyutlarda. Bunlar 2018 Türkiye'sinin veya dünyanın birden türeyen sorunları değil.

Toplumun, insanlığın geleceği olan çocukların her türlü haktan faydalanması, en iyi şekilde yetişmesi için imkanların sağlanması gerekmektedir. Ama bugünkü kârlarından ve egemenliklerinin ebedi sürmesinden taviz vermeyen sermaye sınıfı, çocukları sömürü düzeninde en işlevli şekilde nasıl konumlandıracakları ile ilgilenmektedirler.

ÇOCUKLAR İÇİN, GELECEĞİMİZ İÇİN...

Çocuk Hakları Bildirgesi'ne göre: "Her çocuk, doğuştan bazı haklara sahiptir. Eğitim, sağlık, yaşama, barınma, cinsel ya da psikolojik sömürüye karşı korunma gibi haklara sahip olan çocuklar, yetişkinler ya da diğer çocuklar karşısında savunusuzdur. Bu nedenle çocuklara bazı hakların verilmesi ve bu hakların korunması, tüm çocuklar için çok önemlidir."

Çıraklık başta olmak üzere, çocuk sömürüsü anlamına gelen, çocuk sömürüsünün önünü açan tüm yasaların ve uygulamaların son bulması için mücadeleyi yükseltelim. Çocuklara ve geleceğimize sahip çıkalım.

-Çocuk işçilik ve gizli çocuk işçilik olan çıraklık, aday çıraklık tasfiye edilsin!

-14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın!

"Çocuğa yönelik şiddete son" şiarlı faaliyet

Bakırköy'deki Faaliyet alanında 'çocuğa yönelik şiddet' konusu üzerine resim sergisi yapıldı. Ardından bildiriler dağıtılarak, imza toplandı. Ajitasyonlarda, her geçen gün çocuk ölümlerinin, çocuğa yönelik taciz tecavüz, istismar olaylarının arttığına değinildi. Evde, okulda, sokakta, stajda, fabrikada, kirli savaşlarda çocukların katledildiği ifade edilirken, çocuğa yönelik şiddetin her türlü yasalarla önünün açıldığı, tacizci-

lerin ve tecavüzcülerin yasalarca korunduğu söylendi. Çocuk emeğinin stajda, atölyede sömürüldüğüne, ucuz iş gücü olarak görüldüğüne değinildi.

Faaliyet boyunca işçi, emekçi ve gençlerin ilgilerinin yoğun olduğu gözlemlendi. Emekçilerle ve gençlerle çocuğa yönelik şiddet üzerine sohbet edildi. Ayrıca Meslek Liselilerin Sesi ve Liselilerin Sesi gençlere ulaştırıldı.

Kartal Bankalar Caddesi'nde MLB

ve DLB'liler bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Liselilerle ve emekçilerle, çocuğa yönelik şiddet üzerine sohbet edildi. Müftülere verilen nikah kıyımaya yetkisiyle birlikte çocuk gelinliğin önünün açıldığı, çocuk işçiliğin çıraklık okullarıyla meşrulaştırıldığı, günden güne tacizin, istismarın arttığı vurgulandı. Ardından çay bahçeleri dolaşıldı ve imza toplandı.

Faaliyet boyunca çevredekiler olumlu tepki verdiler.

Cesaretin ve adanmışlığın adı:

Kızıldere!

HAREKETLİ YILLARDA...

1960'lı yıllar... Devrim ve sosyalizme olan inanç dört bir yanda dalga dalga yayılıyor, kitleler halinde işçiler, emekçiler, köylüler, öğrenciler kendisini bu dalganın ardında buluyordu. Kentlerde işçi grevleri, üniversitelerde öğrenci eylemlilikleri, köylerde ise ağalara ve tefecilere karşı kitlesel mitingler art arda patlak veriyordu. Döneme damgasını vuran olgu ise, dünyada da büyük bir yankı bulan anti-emperyalist mücadeledir. Vietnam kasabı Kommer'in aracının yakılmasından 6. Filo eylemlerine kadar, gençlik kitlesi anti-emperyalist mücadelenin en dinamik kesimiydi. İşçi grevlerinde, mitinglerde, işgal ve boykotlarda hep en önde yer alan dönemin önderlerinin yolu kırlara doğru genişledi. Çünkü, teoriler yaşamda sınanmalıydı. Bu serüvende onlara yalnızca yollara düşmek kalıyordu. İlk önce köylere gittiler. O dönemin tanıkları DEV-GENÇ'li Hüseyin Cevahir'leri, Sebahattin Kurt'ları, Ertan Saruhan'ları Karadeniz'de bir efsane haline dönüşen 1969'daki "Fındık Miting"inden anımsar en çok.

Ezilenlerin, emekçilerin davasına samimiyetle inanan bu genç devrimcileri o dönemin tanıklarından biri şöyle anlatıyordu: "1970'li yıllar... O zaman öğrenciler gelirlerdi kasabalara... Büyük şehirlerden gelirlerdi. Gelirlerdi ve iz bırakırlardı köylerde, kasabalarda. İz bırakırlardı insanların yüreklerinde. Onların gelişleri, kalışları, gidişleri hep söylenceye dönüştü sonraları. 'Halk' derler, 'üretici' derler, başka bir şey demezlerdi. Her merhabaları, her eylemleri ses getirirdi. Yalındılar. Romantiktiler. Su geçirmez akılları ve yürekleri vardı. Kararları memleketin halini düzeltmeyeydi."

DEVİRİMCİ KOPUŞUN İLK MEYVELERİYDİ ON'LAR!

O dönem büyük kitle hareketini arkasına alan TİP parlamentarizmi ise gençliğin bu dinamizmini karşılamaktan çok uzaktı. 15 milletvekili ile parlamento da girilmiş, destek de bulunmuştu. Ancak düzen içinde bir konumda yer alan TİP parlamenterimi aşılmalıydı. Bu yiğit devrimcilerin ufku düzen sınırlarına sığmayacak kadar genişti. Nihayetinde 1971 kopuşu

dediğimiz, düzeni tam karşı cepheye alan ve hiçbir uzlaşmaya yer bırakmayan o devrimci atılım gerçekleştirildi. DEV-GENÇ'in bağrından çıkan THKO, THKP-C ve TİKKO örgütleri bu kopuşun birer meyvesidir. Zora dayalı devrim düşüncesi bu örgütlerde yaşam bulur ve pratiğe geçirilir. Bu devrimci çıkışlar ve kitle hareketleri elbette ki oturdukları koltuğun iyiden iyiye sallandığını anlayan sermaye ve devletini harekete geçmeye zorlar. 12 Mart 1971'deki askeri darbenin ardından devrimcilere yönelik yürütülen süre avında binlerce devrimci gözaltına alındı, işkenceye uğradı, katledildi...

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan da vardır yakalananlar arasında. Haklarında idam kararı verilmesi gündemdedir. İdamların geri çekilmesi için THKO'lu ve THKPC'li militanlar ortak bir eylem yapma kararı alırlar. Bunun için NATO üssünde çalışan 3 teknisyeni kaçıran Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere köyünde bulunan kerpiç bir eve gelirler. Yapılan ihbarın ardından tek katlı bu yoksul ev dört bir yandan sarılır Türk ve NATO askerleriyle. Evi kuşatan as-

kerlerden birisi "Teslim olun" çağrısında bulunur. Çatıya çıkan Mahir'in yanıtı ise nettir: "Biz buraya dönmeğe değil, ölmeye geldik." Bu cesur ses devrimci iradeyi teslim alamayan sermaye devletine verilen tok bir yanıtıdır. Can pahasına da olsa inanılan değerlere sıkı sıkıya bağlı kalınır. Çatıda bulunan Mahir ilk vurulandır. Ardından evde bulunan 9 yoldaşı da Mahir gibi birer birer katledilir. Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Cihan Alptekin, Ömer Ayna katledilirler. Yaklaşık bir ay sonra da Deniz, Yusuf, Hüseyin idam edilirler.

30 Mart 1972 tarihi bu topraklarda devrime adanmışlığın, siper yoldaşlığının, cesaretin adıdır. 10 yiğit devrimcinin; Deniz'i, Hüseyin'i, Yusuf'u idam sehpasından kurtarmak için canı pahasına verdiği mücadeledir. Ve nasıl yaşandıysa öyle ölmesini de bilen, sade ve samimi devrimcilerin mirasıdır bizlere kalan. ON'ların adı her daim sömürsüz bir dünya için verilen mücadelede yaşayacak, yaşatılacaktır.

D. YALIM